C:\Users\Plazma\Desktop\303\Nieven Larry-Protector.pdb

**PDB Name:** c:\Temp\New1
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 30.10.2005
**Modification Date:** 30.10.2005
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

L.Niven: PROTEKTOR

Starobylá kosmická civilizace Paků zná dvě stadia dospívání: po dětství, kdy jsou jejich schopnosti dosud nerozvinuté, přijde Přeměna a období zralosti, kdy se stávají plnohodnotnými bytostmi - mocnými protektory. Přeměna má však dvě podmínky: musí k ní dojít v určitém věku, protože jinak zabíjí, a vyvolá ji pouze specifický katalizátor, obsažený ve Stromu života a přitahující dospívající Paky jako plamen svíce noční můru. Může se ale stát, že kolonizační loď s mláďaty ztroskotá, Strom života vyhyne a Pakové nikdy nedospějí. Možná za čas dokonce zapomenou, kým jsou a budou si říkat lidé. A vybudují civilizaci, která začne létat vesmírem aniž by tušila, že jednoho dne může narazit na ztracené dědictví - na plody Stromu života.
Napínavý příběh klasika akční sci-fi z cyklu volně navazujících románů Známý vesmír

Cizinec vystoupil na trup obytné sekce. Při pohledu na něj ztuhl v Brennanovi každý sval. Byl to dvojnožec a zhruba vypadal jako člověk. Stál bez hnutí, jako by čekal.
Měl dvě ruce, hlavu a dvě nohy. Na jeho skafandru byla zavěšena jakási zbraň.
„U všech čertů, na co čeká?"
Na Brennana, pochopitelně.
Brennan v té chvíli pocítil strach. Snad by bylo nejlépe, kdyby nastartoval a zmizel, dříve než bude pozdě. Pak se ale vzpamatoval, zaklel a odhodlaně kráčel k východu z lodi. Konstruktéři jednomístných lodí neuvažovali o přechodové kabině, takže při výstupu bylo nutné vypustit vzduch z celého lodního prostoru. Byl ve skafandru, takže prostě otevřel dveře a na magnetových podrážkách vystoupil na trup své lodi.
Několik dlouhých vteřin se Brennan a Cizinec vzájemně pozorovali.
„Vypadá téměř jako člověk," pomyslel si Brennan, „ale podle toho, jak vypadá jeho loď, to určitě není žádný génius. Naproti tomu však zvládl problematiku mezihvězdných letů, takže opatrně. Bylo by zajímavé vědět, co s sebou veze. Možná, že si toho cení víc než vlastního života."
Cizinec skočil.

22 I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky."
23 Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat.
24 Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícím se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.
Genesis, 3. kap., v. 22-24 Bible, ekumenický překlad, 1990

I

Seděl před kulatým čelním výhledem osm stop v průměru a stále se díval ven, i když se tam nedělo nic, co by stálo za zmínku.
Již po celé desítky let vytvářely hvězdy za ním směsici rudých bodů, před ním však svítily jasnou modří, že se při jejich světle dalo téměř číst. Ty, které míjel, měnily svůj tvar z kulatého na protáhlý.
V této chvíli však hvězdy tvořily jen řídce rozseté body po temném kosmickém prostoru, který byl téměř prázdný. Jas jeho rodného souhvězdí zakrývala hustá prachová mračna.
Před ním plálo světlo, které nepatřilo žádné hvězdě. Podobalo se slunci s temným středem, jehož okraje však zářily s oslepující intenzitou. Vycházelo z ramjetu*) umístěného ve vzdálenosti asi osm mil od lodi.
Phssthpok je vždy po několika létech kontroloval, aby se ujistil, že motor funguje a je v pořádku. Před časem si totiž všiml podivné změny světla, naštěstí dříve, než se jeho loď změnila v malou žhnoucí novu. Od té doby intenzitu světla pozorně sledoval, ale nic podobného se již nepřihodilo.
Po dlouhá léta byla z postranních lodních průhledů vidět jen stále stejná, jednotvárná scenérie, ale Phssthpok si už na ni zvykl. Zatím se nestalo nic, co by ho zaujalo, a jak je obvyklé u Protektorů, jeho mysl dlela převážně v minulosti. Vzpomínal na dobu svého dětství, na období, kdy byl množitelem a kdy

svět se zdál být nový, příjemný a bezstarostný. Pouze nebezpečí hrozící jemu nebo jeho potomstvu by ho probudilo z této snivé letargie a rázem by ho změnilo v bojovníka, jehož zuřivosti by nebyl s to čelit žádný myslící tvor.
Zatím tedy seděl ve svém bezpečnostním křesle a snil.
Veškeré ovládací zařízení v kabině se nacházelo pod jeho levou rukou. Když měl hlad, což bývalo asi po deseti hodinách, jeho ruka s vyboulenými klouby, podobajícími se na sebe napojeným ořechům, sáhla do přihrádky na pravé straně přístrojové desky a vytáhla odtud žlutý, měkký kořen ve tvaru sladkého bramboru.
Celé týdny uplynuly od doby, kdy Phssthpok naposled vstal ze svého křesla. Po celý tento čas pouze občas pohnul rukama a čelistmi, nikoli však očima. Jakmile opustil křeslo, dlouhou dobu se rozcvičoval, neboť jednou ze základních povinností Protektora bylo udržovat se v dokonalé tělesné kondici. I pro takového, který zatím neměl nikoho, koho by ochraňoval.
Let byl plynulý, motor pracoval dobře a Phssthpok byl celkem spokojen. Náhle se jeho boulovité prsty pohnuly a svět kolem něho se začal otáčet. Upřeně sledoval světlo ramjetu před ním, jak se pozvolna stáčí k průzoru na boku lodi. Jakmile se ustálilo v jeho středu, zastavil rotaci lodi.
I když cíl jeho cesty se jevil jasnější než okolní hvězdy, stále ještě nebyl dostatečně zřetelný. Byl překvapen, že už je tak blízko, a uvědomil si, že se nechal příliš dlouho unášet sněním a realitu nechal stranou. Nakonec nebylo divu. Již dvanáct století strávil ve svém křesle naprosto nečinně a jen občas vstal, aby si procvičil tělo. Nebýt relativistického časového efektu, byl by na cestě ještě třicetkrát déle.
Z čistě lékařského hlediska musel Phssthpok představovat příklad naprosto beznadějné artritidy, ale kostnatý Protektor se okamžitě probral z týdny trvající paralýzy. Oheň před ním se roztáhl do šíře, potemněl a pohasínal.
Vypnout ramjetový pohon je téměř stejně složitá záležitost jako jej nastartovat. Při ramjetové rychlosti se totiž mezihvězdný vodík částečně mění na paprsky gamma, a pokud není přímo spalován, musí se odvádět pomocí magnetických polí.
Phssthpok se zřejmě přiblížil místu v kosmickém prostoru, kde se nalézal cíl jeho cesty, neboť před ním se objevila jasná hvězda. V této chvíli svého úspěchu však kupodivu nepocítil žádné zvláštní zadostiučinění. Co když ti, jimž měl pomoci, již neexistují a vymřeli? Nebo když jejich planeta kolem tohoto Slunce již neobíhá? Navíc ho vůbec nečekají!
Jejich inteligence zřejmě nebude o mnoho vyšší než zvířecí. Mohou znát oheň, ale také nemusí. V
*) Ramjet — fiktivní název pohonu kosmické lodi na principu zachycování a spalování vodíku rozptýleného v kosmickém prostoru. Ježto jde o termonukleární reakci, je z bezpečnostních důvodů umístěn daleko před lodí.

žádném případě však nemohou mít radary, ale v určitém smyslu na něho čekají, a to již po dva a půl milionu let — pokud tedy vůbec ještě existují.
V žádném případě je nesmí zklamat, a také nezklame!
Protektor bez chráněnou ztrácí smysl svého života. Tato anomálie musí být odstraněna, jinak Protektor zemře, protože v jeho mysli, žlázách a útrobách se vytvoří reflex zabraňující přijímání potravy a následuje smrt.
Někdy se však stává, že některý Protektor může považovat celou rasu Paků za své potomstvo, jenže potom musí nalézt způsob, jak ji chránit a sloužit jí.
Phssthpok byl jedním z těchto šťastlivců. Bylo by ovšem hrozné, kdyby ve svém úsilí selhal.
Nick Sohl se vracel domů. Nyní, když si jeho sluch odvykl neustálému hluku motorů, bylo kolem něho kosmické ticho. Na tváři měl několikatýdenní vous a na původně vyholené hlavě vyrůstal vlasový porost, který již téměř splýval s hřebenem vlasů probíhajícím středem lebky, což byl typický znak Asteroiďanů. Pokud se na to soustředil, cítil svůj nepříjemný tělesný pach.
Vracel se z důlních prací na Saturnových prstencích, kam se vypravil se svou jednomístnou lodí a s magnetickým zařízením, extrahujícím jednopólové železo z asteroidních rud. Tomuto zařízení se říkalo prostě ‚lopata' pro podobnost s tímto primitivním nástrojem.
Ještě před stoletím byly jednopólové prvky pouhou diskutabilní teorií, protože podle teorie magnetismu nemůže severní pól existovat bez jižního a naopak. Teprve kvantová teorie dokázala, že magnetické póly mohou existovat nezávisle na sobě.
Největší trvalá sídliště v samostatném státě Asteroidy vznikla brzy poté, co jedna z výzkumných skupin objevila monopoly, roztroušené v niklo-železných žilách ve středu jednoho z asteroidů. Teorie se změnila v praxi a na Asteroidech vznikl nový, dynamicky se rozvíjející průmyslový sektor.
Magnetické pole vyvolané monopoly působí spíše v inverzně lineárním smyslu než v kvadratickém. Jinými
slovy motor nebo zařízení na bázi monopolů má nepoměrně větší účinnost zejména tam, kde rozhodujícím faktorem je váha, což platí především v oblasti Asteroidů. Jenže dobývání monopolů je výhradně individuální práce. Jejich rozptýlenost znemožňuje nasadit pracovní skupiny.
Nick tentokrát neměl mnoho štěstí. Saturnovy prstence nejsou právě tím nejvhodnějším místem pro dolování monopolů. Je na nich příliš mnoho ledu a jen nepatrně kovu. Elektromagnetické pole vyvolané jeho hledacím zařízením nevykázalo větší intenzitu, než jaká by odpovídala asi dvěma lopatám severně směrovaných monopolů. To byl příliš hubený výsledek dvoutýdenní usilovné dřiny, i když na asteroidu

Ceres by za ně dostal celkem slušné zaplaceno.
Byl by však spokojen, i kdyby nenašel nic. Pro prvního mluvčího politické sekce vlády Asteroidů znamenalo dolování vítaný únik ze stísněné úřadovny hluboko ve skalách Ceresu, kde jeho hlavním úkolem bylo řešit neustálé spory mezi Zemí a Asteroidy. Potřeboval si také odpočinout od rodiny, přátel, známých, a také různých kverulantů i nepřátel. Těšil se, že po týdnech potřebných ke zvládnutí nahromaděné agendy a po deseti měsících úmorného řešení problémů politiky sluneční soustavy se příští rok zase bude moci věnovat svému koníčku.
Nick nabíral rychlost k letu na Ceres. V dáli za ním zůstal Saturn jako fantasticky zářící kosmická hříčka.
Náhle si všiml, že ručička na ciferníku magnetického vyhledávacího zařízení se značně vychýlila. Kdesi vlevo v kosmu se muselo nacházet nové a vydatné ložisko monopolů. Jeho opálená tvář se rozzářila, jako když blesk proletí ztemnělou oblohou. Lépe pozdě než nikdy! Škoda, že na to nepřišel, když letěl k Saturnu, ale i tak může naleziště prodat, i když to nebude jednoduché.
Dvacet minut trvalo, než zaměřil maser na Ceres.
„Zde Nick Sohl — opakuji Nicolas Brewster Sohl. Chci zaregistrovat nárok na naleziště monopolů, přibližně ve směru..." Snažil se odhadnout, do jaké míry monopoly ve skladišti jeho lodi ovlivnily výchylku jehly magnetického scanneru, „...ve směru souhvězdí Střelce. Naleziště chci nabídnout k prodeji vládě Asteroidů. Detaily udám během půl hodiny."
Vypnul termonukleární motor, navlékl si skafandr a vystoupil z lodi do kosmického prostoru. S sebou si vzal pouze magnetický hledač.
Hvězdy sice nejsou věčné, i když z hlediska člověka se zdá, že tomu tak je. Nick se zdánlivě nehybně vznášel mezi těmito věčnými světly, přesto však padal rychlostí desetitisíců mil za hodinu směrem k

vzdálenému, malému slunci.
Zvláštní pocit, který přitom prožíval, byl důvodem, proč tak miloval dolování na vzdálených asteroidech. Vesmír zářil jako démanty na černé podušce a tvořil jedinečné pozadí pro zlatožlutého Saturna. Mléčná dráha byla stuha z drahokamů obepínající vesmír. Nick však stejné tak miloval centrální asteroidy, ať již pro jejich skalnatý, rozervaný povrch s obytnými kopulemi, nebo otáčející se uměle vytvořené světy, ale volný kosmicky prostor ho přitahoval ze všeho nejvíce.
Ve vzdálenosti jedné míle od své lodi zapojil magnetický hledač, aby tak získal druhý základní údaj. Pak se vrátí na loď a zjištěný parametr zaznamená. Za několik hodin znovu vystoupí z lodi, provede třetí měření, a pak triangulací zjistí přesnou polohu naleziště.
Když vkročil do lodě, komunikační obrazovka svítila a výrazná, hezká tvář Martina Shaeffera, třetího mluvčího, právě promlouvala k opuštěnému pilotnímu křeslu:
„Nicku, musíte mne ihned zavolat. Nezdržujte se dalším měřením. Jde o mimořádně důležitou záležitost týkající se Asteroidů. Opakuji — Martin Shaeffer volá Nicka Sohla na jednomístné lodi Kolibřík1."
Nick nasměroval ohnisko maseru:
„Lite, jsem nesmírně poctěn, že jste se osobně ujal registrace mého malého naleziště, když by stačilo, aby to udělal nějaký obyčejný úředník. Opakuji..."
Přepojil vysílání na opakování a začal ukládat přístroje na patřičné místo. času měl dost, protože Ceres byl vzdálen několik světelných minut. Nesnažil se domýšlet, jaká záležitost může být tak důležitá, aby vyžadovala jeho osobní pozornost.
Uplynulo několik minut a Lit Shaeffer se znovu objevil na obrazovce. Výraz jeho tváře sice Nicka znepokojil, ale žoviální tón Litova hlasu ho poněkud uklidnil.
„Nicku, pokud mluvíte o svém malém nalezišti, jste zbytečně skromný. Je mi ale líto, že vaši registraci musím odmítnout. Před vámi totiž ohlásili nález sto čtyři prospektoři!"
Nick překvapeně otevřel ústa. „Sto čtyři? Jak je to možné? Vždyť přece jsem ve vnějším systému a většina prospektorů pátrá po nalezištích uvnitř systému!" Trpce se usmál. „Kolik prospektorů vůbec zbývá, kteří nárok neohlásili?"
„Jsou roztroušeni po celém systému, Nicku. Musí to být zatraceně velké ložisko, když byli schopni je všude podchytit. Mimochodem zaměřili jsme je pomocí paralaxy. Je to jediný zdroj a je vzdálen čtyřicet astronomických jednotek od Slunce. To znamená, že je o něco dále než planeta Pluto a nachází se osmnáct stupňů nad úrovní sluneční soustavy. Mitchikov tvrdí, že se musí jednat o takové množství magnetického jižního monopolu, jaké jsme až dosud vydolovali za celé uplynulé století!"
„Něco muselo přiletět z kosmu a dostalo se do sluneční soustavy," pomyslel si Nick. „Škoda, že zamítli mou registraci!"
„Mítchikov dále říká," pokračoval Lit, „že takové množství monopolu by mohlo pohánět obrovskou ramjetovou loď s lidskou posádkou!"
Nick polkl slinu. Až dosud byly k nejbližším hvězdám vysílány jen robotové ramjety, což byla jedna z mála akcí, na nichž se podílely společně pozemské Spojené národy a Asteroiďané.
„Tento zdroj monitorujeme už půl hodiny. Pohybuje se volným pádem směrem ke sluneční soustavě rychlostí asi čtyři tisíce mil za vteřinu. To je víc, než dosahujeme při mezihvězdných rychlostech. Zde jsou všichni toho názoru, že jde o Cizince. Máte nějaké další dotazy nebo připomínky?"

Nick neodpověděl. Přemýšlel.
„Opakuji..."
Nick vypnul přijímač. Sedl si a přemýšlel dál.
Cizinec!
To byl na Asteroidech slangový název pro cokoli, co přilétlo z vesmíru, ale především to znamenalo prvního rozumného mimozemšťana, který by se setkal s lidskou rasou. V tom případě je jisté, že by se nejprve setkal s Asteroiďany, kteří ovládali větší část sluneční soustavy, protože byli odvážnější a možná také inteligentnější než pozemšťané. Pokud jde o inteligenci, mělo toto slovo mnoho významů, které si mnohý Asteroiďan vykládal po svém.
Tato mimořádná událost se musela stát právě v době jeho dovolené! Navíc vše mělo probíhat utajeně a prostřednictvím maserového systému, používaného při důležitých zprávách, asi touto formou:
„Nick Sohl volá Martina Shaeffera na základě Ceres. Ano, mám připomínky. Za prvé: Váš předpoklad je zřejmě správný. Za druhé: Přestaňte to rozhlašovat

po celé sluneční soustavě. Nějaká loď .blátošlapů'*) by se mohla dostat do okruhu působnosti maserového paprsku a zprávu zachytit. Dříve či později to budeme nuceni ohlásit, ale ne právě teď. Za třetí: Za pět dní jsem doma; mezitím se snažte získat co nejvíce informací. Zatím nebudeme dělat nějaká zásadní rozhodnutí, alespoň do té doby, dokud se Cizinec nedostane do sluneční soustavy nebo dokud nevyšle nějakou zprávu. Za čtvrté: Zjistěte, zda ten psí syn zpomaluje a místo, kde by zastavil. Ne, ten čtvrtý bod škrtněte. Je to příliš důležité, než aby se to vysílalo zpravodajským maserem. Ostatně Shaeffer ví, co má dělat. Sohl končí."
Sluneční soustava je sice velká, ale na okrajích značně zředěná. V místě koncentrace asteroidů, která se nachází zčásti uvnitř oblasti oběžné dráhy Marsu a zčásti mimo Jupiterovu, může odhodlaný muž prozkoumat měsíčně stovku obíhajících skal. Většinu času však stráví přeletáváním od jedné k druhé v naději, že nalezne něco, čeho si předtím nikdo nevšiml.
Ve většině vnějších asteroidů nebylo dosud dolováno, i když mnohá z těchto těles jsou nyní v soukromém vlastnictví. Prospektoři dávají přednost dolování ve vnitřním pásu, kde jsou blíže civilizaci a jejím vymoženostem. Tam jsou skladiště vzduchu, vody, vodíku, regenerátorů vzduchu a náhradních dílů, jsou tam lékařské automaty, léčebné drogy — a ženy.
Brennan ke svému zdraví nepotřeboval ani drogy, ani společnost. Rád se pohyboval v okrajových oblastech, kde asteroidy patřící ke skupině Trojanů**)
*) V originále .fladander' — nepřeložitelná přezdívka pro pozemšťany. (Pozn. překl.)
**) Uskupení asteroidů pojmenovaných podle jmen hrdinů trojské války. (Pozn. překl)
zasahovaly až téměř k Uranu. Právě sledoval tohoto ledového obra, nad jehož oběžnou dráhou letěl v úrovni šedesáti stupňů.
Asteroidy trójanské skupiny se udržovaly ve stabilní rovnováze a vytvářely jakési sběrače kosmického prachu a malých vesmírných úlomků. Pro množství tohoto kosmického ‚smetí' a vznášejících se skal byla tato oblast vděčným objektem pro průzkum.
Pokud by tam nic zajímavého nenašel, měl v úmyslu zaletět až k Uranovým měsícům, pak k nejbližšímu z Trojanů, a nakonec se vrátit domů, aby si odpočinul a navštívil Charlottu. Jeho finanční prostředky se hrozivě tenčily, takže nakonec bude asi nucen přijmout nabídku k cestě na Merkur. Ta byla sice placená, ale Brennan Merkur z duše nenáviděl. Pokud by nalezl slušné ložisko uranové rudy, zůstal by v těchto místech další měsíce, jenže zatím nikde nenašel tolik radioaktivního materiálu, aby to stálo za to.
Náhle spatřil, jak se před ním vznáší jakási lesklá kovová věc. Zřejmě šlo o nějaký palivový kontejner, odhozený z kosmické lodi, přesto však k ní zamířil, aby se přesvědčil, zda nejde o něco jiného. Brennan byl totiž nenapravitelným optimistou.
Když se k ní přiblížil, zjistil, že se jedná o velkou přídavnou nádrž na pohonné látky pro raketové motory. Podle nápisu zjistil, že pochází z kosmické sondy Mariner XX. Tato prastará sonda měla za úkol obletět planetu Pluto. Odhozená nádrž zřejmě nejprve padala k Slunci, pak se však dostala do prašného prostředí kolem Trojanů, kde uvázla. Kosmický prach a drobné úlomky ji proděravěly, stále si však zachovávala rotační pohyb, udělený jí před více než třemi generacemi.
Jako sběratelská kuriozita měla nádrž bezesporu velkou cenu. Brennan ji vyfotografoval, pak se přiblížil k její ploché špičce a pomocí zpětných raket své
lodi zastavil její rotační pohyb. Podařilo se ji zachytit a upevnit k lodnímu trupu. O vyrovnání rovnováhy se již postarají gyrostaty.
Objemná nádrž však vyvolala problém jiného charakteru. Tato starožitná relikvie byla sice jen o polovinu menší než jednomístná loď, zato však byla velmi lehká. To znamenalo, že bude nucen letět se zrychlením l G, což byl standardní postup pro prázdné jednomístné lodi. Pokud by byl nalezl rudu a uskladnil ji v lodním prostoru, stačilo by zrychlení poloviční.
Na druhé straně to byla určitá výhoda. Kdyby chtěl nádrž prodat v Asteroidech, musel by zaplatit třicet procent daně z příjmu a navíc provizi agentovi. Pokud by se mu podařilo ji prodat do Muzea kosmických letů na Měsíci, neplatil by nic.
V prostoru, kde se Brennan nacházel, nebyly žádné celní hlídky. I kdyby zde byly, jeho loď při

zrychlení l G dosáhne takové rychlosti, že ho nedohoní dříve, než přistane na Měsíci. Navíc je možné, že si ho vůbec nevšimnou, když jejich detektory neobjeví v jeho lodi žádný radioaktivní materiál ani

monopoly. Měl tedy všechny předpoklady, aby pašování na Měsíc skončilo úspěšně. Ovšem kdyby ho chytili, zaplatí sto procent hodnoty pašovaného zboží.
Brennan se usmál. Rizika se nebál.
Phssthpokovy čelisti se sevřely — jednou, dvakrát, třikrát. Žlutý kořen stromu života se rozdělil na čtyři části, protože hrany jeho zobáku nebyly dostatečně ostré, nýbrž tupé a nerovné, asi jako vršek lidské stoličky. Phssthpok byl nucen třikrát polknout. Vůbec si to neuvědomoval, takže se zdálo, že jeho ruka, ústa a žaludek jsou spojeny jakousi automatikou, protože zrak neustále upíral na obrazovku.
Při desetitisícnásobném zvětšení se na ní objevily tři malé fialové body. Mimo obrazovku bylo vidět pouze
malou žlutou hvězdu, kterou nazval GO-Cíl 1. Pátral však po jejích planetách.
Ta, kterou našel, byla doslova nádherná. Měla potřebnou vlhkost a teplotu, průhlednou, vlhkou atmosféru a nadměrně velký měsíc. Poblíž ní však také tisíce fialových bodů, o nichž se zprvu domníval, že se jedná o pouhé mžitky na jeho sítnici.
Byly však skutečné a pohybovaly se. Některé pomalu, jiné zase stonásobně rychleji, než byla úniková rychlost této sluneční soustavy. Zářily tak intenzivně, že i barvou se podobaly novám v prvních týdnech jejich vzniku, kdy jejich teplota dosahovala milionů stupňů. Zřejmě to byly kosmické lodi. Při těchto rychlostech by se musely poměrně brzy ztratit v kosmickém prostoru, takže zřejmě využívaly termonukleární energii. Soudě podle jasu a barvy těchto bodů, musely být jejich motory podstatně efektivnější, než byl jeho vlastní. Jejich množství budilo dojem, že obyvatelé této planety trávili většinu svého času ve vesmíru.
Zprvu se domníval, že by se mohlo jednat o něco podobného, jako hvězdná semena v centru galaxie, ale jak se přibližoval ke žlutému slunci, tuto možnost zavrhl. Všechny tyto zářící body někam směřovaly, vznikaly a zanikaly na tisících obíhajících skalních útvarech, měsících a planetách této sluneční soustavy. Jejich nejčastějším cílem byla planeta s vlhkou atmosférou, o níž se domníval, že by mohla být vhodná pro rasu Paků. Žádná jiná životní forma by totiž nemohla existovat na planetě s takovou přitažlivostí a atmosférou.
V tomto prostoru se sice setkal s mnoha objekty, ale planeta, kterou označil GO-Cíl-1-3, byla ze všech nejvhodnější. Pokud tvorové, kteří používají tato termonukleární plavidla, pocházejí z této planety, pak určitě lépe snášejí nízkou gravitaci než velkou. Jenže tvorové, které hledal, nemohli být na takové intelektuální
úrovni, aby byli schopni stavět plavidla s termonukleárním pohonem. Že by nějaká jiná životní forma uzurpovala jejich místo? V tom případě on a tisíce příslušníků jeho rasy byli nuceni zapomenout na své protektorské poslání a změnit se na nemilosrdné mstitele.
Phssthpok zuřil, ale přemohl se. Především potřeboval fakta. GO-Cil-l možná není ten hledaný sluneční systém. Nakonec podle prognózy byla jen dvacetiosmi procentní pravděpodobnost, že jím skutečně je. Je proto zcela možné, že ti, které hledá, obývají planetu zcela jiné sluneční soustavy. Nejprve však musí mít jistotu.
Manipulace s ramjety vyžaduje snížit jejich rychlost na určité minimum, jenže jeho loď letěla příliš rychle. Původně měl v úmyslu touto soustavou pouze proletět, pokud by ho nic nezaujalo. Jenže to, co viděl, je nutné prozkoumat, což vyžaduje snížit rychlost. Zabrždění však znamená zvýšení spotřeby paliva, takže bude nucen čerpat z rezervy.
Náhle spatřil modrobílou jiskru, letící vysokou rychlostí směrem k vnitřní části systému, a svou rychlost přizpůsobil její.
Když Nick přistál se svým Kolibříkem, nařídil vyložit a prodat náklad. Pak sestoupil do podzemí. Jeho úřadovna se nacházela dvě míle pod povrchem Ceresu pokrytým obytnými kupolemi podobajícími se bublinám. Byla vyhloubena v niklo-železném substrátu, který tvořil nitro asteroidu. V předsíni své kanceláře odložil skafandr a přilbu. Na skafandru byla kresba, kterou při odchodu láskyplně pohladil. Většina Asteroiďanů měla své skafandry pomalované. Proč také ne? Vždyť jejich vnitřek byl jediným místem, který mohli nazývat svým domovem. Byla to také jediná věc, kterou každý úzkostlivě udržoval v pořádku. Kresba na Nickově skafandru však byla i na poměry v Asteroidech něčím výjimečným.
Na oranžovém pozadí byla namalovaná dívka. Byla malá, její hlava stěží dosahovala k okruží skafandru, a její pleť byla zelená. Její vlasy podobné rozvířeným plamenům s nádechem do zlatová

zakrývaly levé rameno, kde přecházely do černoruda. Rozepjaté paže objímaly torzo skafandru a ruce jakoby svíraly zásobník vzduchu na jeho zádech. Paty byly opřené o kovové klouby kolen skafandru a nohy se přisávaly k jeho stehnům. Byl to tak nádherný malířský výtvor, že vůbec nepůsobil vulgárně. Je jen škoda, že sanitární výpust skafandru nemohla být umístěna někde jinde.
V úřadovně na něho čekal Lit a pohodlně se rozvaloval v křesle pro hosty. Měl vysokou, ale až vyzáblou postavu, protože většinu svého dětství prožil ve stavu beztíže. Do běžného typu skafandru se nevešel a kdykoli si sedl, byla obava, že na některou stranu přepadne.
Nick se usadil do svého křesla proti němu. Na chvíli zavřel oči, jako by se znovu vžíval do své funkce

prvního mluvčího. Neotevřel je, ani když promluvil:
„Tak spusťte, Lite. Co se to vlastně děje?"
Zašustily papíry.
„Všechno máte tady. Zdroj monopolů se přibližuje po dráze něco nad úrovní roviny slunečního systému a asi směřuje ke Slunci. Před hodinou byl vzdálen 2,2 miliardy mil a od začátku týdne, kdy jsme jej začali pozorovat, rovnoměrně zrychloval až na 0,93 G a stáčel se stranou. Pak zpomalil na 0,14 G, zřejmě aby mohl obletět Slunce. Zdá se, že směřuje na oběžnou dráhu Země. To vše je zatím jen přibližný odhad, ale jisté je, že míří dovnitř sluneční soustavy."
„Hm. Zdá se, že jeho cílem je Země. V tom případě budeme jeho prvním kontaktem my, Asteroiďané. Jaká opatření jste učinili?"
„Zatím ho jen sledujeme. Na fotografiích je dobře vidět plamen jeho pohonu — termonukleární, ale o něco chladnější než náš."
„To znamená, že je také méně výkonný.Jenže pokud používá ramjetového pohonu, má palivo prakticky zadarmo. Předpokládám, že nyní letí menší rychlostí než je ramjetová."
„Ano."
„Musí to být něco obrovského, Lite, pravděpodobně válečná loď, když má k dispozici tak obrovské množství monopolů."
„Nemusí to být právě válečná loď," namítl Lit. „Víte přece, jak funguje ramjetový robot? Magnetické pole sbírá mezihvězdné vodíkové molekuly, které se stlačují, až nastává termonukleární reakce. Protože mnoho vodíku se při tom mění na záření, potřebovala by loď s posádkou rozumných tvorů nepředstavitelně silnou ochranu proti plazmovým polím."
„Proto tolik monopolů..."
„Mitchikov tvrdí, že pokud letí z velké dálky, pak ano."
„Hm," zamračil se Nick.
„Myslím si, že začínáte trpět stihomamem, Nicku. Proč by k nám nějaká rasa z vesmíru vysílala válečnou loď?"
„Proč by vysílala vůbec nějakou loď? Můžeme ji kontaktovat, než se dostane k nám?"
„Mysleli jsme na to. Mitchikov má několik návrhů. Nejlépe by bylo vyslat asi tak během příštích šesti dnů flotilu z Trojanů poblíž Jupitera."
„Žádnou flotilu! Je třeba, aby se Cizinec domníval, že jsme neškodní. Máme u Trojanů vůbec nějaké velké lodi?"
„Je tam Modrý vůl. Loď měla odletět na asteroid Juno, ale zabavil jsem ji a nařídil, aby vyklidili její nákladové prostory."
„To jste udělal dobře."
Modrý vůl byl obrovský tanker pro přepravu kapalin. Byl velký jako přepychové osobní lodě hotelu Titan, i když zdaleka ne tak luxusně vybaven.
„Potřebujeme počítač, a to ten nejlepší, ne obyčejného autopilota," pokračoval Nick, „a také technika k jeho obsluze. Chci jej použít jako tlumočnické zařízení. Cizinec by se mohl dorozumívat světelnými signály, rádiem nebo modulovaným elektrickým proudem. Je možné do nákladového prostoru Modrého vola umístit jednomístnou loď?"
„Proč?"
„Pro všechny případy. Něco jako záchranný člun, aby se někdo mohl zachránit, kdyby Cizinec začal vyvádět."
Lit měl na jazyku slovo paranoia, ale ovládl se.
„Je mimořádně schopný — a když dokázal překonat mezihvězdný prostor, musí být jeho technologie na daleko vyšší úrovni, než je naše. Může být přátelský jako kotě, ale co když někdo z nás udělá nějakou chybu?"
Zvedl telefon.
„Dejte mi Achilla, centrálu!"
Chvíli bude trvat, než operátor nasměruje laser na asteroid Achilles. Nick položil sluchátko.
Náhle se ozval telefon.
„Zde dopravní kontrola, Cutter u telefonu. Váš úřad žádal o informaci ohledně toho velkého zdroje monopolů."
„Správně. Oč jde?"
„Svůj kurs nasměroval na jednu naši loď. Její pilot neučinil nic, aby se mu vyhnul."
Nick sevřel rty.
„Co je to za loď?"
„Na tu vzdálenost to nemůžeme přesně zjistit. Pravděpodobné nějaká jednomístná hornická. Za třicet sedm hodin a dvacet minut budou na společné oběžné dráze, pokud některý z nich nezmění kurs."
„Průběžně mě informujte. Všechny radary v oblasti ať je sledují, nechci nic propást."
Položil sluchátko a obrátil se k Litovi: „Slyšel jste?"
„Ano. Přestává se mi to líbit."
„Můžeme se nějak spojit s tím Asteroiďanem a zastavit ho?"
„Pochybuji."
Mohl to být kdokoli, ale náhodou to byl Jack Brennan. Uplynulo osm hodin od chvíle, kdy nabral kurs

k Měsíci. Z ploché špičky rezervní nádrže k Marineru XX, která s jeho lodí tvořila jakési siamské dvojče, vycházel ultrasonický zvuk, který ho znepokojil. Šel se přesvědčit, zda se nestalo něco, co by snížilo hodnotu jeho nálezu.
Přestože byla využita a odhozena před mnoha desítkami let, byla stále ještě v dobrém stavu. V době, kdy byla v činnosti, musel její motor běžet poněkud nepravidelně, ale nemohlo to být nic vážného, když sonda svůj úkol splnila. Brennan si oddechl. Muzeum kosmických letů na Měsíci mu za ni dobře zaplatí.
V Asteroidech bylo sice pašování nezakonné, nikoli však nemorální. Asi jako kdyby nějaký blátošlap nezaplatil u parkovacího automatu. Pokud ho nechytí, dobře. V případě, že ho přistihnou, zaplatí prostě pokutu a tím je to vyřízeno.
Brennan byl optimista. Byl přesvědčen, že ho nechytí.
Po čtyři dny letěl se zrychlením o něco menším než 1 G. Oběžná dráha Uranu byla již daleko za ním a vnitřní systém ještě daleko před ním. I přes obrovskou rychlost jeho letu se neprojevovaly žádné známky časové relativity, na to neletěl dostatečně rychle. Přesto si však bude po přistání nucen poněkud poopravit čas.
Pokud jde o Brennanovu osobu, vážil sto sedmdesát liber při gravitaci 1 G, měřil šest stop a dva palce a jako každý Asteroiďan vypadal jako vyzáblý hráč basketbalu.
Po čtyřech dnech strávených téměř nepřetržitě v pilotním křesle vypadal unaveně a celé tělo ho bolelo, ale jeho oči byly jasné a pozorné. Po opálené a vyholené lebce mu od čela až po zátylek probíhal středem hlavy palec široký pruh černých vlasů. Kůži měl světlou, což u Asteroiďanů znamená, že měla barvu hnědé, vydělané usně, ovšem jen na obličeji, na krku a na rukou. Jinde na těle však byla bílá jako smetanový koktejl.
Bylo mu čtyřicet pět let, ale nevypadal ani na třicet. Gravitace nijak nepoznamenala jeho lícní svaly, i když jemné vrásky kolem očí svědčily o napětí, které v posledních dvaceti hodinách prožíval. Zjistil totiž, že je sledován.
Zprvu se domníval, že je to celní hlídka z Ceresu, jenže kde by se v takové vzdálenosti vzal celník? Pak však přece jen přišel k názoru, že by to mohl být on. Plamen motoru jeho lodi by tomu odpovídal.
Pohlédl na měřící přístroje a zjistil, že cizí loď zpomaluje, zatímco on svou rychlost zvyšoval. Musela proto letět obrovskou rychlostí, takže buď přiletěla z nesmírné dálky, odněkud ještě za oběžnou dráhou Pluta, nebo přetížení při této rychlosti muselo činit desítky G. Obě tyto alternativy však svědčí o jednom, a sice že podivné světlo za ním patří zřejmě nějakému Cizinci.
Jak dlouho a s jakými pocity čekali na takovou událost? Kdo tráví delší dobu v kosmu, třeba i obyčejný pilot-blátošlap na pravidelné lince Země — Měsíc, si po čase uvědomí hloubku vesmíru. Jsou to miliardy světelných let, kde může být a stát se cokoli.
Odněkud z těch nekonečných dálek se vynořil Cizinec, první mimozemský tvor snažící se o kontakt s člověkem, a to ještě daleko z dosahu teleskopů Asteroiďanů i pozemšťanů.

Nyní byl Cizinec zde a směr i rychlost přizpůsoboval Brennanově lodi.
Že si Cizinec vybral právě jeho, to Brennana nijak zvlášť nepřekvapilo. Byl to osud a on byl tak trochu fatalistou. Jen zpozorněl a trochu se i bál.
Obě lodi mířily dovnitř slunečního systému, a to zhruba ze stejného směru.
Má zavolat Asteroidy? Tam však o Cizinci již musí vědět. Protože jejich teleskopická síť sleduje každou loď v systému, nemůže jim uniknout podivně zbarvený bod letící neobvyklou rychlostí. Brennan věděl, že jeho loď zpozorují, ale nebyl si jist, zda to bude včas. Pak se ale uklidnil. Cizince určitě sledují, takže současně musí vidět i jeho. V žádném případě však nemůže zavolat Ceres, protože jeho vysílání by mohla zachytit nějaká loď blátošlapů. Nevěděl totiž, jaká je politika Asteroidů v případě kontaktu Cizince se Zemí. Je to problém Asteroidů, do něhož se nebude plést.
To mu ponechává dvě možnosti. Ta první je zcela prostá. Nemá nejmenší naději, že by se mu podařilo propašovat svůj nález na Měsíc, takže chtě nechtě musí ohlásit svůj kurs i náklad a přistát na některém z hlavních asteroidů.
Problémem zůstává ten Cizinec. Může se ho nějak zbavit? Zastavit a vniknout do nějaké lodi v kosmu je prakticky nemožné. Celník nebo policista proto může provinilce jen sledovat do té doby, než mu dojdou pohonné hmoty — nebo ho sestřelit. Pokud má dobrého autopilota, může také k lodi přilnout, jenže jak může svůj výstupní otvor napojit na druhou loď, když ta provádí úhybné pohyby? Brennan tedy mohl letět klidně dál, jenže má rodinu. Charlotta se dovede o sebe postarat, je přece Asteroiďanka, a tak je schopná si svůj život uspořádat podobně jako Brennan, i když zatím neměla zájem udělat si pilotní zkoušku. Pokud jde o dcery Estelle a Jennifer, Brennan platil obvyklý poplatek do jejich životního fondu, takže se jim dostane patřičného vychování i vzdělání.
Druhá možnost je setkat se s Cizincem. V tom případě však hrozí nebezpečí, že svou rodinu už nikdy neuvidí. Ten, kdo se jako první setká s neznámými tvory z vesmíru, podstupuje obrovské riziko. Nebo ho také může očekávat velká pocta. Historie nemůže opomenout toho, kdo se první setkal s Cizinci.
Chvíli byl na rozpacích. Uvažoval, jakou hru s ním osud hraje, ale couvnout nemohl. Ať tedy Cizinec přijde k němu.
Brennan kurs svého letu nezměnil.
Asteroidy pokrývala síť radarů. Jinak to ani nebylo možné. Každá loď měla svůj radar a každý asteroid

musel být sledován, protože jejich oběžná dráha nebyla vždy fixní. Mapa sluneční soustavy musela v každé vteřině odpovídat současnému stavu. Každá záře termonukleárního motoru byla sledována. V tak rušném prostoru by se lodě, které by nebyly včas varovány, lehce mohly dostat do smrtonosného výfuku jiných lodí.
Nick Sohl se střídavě díval na fascikl ležící na stole a na obrazovku, na níž bylo vidět dva světelné body, z nichž jeden byl větší, ale mlhavější. Asteroid, který snímal jejich obraz, se nacházel na prodloužené spojnici obou bodů, takže na obrazovce je bylo vidět oba.
Již několikrát pročetl charakteristiky majitelů lodí nacházejících se v této oblasti. V úvahu jich připadalo deset, z nichž každý mohl být oním Asteroiďanem, k němuž se Cizinec blížil.
Telefonickými dotazy a komunikačními masery se z oněch deseti podařilo vyloučit dva. U nich bylo jasné, že jejich lodě jsou mimo hru. Nick osobně však z nich vyloučil šest.
Dva z nich nikdy nebyli přistiženi při pašování. Buďto byli příliš opatrní, nebo vůbec nepasovali. Jednoho
znal osobně a věděl, že trpí xenofobií. Zbylí tři patřili ke starým usedlíkům, kteří ze zásady nikdy neriskují. Zůstali tedy pouze čtyři, z nichž jeden měl tu nesmírnou drzost pokládat se za zástupce lidstva ve vesmíru. Kdo z nich to je? Jestli na to doplatí, dobře mu tak.
Milion mil před oběžnou drahou Jupitera, vysoko nad úrovní sluneční soustavy, přizpůsobil Phssthpok svou rychlost domorodé lodi a začal se k ní blížit.
Ze všech tisíců myslících tvorů ve vesmíru uznávali Phssthpok a ostatní Pakové jen sami sebe. Kdykoli při hledání surovin v blízkých slunečních soustavách narazili na nějakou cizí rasu, bez milosti ji vyhubili. Všichni jiní tvorové ve vesmíru byli považováni za nebezpečné nebo za možné nepřátele.
Pakové byli vysoce inteligentní; jenže inteligence je nástroj k dosažení určitého cíle a mnoho těchto cílů nebylo dosaženo inteligentním způsobem. Pokud jde konkrétně o Phssthpoka, neměl jakékoli základní znalosti o podstatě úkolu, který na sebe vzal. Vše, co teď činil, bylo pouze na základě neověřených předpokladů. Domníval se, že oválná rýha na domorodé lodi je vstupní otvor, z čehož usoudil, že tito tvorové se od něho velikostí nemohou příliš lišit. Jejich výška se tedy může pohybovat

mezi čtyřmi a sedmi stopami. Je ovšem možné, že průměr oválu odpovídá jejich nejdelšímu rozměru tak, jak to bylo v jeho případě. Lxxf však byla malá, takže v ní nebylo místo pro většího tvora, než byl on sám.
Stačí mu jediný pohled, aby zjistil, zda tvor v lodi je Pak nebo ne. Pokud to nebude Pak, bude tvor nucen zodpovědět řadu otázek. V každém případě jeho hledání končí. Za několik dní dospěje k cíli GO-Cíl-1-3, rychle se naučí jejich řeči, aby mohl vysvětlit, k čemu slouží to, co přiváží. Pak může přestat jíst.
Nezdálo se, že by domorodec o něm věděl. Za několik minut bude u jeho lodi, která se nijak nesnažila uniknout. Proto ho překvapilo, že domorodec vypnul motor, což zřejmě byla výzva, aby si obě lodi vzájemně přizpůsobily kurs. Phssthpok se přiblížil, aniž by prováděl zbytečné pohyby a plýtval tak palivem, jako by tento manévr nacvičoval celý život. Lodní sekce, v níž byl jeho životní prostor, se posouvala podél boku domorodé lodi, až se zastavila.
Byl sice ve skafandru, ale nevystupoval. Když byl již tak blízko vítězství, nechtěl nic riskovat. Ať se ukáže ten druhý.
Brennan s napětím sledoval, jak se Cizinec blíží. Tvar jeho lodi ho překvapil. Tvořily ji tři sekce vzdálené od sebe osm mil a kabel, který je spojoval, nebyl na tuto vzdálenost téměř vidět.
Největší a nejmohutnější část musel být pohon. Měl tvar válce se třemi menšími kuželi, vyčnívajícími ze zádi. I když válec byl velký, nemohl pojmout veškeré palivo potřebné pro mezihvězdný let. Buď Cizinec cestou odhodil vyčerpané pomocné palivové nádrže, nebo... že by to byl ramjet s lidskou posádkou?
Druhou sekci tvořila koule o průměru asi šedesát stop. Zastavila se přímo naproti Brennanovi. Bylo v ní kulaté okno, poněkud vysunuté ven, takže se podobalo oční bulvě. Jak se posouvala podél jeho lodi, stáčela se za Brennanem jako obrovské oko. Brennan však nenašel dost odvahy, aby jeho děsivý pohled opětoval.
Cítil se nesvůj. Vláda Asteroidů by zcela určitě toto setkání organizovala daleko lépe...
Třetí sekci Cizincovy lodi tvořilo obrovské vlečné pouzdro ve tvaru vejce dlouhého asi šedesát a širokého čtyřicet stop. Když míjelo, Brennan si je dobře prohlédl. Silnější konec byl plný rýh od zrníček kosmického prachu, takže vypadal, jako by byl zdrsněn proudem písku. Slabší konec byl hladký a téměř leskly.
V duhovce vypouklého oka se cosi pohnulo. Brennan napnul zrak, ale pohyb se neopakoval.
„Je to divně postavená loď," pomyslel si Brennan. Střední část musí tvořit obytný prostor, už jen proto, že tam je vstupní otvor, zatímco ve vlečených částech není. Pohonný systém musí být vysoce radioaktivní. Proč by jinak ostatní sekce byly tak daleko od sebe? Třetí sekce je před radioaktivitou kryta obytnou času'. To znamená, že v ní je něco daleko důležitějšího než pilotova bezpečnost. V tom případě jsou konstruktéři této lodi včetně pilota neschopní nebo blázni.
Cizincova loď nyní vypnula motor a stála nehybně. Její obytná sekce byla od Brennanovy lodi vzdálená několik set stop.
Brennan čekal.

„Asi jsem šovinista," pomyslel si. „Přece nemohu posuzovat Cizincovu mentální úroveň podle našeho standardu."
Sevřel rty. „Ale mohu. Ta k>ďje nesmyslně konstruována."
Cizinec vystoupil na trup obytné sekce. Při pohledu na něj ztuhl v Brennanovi každý sval. Byl to dvojnožec a zhruba vypadal jako člověk. Stál bez hnutí, jako by čekal.
Měl dvě ruce, hlavu a dvě nohy. Na jeho skafandru byla zavěšena jakási zbraň.
„U všech čertů, na co čeká?"
Na Brennana, pochopitelně.
Brennan v té chvíli pocítil strach. Snad by bylo nejlépe, kdyby nastartoval a zmizel, dříve než bude pozdě. Pak se ale vzpamatoval, zaklel a odhodlaně kráčel k východu z lodi. Konstruktéři jednomístných lodí neuvažovali o přechodové kabině, takže při vý-
stupu bylo nutné vypustit vzduch z celého lodního prostoru. Byl ve skafandru, takže prostě otevřel dveře a na magnetových podrážkách vystoupil na trup své lodi.
Několik dlouhých vteřin se Brennan a Cizinec vzájemné pozorovali.
„Vypadá téměř jako člověk," pomyslel si Brennan, „ale podle toho, jak vypadá jeho loď, to určitě není žádný génius. Naproti tomu však zvládl problematiku mezihvězdných letů, takže opatrně. Bylo by zajímavé vědět, co s sebou veze. Možná, že si toho cení víc než vlastního života."

Cizinec skočil.
Letěl prostorem jako sokol vrhající se na kořist. Přistál vedle Brennana, který se ani nepohnul. Chtě nechtě musel obdivovat Cizincovu obratnost, neboť za beztížného stavu přeletěl několik set stop, aniž by použil směrovací raketové pistole. Při doskoku dopadl na pokrčené nohy, aby ztlumil setrvačný pohyb — jako každý Asteroiďan. Byl menší než Brennan, nanejvýš pět stop vysoký.
Průzorem Cizincovy přilby byla jen nezřetelně vidět jeho tvář, ale stačilo to, aby Brennan s hrůzou ucouvl. Byla tak ohyzdná, že by se zděsil i počítač. Ustoupil o krok, ale to ho nezachránilo. Cizinec byl příliš blízko. Uchopil Brennana za zápěstí a skočil do prostoru.
Brennan zaječel a snažil se vyrvat z Cizincova sevření, ale bylo pozdě. Jako by ho svíralo ocelové pero, skryté v rukavici skafandru. Letěli prostorem, otáčeli se ve stavu beztíže, až se dostali k Cizincově lodi. Otvorem podobným oční bulvě se dostali dovnitř, aniž by tomu Brennan"mohl zabránit.
„Nicku!" ozval se interkom. „Zde!"
„Materiál, který potřebujete, se týká Jacka Brennana."
„Jak jste na to přišel?"
„Volali jsme jeho ženu. Má jen jednu, nějakou Charlottu. Přesvědčili jsme ji, že je to důležité, tak nám nakonec řekla, že odletěl k Trojanům poblíž Uranu něco hledat."
„Uran? To by odpovídalo. Cuttere, chcete pro mne něco udělat?"
„Soukromě nebo úředně?"
„Obojí. Dohlédněte, aby natankovali Kolibříka a naložili potřebné zásoby. Chci, aby byl každým okamžikem k dispozici. A nezapomeňte na přídavné nádrže paliva! Pak se spojte maserem s hlavním stanem ARM v New Yorku*) a udržujte spojení. Budete potřebovat tři spojovací paprsky, protože Země se otáčí."
„V pořádku. Mám jim něco nahlásit?"
„Zatím ne. Jen udržujte stále spojení pro případ, že by se nám situace vymkla z rukou."
Situace byla opravdu vážná. Pokud by potřeboval pomoc ze Země, musí ji dostat rychle. Blátošlapy však nejlépe přesvědčí, když se na Zemi dostane osobně.
Žádny první mluvčí Asteroiďanů tam dosud nebyl a Nick si nikdy nepomyslel, že bude tím prvním, protože zvrácenost vesmíru se blížila k vrcholu.
Nick si povzdechl, sedl si a začal pročítat Brennanův osobní materiál.
Phssthpokovy první jasné vzpomínky se datovaly od chvíle, kdy si uvědomil, že se stal Protektorem. Na všechno, co bylo před tím, se rozpomínal jen nejas-
*) Speciální policejní útvar OSN proti nebezpečné technologii. (Pozn. překl.)
ně — na bolest, boje, objevování zdrojů nové potravy, na zážitky a nenávist, na ženy rodící děti, které podle čichu mohly být jeho.
Viděl to jako v mlze, ale od chvíle, kdy se stal Protektorem, se vše změnilo. Nyní vnímal ostře a jednoznačně. Zpočátku to bylo nepříjemné, ale pak si na to zvykl.
Minulost však stále byla zahalena mlhou. Nerad kladl otázky, takže trvalo dlouho, než poznal historii svého života.
Před třemi sty lety se spojilo několik velkých rodů Paků, aby znovu zúrodnili rozsáhlou poušť, vzniklou erozí a kořistnickým zemědělstvím, částečně však také válkou. Vyskytovala se tam totiž i mírně radioaktivní místa. Ostatně na planetě Paků bylo všechno víceméně poznamenáno válečnými hrůzami. Teprve předešlé generaci se podařilo splnit tento gigantický úkol. Jak bylo možné předpokládat, původní společenství rodů se rozdělilo na radu zájmových uskupení, z nichž každé obsadilo část rekultivované půdy pro své budoucí generace. Tato uskupení však neměla trvalý charakter. Docházelo v nich ke změnám, některá zcela zanikla a jiná se opět vytvářela k obraně svých zájmů. Phssťhpokův rod se přidružil ke Společenství jižního pobřeží.

Phssthpok měl rád válku. Ani ne tak pro samotný boj, ale protože byla spíše soubojem intelektu. Hlavní důraz se kladl na přelstění nepřítele, a ne na jeho porážku na bitevním poli.
Ze začátku se ovšem tvrdě bojovalo, a to i za použití nukleárních zbraní. V této fázi války mnoho rodů vyhynulo a značná část zúrodněné pouště se opět vrátila do původního stavu.

Společenství jižního pobřeží však brzy objevilo způsob, jak zabránit slučování atomových jader. Když se tato metoda ujala i na protivné straně, místo termonukleárních zbraní nastoupila děla, otravné plyny, bakterie, psychologie, normální pěchota, a dokonce i nájemní vrazi.
V rozhodující míře to však byla válka mozků. Je Společenství jižního pobřeží schopné čelit propagandě zaměřené na odštěpení oblasti kolem Zátoky meteorů? Když Východomořská aliance měla protilátku teta, schopnou likvidovat jedy v řekách, nebylo by výhodnější její vzorec ukrást, než pracně vyvíjet vlastní protilátku? Společenství kulatých hor vyvinulo očkovací látku proti bakteriálnímu kmeni zeta-3. Nebylo by možné její mutaci použít proti nám? Máme se držet Jižního pobřeží, nebo bude lépe přidat se k Východomořské alianci?
To vše bylo k smíchu, kdyby to nebylo k pláči.
Jak Phssthpok získával zkušenosti, situace se stále víc komplikovala. Jím vyvinutý virus GG byl schopen zahubit víc než 90% ploditelů, ale jejich Protektoři by zůstali zachováni. Ti by pak bojovali s dvojnásobnou zuřivostí, aby ochránili zbylé, imunní ploditele. Proto souhlasil, aby tato látka nebyla použita. Rod Aak měl příliš mnoho ploditelů, ale málo potravinových zdrojů. Proto Phssthpok odmítl jejich návrh na spojenectví a zablokoval jim tak cestu do Východomořské oblasti. Vychodomořská oblast odpověděla instalací polních generátorů, schopných vyvolat termonukleární reakci, aniž by k její iniciaci bylo zapotřebí štěpených atomových jader.
Válka, během níž byl Phssthpok po dvacet šest let Protektorem, skončila náhle v průběhu dne. Vychodomořská aliance v ní získala část rekultivované pouště, která nebyla zasažena sedmdesát let trvající válkou. Děti a ploditelé Phssthpakova rodu pak žili po nesčetné generace v údolí Pitchok. Náhle se nad tímto údolím oslnivě zablesklo.
V té chvíli byl Phssthpok mimo domov, takže jen
viděl, jak se na obzoru objevila mohutná záře. To bylo znamení, že všichni příslušníci jeho rodu jsou buď mrtví nebo sterilní. Jeho funkce Protektora tím ztratila význam.
Za celých třináct století — počítáno biologicky — nepocítil Phssthpok takový zmatek jako nyní.
Co je to za tvora ve skafandru, kterého svírá jeho ruka? Sklo v průzoru jeho skafandru bylo zatemněno na ochranu proti slunečnímu jasu, takže dovnitř neviděl. Vypadal zhruba jako ploditel, jenže ti nenosili skafandry ani nestavěli kosmické lodi.
Byl na rozpacích. Škoda, že Pakové se nezajímali o jiné inteligentní životní formy. Na první pohled se zdálo, že tento dvojnožec by mohl mít něco společného s Paky. Až ho uvidí bez skafandru a bude mít možnost ho očichat, pak...
Cizinec byl neuvěřitelně hbitý a obratný. Brennan se ani nestačil bránit, když ho Cizinec uchopil a spolu s ním se vrhl do prostoru.
Přistáli u Cizincovy lodi na místě, kde její stěna tvořila podivnou výduť v podobě oční bulvy. Jeho ruka prošla stěnou, jako by tam překážka nebyla, cosi uchopila a oba se vtáhli dovnitř. Brennanovi se zdálo, že místo kovem pronikají jakousi neviditelnou řídkou hmotou. Byl tak překvapen, že ani nekladl odpor.
Cizinec prudkými, trhavými pohyby svlékl skafandr, aniž by při tom uvolnil stisk na Brennanově paži. Brennan stěží potlačil výkřik hrůzy.
Cizincovo tělo tvořily samé boule. Paže byly delší než lidské, loketní kloub měl sedm palců v průměru a ruce se podobaly suchým větvičkám s navěšenými ořechy místo prstních kloubů. Ramena, kolena a kyčle byly vybouleny jako ananasové melouny a hlava spočívala přímo na hrudním koši. Místo úst měl matně černý zobák, vyrůstající z vráscité kůže přímo pod očima, a na něm dva zářezy, zřejmě nozdry. Dvě oči podobné lidským byly zasazeny do hluboce zbrázděné kůže a kryla je silně vystouplá nadočnicová kost.
Od zobáku dozadu se hlava zužovala do podivného aerodynamického tvaru. Z lebky vyrůstal kostnatý hřeben, který ještě zdůrazňoval její zužující se tvar.
Jinak na sobě Cizinec neměl nic až na vestu s velkými kapsami, což působilo nepřirozeně, asi jako kovbojský klobouk na hlavě Frankensteinovy obludy. Oči, v nichž nebylo lidskosti ani tolik jako v očích chobotnice, se vpíjely do Brennanových.
Cizinec uchopil kus Brennanova skafandru a prudkým trhnu tím jej rozerval dříve, než tomu překvapený Brennan mohl zabránit. Plastická laťka se napnula a praskla od brady až k rozkroku. Zasyčel unikající vzduch a Brennanovi zalehlo v uších.
Nemělo smysl zadržovat dech. Vzduch byl na jeho lodi vzdálené několik set stop, a tak se Brennan opatrně nadechl.

Vzduch byl řídký a měl podivnou příchuť.
„Ty hajzle!" zařval Brennan, „vždyť jsem se mohl udusit!"
Cizinec neodpověděl. Prudce, ale opatrně stáhl z Brennana skafandr, jako by oloupával pomeranč.
Brennan se bránil. Cizinec mu sice stále svíral jednu ruku, ale Brennan ho druhou udeřil do tváře. Cizinec

ani nezamžikal. Jeho pokožka byla jako tvrdá useň.
Když skončil se skafandrem, přitáhl si Brennana k sobě a začal si ho prohlížet. Brennan ho prudce kopl do rozkroku, pak ještě dvakrát, ale Cizinec jakoby to vůbec nevnímal. Jen krátce pohlédl dolů, aniž by přerušil inspekci Brennanova těla.
Jeho nepříjemně působící pohled klouzal od Brennanovy hlavy až k patám a zase zpět. Na asteroidech, kde teplota i vzduch jsou regulovány, lidé většinou chodí nazí, ale nikdo se nad tím nepozastavuje. Za těchto okolností to však Brennan pokládal za osobní pohanu. Nebyl totiž jen nahý, ale sprostě a násilně obnažený, a hlavně bezbranný.
Cizincovy boulovité prsty mu přejížděly po vlasech, po prsou, promačkávaly klouby ve snaze zjistit, jak fungují. Brennan se bránil, zmítal se, ale Cizinec si toho vůbec nevšímal. Nakonec se Brennan vzdal dalšího odporu a jen rezignovaně přihlížel, jak Cizinec zkoumá jednotlivé části jeho těla.
Když konečně skončil, zašel k jakési truhle, z níž vytáhl složený balík plastické látky. V té chvíli Brennan pomýšlel na útěk, ale jeho skafandr byl na cáry.
Po chvíli se Cizinec vrátil. Roztáhl balík průhledného plastiku a prstem přejel po jeho okraji. Bylo to, jako když se rozevře zip a z balíku se stal pytel. Pak skočil po Brennanovi. Ten před ním utíkal, ale těch několik vteřin svobody mu nebylo nic platných. Boulovité prsty ho uchopily a vecpaly do pytle.
Brennan se pokoušel dostat ven, ale pytel se nedal zevnitř otevřít.
„Vždyť se udusím!" zařval na plné hrdlo.
Cizinec jeho protest nebral na vědomí. Stejně by mu nerozuměl. Poodstoupil od Brennana a začal si navlékat skafandr.
„Proboha, to snad ne!" ječel Brennan a snažil se roztrhnout pytel.
Když si Cizinec navlékl skafandr, uchopil pytel s Brennanem pod paží a vystoupil z lodi. Brennan cítil, jak se látka kolem něho nadouvá a vzduch v pytli stále více řídne. Odevzdán osudu se přestal zmítat a jen se díval, jak pluje prázdnotou kolem čočkovité části lodního trupu, z něhož vycházelo palec silné vlečné lano, spojující obytnou část se zásobovací sekcí, vzdálenou osm mil.
V Asteroidech je málo velkých nákladních lodí. Téměř všichni prospektoři přepravují rudu ve svých jednomístných lodích. Ale ani lodi, dopravující náklady z jednoho asteroidu na druhý, nejsou nijak zvlášť velké, protože mají vlečná zařízení, na něž posádka upevňuje různé vleky, nosiče a sítě, do nichž se umísťuje náklad. Ochranu křehkých předmětů seshora zajišťuje postřik plastické pěny, která rychle tuhne. Před žárem výfukových plynů je náklad zespoda chráněn reflexní fólií.
Modrý vůl však byla loď zcela jiného druhu. Byla konstruována pro přepravu tekutin a sypkých hmot, zrní, vody, semen, chemikálií z Jupitera, nerafinovaného cínu v tekutém stavu z nalezišť na denní straně Merkuru — prostě všeho, co se nedalo volně vléct. Modrý vůl byl prostě obrovský tanker s obytným prostorem pro tříčlennou posádku.
Einar Nilsson stál u okraje zásobníku a díval se dolů. Byl sedm stop vysoký a na rozdíl od jiných Asteroiďanů byl obézní. Na těle a zejména na břichu byl obalen silnou vrstvou tuku, která mu na krku vytvářela několik brad. Všechno na něm bylo zakulacené. Už tomu bylo dávno, kdy naposled řídil svou jednomístnou loď. Nesnášel totiž přetížení.
Na svém skafandru měl namalovanou vikingskou loď s rozevřenou dračí hlavou na přídi, jak vystupuje z mléčného oparu jakési spirálové galaxie. Jeho jednomístná loď sloužila nyní jako záchranný člun tankeru. Technicky byla dokonale vybavena. Měla téměř nový počítač typu Adzhubei 4-4 s přídavným zařízením tvořícím jeho ‚smysly' — interkom, rádio, radar, sonary, monochromatická světla a hi-fi. Každé z těchto zařízení bylo bezpečně zabudováno do příslušných přihrádek na stěně lodi.
Nilsson pokývl hlavou, až se jeho hřeben ze světlých vlasů otřel o horní část přilby.
„Pokračujte, Natě!"
Nathan La Pan stříkal jakousi tekutinu do nitra tanku, kde se měnila v pěnu. Ve třiceti vteřinách byl tank plný a pěna začala tvrdnout.
„Uzavřete jej!"

Ztvrdlá pěna při dopadu víka pravděpodobně zaskřípala, ale ve vakuu to nebylo slyšet. Kosmický přístav Port Patroklus se totiž nacházel ve vzduchoprázdnu.
„Kolik nám zbývá času?"
„Za dvacet minut se dostaneme na optimální kurs," odpověděl mladistvý hlas.
„Okay, nastupte. A vy také, Tino!"
„Ano." Hlas v telefonu zmlkl.
Nathan byl sice mladík, ale naučil se neplýtvat slovy do telefonu. Einar ho přijal na žádost jeho otce, svého starého přítele.
Programátorka Tina byla třetím členem posádky. Einar se díval se zalíbením na její štíhlou postavu, jak kráčí k lodi. „Pěkná holka," pomyslel si. „Jen mít trochu míň těch svalů!"
Tina Jordánová byla původem blátošlap. Bylo jí třicet čtyři let. dost stará, aby věděla, co dělat a co chtít. Měla ráda kosmické lodi, ale svou lásku k nim nijak nepřeháněla, proto také ještě nikdy neřídila kosmickou jednomístnou loď. Věděla, že na to nemá dost sebevědomí a že Einar to ví, takže jí to nedovolil. Avšak nikdo na základně Patroklus neuměl manipulovat s Adzhubei 4-4 lépe než ona.

Modrý vůl měl letět směrem, který by ho přivedl do Cizincovy dráhy, pak však odbočit ke Slunci.
Einar se zahleděl do prázdnoty na opačné straně
Slunce, plné diamantově zářících bodů. Nejasné obrysy asteroidů trójanské skupiny mu nijak nebránily ve výhledu. Nečekal, že by mohl spatřit Cizince. Ten však tam někde byl a letěl směrem, v němž by kurs Modrého vola ve tvaru ‚J' přeťal jeho dráhu.
Tři body za sebou — čtvrtý opodál. Nick upřeně zíral na obrazovku. Oči měl přimhouřené do pouhých čárek, takže se mu napětím kolem víček tvořily vrásky podobné pavučině.
„Ať se stane cokoliv, stane se to nyní," pomyslel si.
Pozornost prvního mluvčího si vyžadovaly i jiné věci. Především to stálé dohadování se Zemí ohledně financování stavby ramjetových robotů a podíl na dopravě nákladů pro čtyři mezihvězdné kolonie pozemšťanů. Nebo obchodní problémy vznikající při těžbě cínu na Merkuru či vleklé jednání se Zemí při uzavírání dohody o vydávání zločinců. S tímto posledním bodem již ztratil spoustu času, ale něco mu říkalo, že to bude jedna z nejdůležitějších věcí v historii lidstva.
Z telefonu se ozval Cutterův hlas:
„Nicku, Modrý vůl je na startu!"
„Prima."
„Jenže není ozbrojen!"
„Má přece termonukleární pohonnou jednotku, nebo ne? Navíc mohutné směrové trysky, jimiž se dá mířit. Kdyby chtěli konkrétní zbraně, bylo by to porušení dohody s blátošlapy a mohli bychom mít na krku válku!"
Zlostně položil sluchátko.
Seděl a přemýšlel. Má pravdu? řízený výfuk termonukleárního motoru je přece účinnější než vodíková bomba. To je zjevná zbraň, která by mohla podráždit .mírumilovné' blátošlapy. Přesto však...
Mávl rukou a otevřel fascikl s Brennanovými osobní-
mi údaji. Byl tenký. Asteroiďané nikdy nesnesli vládu, která by jim zbytečně hluboko nahlížela do jejich soukromí.
John Fitzgerald Brennan se zdál být zcela průměrným Asteroiďanem. 45 let, dvě dcery Estelle a Jennifer, obě z manželství s Charlottou Leigh Wiggs, opravářkou zemědělských strojů v Útulku.*)
Má celkem slušný penzijní fond, i když z něho dvakrát vybral, aby zřídil svěřenecký fond pro své dvě dcery.
Celníci mu dvakrát zabavili náklad radioaktivní rudy. Kdyby to bylo jen jednou, bylo by to zcela nor-
mální. Asteroiďané se obvykle posmívali neúspěšným pašerákům. Naproti tomu ten, kdo nebyl přistižen při pašování, se buď o pašování nepokusil, nebo k tomu neměl odvahu.
Brennan měl na svém skafandru namalovanou Radonu z Port Lligat' podle Salvátora Daliho. Nick se zamračil. Někteří Asteroiďané občas ztrácejí smysl pro realitu, ale Brennan k nim určitě nepatřil.
Vydělával celkem dost a nikdy neměl větší nehodu. Před dvaceti lety byl členem pracovní skupiny dolující na Merkuru cín. Merkur je bohatý na neželezné kovy, ale jejich dobývání není bez nebezpečí. Kvůli slunečnímu magnetickému poli je nutno používat speciální nekovové lodě, jinak je může sluneční bouře zvednout a odhodit na vzdálenost mnoha mil. Brennan byl schopný pracovník a je zajímavé, že po dvaceti měsících dal výpověď, i když slušně vydělával. Od té doby již nikdy nepracoval v žádné pracovní

skupině. Zřejmě neměl rád týmovou práci.
Proč se vlastně nechal Cizincem chytit?
Zatracené. Nick by udělal totéž. Cizinec je ve slu-
*) Dutina obrovského asteroidu upravená k zemědělským a sociálním účelům. (Pozn. překl)
ební soustavě a někdo se s ním přece musí dostat do styku! Brennan si zřejmě myslel totéž. Kdyby se dal na útěk, bylo by to přiznání, že na tento úkol nestačí. To by bylo proti jeho přirozenosti.
Ani jeho rodina by mu nebránila. Asteroiďané se vždy dovedou o sebe postarat.
„Přesto bych byl raději, kdyby utekl," pomyslel si Nick a jeho prsty nervózně bubnovaly po stolní desce. „Nějak se mi to nechce líbit."
Pro Brennana, nepohodlně zkrouceného v uzavřeném vaku, to byl nervy drásající let. Cizinec vyskočil do prostoru s nafouklým vakem plným Brennana a svým tělem se snažil znovu získat stabilitu, porušenou váhou unášeného Brennana. Aby se neodchýlil od směru, byl nucen třikrát použít raketové směrovací pistole.
Dvacet minut trvalo, než se dostali k zásobníkové sekci Cizincovy lodi, vzdálené osm mil od obytné části. Cizinec přiložil ke stěně jakýsi plochý nástroj a kovový povrch se vydul, jako by byl z plastiku. Oba pak vklouzli dovnitř.
Cizinec otevřel vak, pak se otočil, a znovu proskočil stěnou do kosmického prostoru. Brennan vypadl z vaku a začal se bezmocně vznášet v beztížném prostoru.
Vzduch měl obdobnou příchuť jako v obytné sekci, byla však daleko intenzivnější. Přesto jej Brennan nasával plnými doušky.
Vak poletoval místností jako nějaký průhledný duch. Brennan se tomu zasmál, ale jeho smích zněl spíše jako sténání.
Rozhlížel se kolem sebe.

Světlo tu mělo zelenavější odstín, než na jaký byl zvyklý. Jediné prázdné místo bylo tam, kde se právě vznášel, a nebylo větší než kabina v jeho lodi. Napravo byly hranaté bedny, zřejmě dřevěné, v nichž asi bylo nějaké strojní zařízení. Nalevo viděl masivní truhlu s poklopem, která připomínala velkou mraznici. Nad ním a kolem něho se lodní stěny stáčely jako ve válci.
Jeho první dojem byl tedy správný. Musí to být nějaké skladiště. Jenže prostor, v němž se nalézal, zabíral jeho necelou polovinu. Zbytek byl oddělen a uzavřen.
Vzduch měl ještě zvláštní pachuť, připomínající nějaký parfém. V obytné kabině byl zřejmě cítit pach Cizincova těla, zde však muselo být navíc ještě něco jiného.
Na podlaze pod Brennanem byly naskládány jakési žluté kořeny pokryté hrubou sítí. Podařilo se mu dostat se nad ně, takže se mohl pokusit nadzvednout síť a prohlédnout si je zblízka.
Pach — nebo snad vůně — zde byla daleko intenzivnější. Nikdy, ani ve snu, něco takového necítil. Kořeny byly světle žluté, podobné sladkým bramborám a částečně též oloupaným kořenům nějakého stromu. Byly ploché, široké a vláknité, na jednom konci špičaté. Druhý konec jakoby byl odříznut nožem. Brennan prostrčil ruku okem sítě, dvěma prsty uchopil jeden z kořenů a snažil se jej protáhnout ven. Nešlo to.
Naposled jedl ještě před tím, než se Cizinec přiblížil k jeho lodi. Aniž by mu to žaludek nějak připomínal, náhle pocítil příšerný hlad. Znovu se pokusil protáhnout kořen okem sítě. Oka však byla malá. Celé minuty se o to pokoušel, zlostně rval síť, ale ta byla silnější než jeho prsty a nechtěla povolit. Nehty se mu lámaly, křičel bolestí i vztekem, až se konečně vzpamatoval: „Dejme tomu, že se mi podaří kořen vytáhnout. Co s ním?"
„SNÍST!" volala jeho ústa plná slin.
„Co když mě to zabije!" namítal rozum. „Je to neznámá rostlina z neznámého světa a Cizincova potrava!"
Nějakým způsobem se odsud musí dostat pryč.
Jeho prsty však stále rvaly oka sítě. Náhle přestal a prudce vykopl nohou, čímž se vznesl nad síť. Ten hrozný hlad! Jeho roztrhaný skafandr zůstal v obytné sekci a s ním i voda a výživné sirupové pastilky. Je zde vůbec nějaká voda? Kdyby ano, mohl by se jí napít? Pochopí Cizinec, že bez vodíku sloučeného s kyslíkem nemůže žít?
Za každou cenu se musí dostat pryč.

Upoutal ho plastikový vak, vznášející se nad ním. Stáhl jej a začal si vak prohlížet. Zjistil, jak se zavírá a otvírá. Jedinečný vynález!
Moment! Může jej obrátit naruby a uzavřít zevnitř. Co ale pak? Až do něj vleze, nebude se moci pohybovat. K tomu by potřeboval mít volné ruce a nohy, takže není naděje, že by se v něm mohl dostat zpět ke své lodi, vzdálené osm mil, ledaže by mělělispozici raketové směrovací zařízení.
K tomu všemu neví, jak se stěnou dostat ven.
Také je třeba nějak odvést pozornost od svého žaludku.
Zamyslel se. Proč je tento náklad chráněn před radiací lépe než pilotní kabina? Jako by to mělo větší cenu než Cizinců v život!
Kdo vypravil Cizince s tímto nákladem a kam?
Měl by se podívat, co to tady vlastně je.
Truhla ve tvaru kvádru byla z lesklého materiálu. Nebyla teplá ani studená. Brennan brzy našel způsob, jak ji otvírat, ale s víkem nemohl pohnout.
Lákavá vůně kořenů znovu zaútočila na jeho žaludek. Zuřivě lomcoval víkem a řval jako posedlý.
Náhle víko povolilo. K jeho otevření bylo zřejmě třeba síly Cizince nebo Brennanovy zuřivosti.
Truhla byla naplněna semeny velkými asi jako mandel, zmrzlými na kost, které mráz spojil v téměř kompaktní hmotu. Brennan jich několik vyrval bez ohledu
na to, že mu prsty chladem ztuhly. Z truhly stoupal barevný opar, který za chvíli naplnil celou místnost.
Brennan přirazil víko. Několik semen vložil do úst, ohřál je slinami a rozkousal. Pak je vyplivl. Neměly žádnou chuť.
Ve skladišti bylo celkem příjemné, nazelenalé světlo. Vzduch byl čistý a voněl. To znamenalo, že i Cizinec by se na Zemi cítil dobře. Má s sebou zásobu osiva, podivných kořenů a kdoví co ještě.
Brennan se odrazil a beztížným prostorem plachtil k uskladněným bednám. Jednu z nich uchopil, ale síla jeho paží a nohou nestačila, aby ji odtrhl od stěny. Že by ji u stěny přidržovalo nějaké zvláštní lepidlo?
Nakonec se přece jen podařilo odtrhnout víko. Bylo přilepené tak dokonale, že místo lepidla povolilo okolní dřevo. V bedně byl uzavřený pytel z průsvitné, zřejmě plastické hmoty. Ta se však podobala spíše papíru, do něhož se balí sendviče, jenže popraskanému stářím. Obsahoval jakýsi jemný prášek slisovaný natolik, že vypadal jako jednolitá hmota. Jeho barvu zkresloval průsvitný obal.
Brennan se vznášel nad bednami, jednou rukou se přidržoval víka a přemýšlel. Dospěl k názoru, že loď je vlastně řízena autopilotem a že Cizinec je jen jakási bezpečnostní pojistka pro všechny případy, na níž nijak zvlášť nezáleží. Autopilot dopraví sadbu na určené místo sám.
Kam? Na Zemi?
To by ovšem znamenalo, že sadba je určena pro další Cizince, kteří budou následovat.

Musí Zemi varovat!
Samozřejmě, ale jak?
Brennan se trpce usmál. Byl někdo někdy tak dokonale chycen jako on? Jeho, Brennana, Asteroidana a svobodného muže, se Cizinec zmocnil jako králíka a on si to nechal líbit!
Jeho úsměv se změnil v hysterický smích, který zněl spíše jako zoufalé kvílení. Jenže zoufalstvím se nic nevyřeší, a navíc vůně kořenů ho vydráždila až k šílenství...
Teprve bolestí se vzpamatoval. Ruce krvácely z četných řezných ran, byly plné puchýřů a odřenin. Malíček byl oteklý a odstával v podivném úhlu. Buďto byl vyklouben, nebo zlomen. V síti byl však vyrván otvor a jeho ruka držela kořen.
Pohlédl na něj a zlostně jej odhodil. Se zasténáním se stočil do klubíčka, jako by chtěl bolest rozložit na celé tělo. Měl vztek, současně však i strach. Ta zatracená vůně mu pomátla hlavu, takže jednal bezmyšlenkovitě jako nějaký robot.
Stočen do klubíčka, vznášel se v prostoru jako velký míč a sténal. Měl hlad, zlost i strach, a navíc byl uražen ve své hrdosti svobodného člověka. Cizinec mu dal zřetelně najevo svou převahu a jeho bezvýznamnost.
Co s ním vlastně Cizinec zamýšlí?
Cosi ho udeřilo do týla. Byl to kořen, který předtím odhodil a od té doby plul beztížným prostorem. Od něčeho se odrazil a vrátil se k němu. Brennan jej zachytil a hladově se do něj zahryzl. Byl tuhý a vláknitý. Jeho chuť se nedala popsat, stejně jako vůně.
V poslední chvíli jasného vědomí Brennan přemýšlel, jak dlouho bude trvat, než zemře, ale nijak zvlášť

ho to nevzrušilo. Znovu se zakousl do kořene, žvýkal a polykal.
Phssthpoka trápila řada nezodpovězených otázek. Pokud se zdálo, že na některou nachází odpověď, vždy se spolu s ní vynořily další otázky.
Pach jeho zajatce byl zcela jiný, než očekával. Bylo v něm cosi podivného, až zvířecího. Zcela určitě nepatřil k těm, po nichž pátral. Kde jen mohou být?
V těchto končinách určitě ne. Soudě podle chyceného domorodce by obyvatelé planety GO-Cíl-1-3 nebyli schopni klást kolonistům z rasy Paků jakýkoli odpor. Protektoři by je z preventivních důvodů vyhubili. Protože však žijí, znamená to, že Pakové sem nepřišli, takže musí být někde jinde. Ale kde?
Jak se zdá, domorodci mohou mít dostatečné astronomické znalosti, aby mu tuto otázku zodpověděli. Loďmi, podobnými té, které se zmocnil, by mohli zaletět dokonce až k nejbližším hvězdám.
Aby Phssthpok nalezl odpověď na tuto otázku, zamířil k domorodé lodi. Uplyne sice hodina, než se tam dostane, ale není proč spěchat. Jeho dokonalé reflexy mu zajistí, že tam dorazí, aniž by potřeboval raketovou směrovací pistoli. Zajatec zatím může počkat. Phssthpokovým nejbližším úkolem bude naučit se domorodou řeč, a pak ho začne vyslýchat. Tam, kde je, žádnou škodu neudělá. Jednak je to slaboch, a navíc má strach. Je sice značně větší než ploditel, ale nesrovnatelně slabší.
Domorodá loď byla malá. Prakticky v ní bylo místo jen pro stísněný životní prostor, dlouhé pohonné potrubí a šnekový tank na tekutý vodík s příslušným chladicím systémem.
Prstencovitá nádrž na palivo byla oddělitelná a podél pohonného potrubí bylo místo ještě na několik dalších. Po obvodu obývací části bylo skladiště vytěžené rudy, vedle byla složena kovová síť s jemnými oky. Z trupu vyčnívaly zatažitelné háky a jeřábové rypadlo.
Žádné zbraně tam nebyly.
Několik háků přidržovalo u trupu lodi jakýsi válec z lehkého kovu se známkami koroze. Phssthpok si jej prohlížel, aniž by zjistil, k čemu slouží. Jisté bylo jen to, že není trvalou součástí lodi.
Prohlédl si inspekční panely v hnacím potrubí. Pokud by měl materiál, byl by během hodiny schopen zkonstruovat pro sebe obdobné termonukleární zařízení.
Vcelku musel přiznat, že tito domorodci jsou daleko inteligentnější, než předpokládal. Je však také možné, že k tomu všemu měli více štěstí.
Vstoupil do obytného prostoru. Oválnými dveřmi vešel do pilotní kabiny, kde bylo akcelerační křeslo obklopené do půlkruhu kontrolními panely. Za křeslem bylo volné místo, aby je bylo možné obcházet. V tomto prostoru se nacházely různé přístroje podobné těm, které měli Pakové ve svých válečných lodích. Jenže toto nebyla válečná loď.
Tato plavidla však dokazují, že svět GO-Cíl-1-3 je obyvatelný. Je sice poněkud těžký, a to jak z hlediska vzduchu, tak i gravitace, ale těm, kteří po pět set tisíc let byli na cestě, by se musel zdát rájem — pokud by se tam dostali.
Tímto zjištěním se Phssthpokův kosmický prostor, v němž pátral, zmenšil na polovinu. Cíl tedy musí být někde jinde, zřejmě obráceným směrem někde poblíž galaktického středu. Až sem se tedy nedostali.
Obytný prostor ho mátl. Byly v něm věci, které nechápal a asi nikdy nepochopí. Například kuchyně. V kosmickém prostoru je přece ze všeho nejdůležitější váha. Domorodci měli zcela určitě možnost vybavit pilota lehkými potravinami, především syntetickými, které zabíraly minimum prostoru. Při takovém množství lodí by úspory na váze znamenaly globálně obrovské úspory pohonných hmot. Místo toho s sebou vozí potravinové suroviny a objemná zařízení na jejich uskladnění, případně zmrazování. Proč nedělají prostě jen prášek nebo pastilky?
Nebo například obrazy. Phssthpok sice chápal praktický význam fotografií, plánů, náčrtů a map, ale nač

jsou ty tři kresby visící na zadní stěně? Na jedné z nich byla hlava domorodce, podobného jeho zajatci, jen s delším ochlupením na lebce. Druhé dvě znázorňovaly obdobného tvora, jenže v mladším vydání. Proč jsou zachyceny jen hlavy a ramena? Jaký to má smysl?
Za jiných okolností by kresba na Brennanově skafandru mohla být určitým vodítkem. Phssthpok si jí všiml a pochopil její význam. Pro tvory putující vesmírem je jistě výhodné, když si své skafandry opatří jakýmisi barevnými kódy, aby se na dálku vzájemně poznali.
Protektoři, jako byl Phssthpok, neměli smysl pro estetiku ani pro luxus. Ploditelé však do jisté míry ano, i když byli příliš tupí, aby něco podobného vytvářeli sami. Úkolem Protektora bylo ochraňovat svůj rod. Nic jiného ho nezajímalo.
Umění? Po tisíciletí kreslili Pakové náčrty, diagramy, mapy a plány, ovšem výhradně pro vojenské nebo

ekonomické účely. Jaký smysl má malovat milovanou bytost, když stačí si pamatovat její pach? Jak vůbec zobrazit pach své milované?
Možná, že by Phssthpok vnikl do podstaty umění, kdyby na Brennanově skafandru byla jiná kresba. Ta však představovala ‚Madonu z Port Lligat s dítětem' od Salvátora Daliho, kde žena s dítětem měly na sobě jakási okna a hory v pozadí se různě vznášely, jako by jim gravitace nevadila.
Něco však pochopil okamžitě. Opatrně studoval panel řízení, aby něco nepoškodil, dříve než získá astronomické údaje z lodního počítače.
Když prohlížel indikátor slunečních bouří, divil se, že je tak malý. Při podrobnějším zkoumání zjistil, že v něm jsou magnetické monopoly!
Vyřítil se z kabiny a vrhl se do prostoru, aby přeletěl vzdálenost, dělící ho od nákladové sekce jeho lodi. Během letu spotřeboval poloviční kapacitu své směrovací pistole, takže pak musel čekat, až se volným pádem pomalu snese na svou loď.
Chtěl rychle vniknout do skladiště, neboť si uvědomil, že musí odsud prchnout a svého zajatce zabezpečit proti důsledkům prudkého zrychlení.
Zběžná prohlídka domorodcovy lodi vyústila v poznání, že prostor jeho pátrání se o polovinu zmenšil, ale s dalším hledáním je konec, takže je třeba využít domorodcovy znalosti. Nyní musí spěchat a jen litovat, že ztráta času potřebná k zabezpečení jeho zajatce by mohla ohrozit zdar jeho poslání i vlastní život.
Domorodci používají monopoly, takže musí mít jejich detektory. Phssthpokova neozbrojená loď jich má v sobě více, než kolik se jich nachází v celé této sluneční soustavě, takže ji co nevidět objeví. Protože zajal domorodce, dopustil se nepřátelského činu, takže...
Je možné, že ho v dohledné době nechytí. Jejich pohonné zařízení je sice výkonnější, než má jeho loď, také proto, že gravitace zdejší sluneční soustavy je v průměru 1,09 G. Naproti tomu však zřejmé nemají ramjetová pole, takže než by se prosadily jejich výkonnější motory, budou mít pohonné látky vyčerpány. Ovšem za předpokladu, že nebude ztrácet hlas a ihned odletí. ' Za použití změkčovače pronikl ocelovou stěnou do skladiště. Zde sáhl po stabilizačním držadlu, minul je a v beztížném stavu se bezmocně vznášel v prostoru místnosti.
Při pohledu na zajatce vytřeštil oči a svaly a útroby se mu sevřely. Domorodec protrhl ochrannou síť, ležel mezi kořeny a chabě se zmítal. Místo břicha měl tvrdou vydutinu a z očí mu zmizela jakákoli stopa po inteligenci.
Phssthpok násilím potlačil bezmezný vztek a začal uvažovat:
„Co mohu dělat, když chování těchto tvorů nelze předvídat? Tak dost. Začínám myslet jako nějaký ploditel. Jedno po druhém."
Sáhl po držadlu. Tentokrát je zachytil a přitáhl se dolů k Brennanovi, jenž ležel zkroucený, pod přivřenýma očima bylo vidět bělmo a v ruce stále držel kus kořene. Phssthpok ho otočil a prohlížel. Pak vstal, vystoupil do kosmického prostoru a plachtil směrem ke špičaté části nákladové sekce. Vnikl dovnitř a ocitl se v malé místnosti, kam se stěží vešel.
Nyní je nejvyšší čas, aby se vydal hledat nějaký úkryt.
Sluneční soustavu nemůže opustit, ale může obětovat dvě zbylé sekce své lodi. Ať se domorodci honí po monopolech umístěných v obytné sekci, ale on tam nebude. Bylo to, jako když někdo schová všechny své děti do jedné jeskyně, ale nedalo se nic dělat. Mohlo to dopadnout hůře. Pohon v nákladní sekci byl sice schopen dopravit ho kamkoli v rámci sluneční soustavy GO-Cíl-1, avšak ostatní přístroje zajišťovaly pouze sestup z oběžné dráhy nějaké planety. To všechno ovšem za předpokladu, že se nedopustí hrubé chyby.
Polarizátor gravitace použitý jako motor má přednosti i nevýhody kluzáku. Dostane se sice všude tam, kam potřebuje, a to i s vypnutým pohonem, ovšem za předpokladu, že poletí dolů. Proti přitažlivosti je totiž polarizátor bezmocný.
Na zadní obrazovace byly vidět dvě opuštěné sekce jeho lodi. Phssthpok stiskl dva spínače a obě zmizely.
Kam nyní?
Kosmický prostor je příliš prázdný a otevřený. Bude trvat týdny, než najde vhodný úkryt. Problém je také v tom, že může přistát jen jednou. Jakmile bude dole, už se nevznese, ledaže by se mu podařilo opatřit si nějaké startovací nebo signální zařízení.

Hleděl na oblohu a hledal planety. Byly velké a měl dobrý zrak, takže je lehce nalezl. Ten obr s prstenci

by se hodil, v nich by se lehce skryl. Škoda, že je za ním. Plynový obr byl sice před ním, ale byl daleko. Trvalo by dlouho, než by se k němu dostal, a je možné, že už po něm domorodci pátrají, a bez radaru je uvidí příliš pozdě.
Nebo tato planeta. Prohlédl si ji, ještě když měl radar. Byla malá, s nízkou gravitací a stopami atmosféry. Kolem ní jsou asteroidy. S trochou štěstí by se mohl ukrýt v jejích prachových polích. Měl jí věnovat větší pozornost, ale teď už je pozdě. Mohl by tam být důlní průmysl a kolonie domorodců, ale nemá na výběr. Zamíří na tuto planetu, i když hrozí nebezpečí, že až odletí, zdejší domorodci na něho upozorní ostatní.

II

Robot podobný válci se vznášel v rohu Struldbrugovy klubovní čítárny. Jeho hnědá barva splývala se stěnami, takže byl téměř neviditelný. Zdálo se, že se nehýbá, ale na spodku jeho rozšířeného těla se nehlučně točily vrtule větráků. V jeho beztvaré hlavě se neustále otáčely scannery, hlídající každý metr místnosti.
Lucas Garner natáhl ruku po sklence na stole před sebou, aniž spustil oči z obrazovky. Nahmatal ji, zvedl a chtěl se napít. Byla prázdná. Potřásl s ní a řekl:
„Irskou kávu, prosím!"
Přistoupil robot, ale sklenky si nevšímal, a Garner k němu zamračeně vzhlédl. Obrazovka na robotově hrudi se rozzářila a po ní přeběhla ráda písmen:
„Je mi líto, pane Garnere, ale již jste překročil svou denní dávku alkoholizovaného nápoje!"
„Zruš objednávku," zavrčel Garner. „A zmiz!"
Robot se poslušně vrátil do rohu na své místo. Garner si povzdechl — částečně to byla jeho chyba — a věnoval se dál obrazovce. Na programu bylo čtení z nové lékařské publikace „Proces stárnutí člověka'. Garner spolu s ostatními členy klubu hlasoval pro sérii obdobných přednášek a nelitoval toho.
Ani jeden z členů Struldbrugova klubu nebyl mladší než sto čtyřicet čtyři let a podle klubovních zásad mu byl připisován jeden rok za dva biologické roky. Všichni dostávali nejlepší a nejsvědomitější lékařskou péči.
Luke byl příkladem za všechny. Bez zvláštního nadšení vzhlížel ke svým sto osmdesátým pátým narozeninám a pojízdné křeslo používal již plných dvacet let. Byl částečně ochrnutý, nikoli v důsledku úrazu, ale jeho nervy v páteři odumíraly následkem stáří. Nepoměr mezi hubenýma, bezmocnýma nohama a mohutnou hrudí i pažemi mu dával poněkud opičí vzhled. Luke o tom věděl a jaksi zvráceně si na tom zakládal.
Sotvaže svou pozornost znovu upřel na obrazovku, byl vyrušen podruhé, když se z čítárny ozval šum tichých hlasů. S povzdechem se otočil, aby zjistil, co se děje.
Kdosi kráčel sálem a zřejmě mířil k němu. Podle rázných kroků to nemohl být někdo z členů klubu. Byl vysoký, ale až nepřirozeně hubený. Obličej a ruce měl tmavé, ale nebyl to černoch. Jeho pleť připomínala temnotu bezhvězdných nocí a hloubku vesmíru. Od čela až po zátylek procházel středem vyholené lebky jakýsi kohoutí hřeben světlých vlasů.
Asteroiďan navštívil Struldbrugův klub! Není divu, že to vyvolalo vzrušení.
Muž se zastavil u Lukova křesla.
„Pan Lucas Garner?"
„Uhodl jste."
Asteroiďan ztišil hlas. „Jsem Nicolas Sohl, první mluvčí politické sekce Asteroidů. Je tady někde místo, kde bychom mohli mluvit o samotě?"
„Pojďte za mnou," přikývl Luke. Dotkl se spínače na opěradle. Křeslo se vzneslo a na vzduchovém polštáři zamířilo k východu ze sálu.
Usadili se v jednom z boxů v hlavní hale.
„Způsobil jste tu pěkný rozruch," poznamenal Luke.
„Skutečně? Proč myslíte?"
První mluvčí se rozvalil v masážním křesle a zavřel oči. Jemné válečky mu příjemně hnětly tělo. Když promluvil, byla jeho řeč rychlá a úsečná, s typickým přízvukem Asteroiďanů.
Luke nevěděl, zda muž mluví vážně, nebo žertuje. Nakonec řekl:
„Zdaleka nedosahujete věku, potřebného ke vstupu do tohoto klubu."
„Ale vrátný nic takového neřekl! Jen zíral a mlčel."
„Celkem ho chápu."

„Víte, co mne přivádí sem na Zemi?"
„Asi ten Cizinec v naší sluneční soustavě."
„Myslel jsem, že o tom nikdo neví," zamračil se Nick.
Garner se usmál. „Býval jsem členem ARM, technologické policie Spojených národů. Před dvěma roky mne dali do penze, ale stále ještě mám své kontakty."

Nick konečně otevřel oči. „Totéž mi řekl Lit Shaeffer. Promiňte, že se nechovám, jak se sluší a patří. Tu vaši zatracenou gravitaci snáším, jen když jsem v lodním gravitačním křesle, ale chodit při ní..."
„Klidně relaxujte."
„Díky. Garnere, zdá se, že nikdo ve Spojených národech si neuvědomuje, jak je ta věc vážná. V našem slunečním systému se nachází Cizinec. Unesl Asteroiďana, což je nepřátelský čin, a navíc opustil svou mezihvězdnou lod a oba víme, co to může znamenat."
„Ano. Zřejmě má v úmyslu zde zůstat. Pokud můžete, povězte mi o tom víc."
„Celkem je to prosté. Víte, že Cizincova loď je složena ze tří od sebe oddělených dílů?"
„Slyšel jsem o tom."
„Jedna z těchto vlečných sekcí je zřejmě modulem,
uzpůsobeným pro přistávání. Dvě a půl hodiny poté, co se Cizinec setkal s Brennanem, tento modul zmizel."
„Teleportace?"
„Bohudík nic tak fantastického. Zachytili jsme na filmu dlouhý ohnivý pruh. Musel odletět s obrovským zrychlením."
Jim. Proč s tím ale přicházíte za námi?"
„Garnere, to je věc celého lidstva!"
„Nicku, vaše hra se mi nelíbí. Cizinec se stal věcí celého lidstva už v okamžiku, kdy jste ho objevili, ale za námi jste přišli teprve, až předvedl to své varietní zmizení. Proč? Mysleli jste si, že když se setká nejdřív s vámi, že pak bude mít o lidstvu lepší mínění?"
„K tomu se nechci vyjádřit."
„Co tedy od nás chcete? Když ho vaše radary nedovedly zachytit, nedokáže to nikdo."
Nick vypnul masážní zařízení na svém křesle a pohlédl na starého muže. Garnerova tvář byla tváří času, maskou, skrývající jakési dávné zlo. Jen oči se zdály být mladé, zářivé a ostré — neslučitelné s výrazem jeho tváře. Mluvil jako Asteroiďan, stejně přímo a stručně. Neplýtval slovy a jednal otevřeně.
„Lit řekl, že jste moudrý člověk, jenže nyní se mýlíte."
„Stále ještě nevím, oč vám jde."
„Cizinec pronikl oblastí, kterou nazýváme pastí na pašeráky. Tam sledujeme každého, kdo letí s vypnutým motorem kolem osídlených asteroidů. Zachytila ho tepelná čidla a kamera zaznamenala kurs jeho letu. Podařilo se ho sledovat tak dlouho, dokud jsme nezjistili jeho pozici, rychlost a zrychlení. Zrychlení bylo obrovské — dosahovalo desítek G. Shrnutím těchto a dalších poznatků jsme dospěli k názoru, že míří na Mars."
„Na Mars?"
„Ano, nebo na jeho oběžnou dráhu. Možná, že také k jeho měsícům. Pokud uvažuje o jeho oběžné dráze, nyní bychom to již věděli. Totéž by platilo o jeho měsících, kde jsou pozorovací stanice — jenže vaše."
Když se Luke začal smát, Nick rezignovaně zavřel oči.
Mars je smetištěm sluneční soustavy. S výjimkou Země, Merkuru a částečně i Jupiteru jsou všechny ostatní planety pro lidstvo bez užitku.
Důležité jsou však také Asteroidy.
Mars hluboce zklamal. Je to poušť pokrytá krátery, jezery velejemného písku, a jeho atmosféra je velmi řídká. Nelze ji dýchat, ale není jedovatá. Někde v Lacis Solis je opuštěná základna — svědek třetího a posledního pokusu o využití Marsu, který od té doby už nikdo nechtěl.
K podpisu Charty svobodných Asteroidů došlo poté, co se přes veškeré embargo a propagandu ukázalo, že Země potřebuje Asteroidy více než Asteroidy Zemi. Bylo dohodnuto, že Spojené národy si podrží Zemi, Měsíc, Saturnovy pásy, Titan, důlní práva na Merkuru a jako bezvýznamný přívažek Mars. Jeho význam se nečekaně projevil až nyní.
„Doufám, že nyní chápete, jaký je to problém," řekl Nick dotčeně a znovu zapnul masážní strojek.
Svaly jeho těla sténaly pod nezvyklou pozemskou gravitací a poprvé za celý život si uvědomil, že je

vůbec má. Proto mu masáž přišla velmi vhod.
Luke přikývl. „Když si stále stěžujete, že porušujeme vaše práva, nesmíte se divit, že se OSN ozve, když je zase porušujete vy. Pokud vím, máme hlášeno asi dvě stě stížnosti na vás."
„Přeháníte. Od podpisu charty jsme jich dostali od vás jen asi šedesát. Ty jsme většinou uznali a škodu uhradili."
„čím vám tedy OSN může pomoct?"
„Potřebujeme získat přístup k vašim záznamům získaným při pozorování Marsu. K čertu, Garnere! Vaše kamery na měsíci Phoibos mohly přece zachytit místo, kde Cizinec přistál. Chceme povolení, abychom mohli prozkoumat Mars z nízké oběžné dráhy a také přistát!"
„Jednali jste už o tomto požadavku?"
Nick zafuněl. „Ano. Jenže oni dovolí, abychom Mars zkoumali pouze z kosmického prostoru. Za vše ostatní žádají poplatek milion marek!"
„Zaplaťte je."
„To je zlodějna a vyděračství!"

„Jak může Asteroiďan takhle mluvit? Jednáte vy jinak? Proč nemáte o Marsu vlastní záznamy?"
„Neměli jsme o něj zájem. Proč také?"
„Alespoň pro abstraktní poznání."
„Abstraktní? To je jen jiný výraz pro .zbytečné'."
„Zajímavé," zašklebil se Luke. „A teď za tuhle ‚zbytečnost zaplatíte milion marek."
„Stejně je to zlodějna! Jak mohla Země vědět, že bude potřebovat poznatky o Marsu?"
„To je právě to tajemství abstraktního poznání. Nutí vás, abyste se snažili poznat všechno o všem. Dříve či později se to může hodit, i když prozkoumání Marsu nás přišlo na dvě miliardy."
„Zařídím poukaz na milion marek pro Univerzální knihovnu OSN. Teď mi ale řekněte, kde můžeme přistát."
„Něco mě napadá, ale ještě si to promyslím."
Luke to věděl, takže si nemusel nic promýšlet. Ostatně v tomto prostředí by to ani nebylo možné. Struldbrugův klub bylo místo výhradné pro odpočinek po životě plném neklidu. Byl přepychový, klidný a zvukotěsný, plný závěsů a draperií. Když se někdo zasmál,
nebylo to ani slyšet. Ostatně lidé se zde smáli nebo hlučeli jen velmi zřídka.
„Umíte řídit dvojmístnou loď?" zeptal se znenadání Luke.
„Jistě. Není rozdíl mezi našimi a vašimi řídícími panely. Naše lodi jsou vybaveny zařízením od vaší firmy Rolls Royce v Anglii."
„Dobře. Najímám vás tedy jako svého pilota za plat jednoho dolaru ročně. Loď může být připravena během šesti hodin."
Nick vytřeštil oči. „Vy jste se asi zbláznil!"
„Já určitě ne. Přemýšlejte, Nicku. Každému takzvanému diplomatu v OSN je jasné, že Cizince je třeba najít, jenže oni se nepohnou. Není to obava z reakce Asteroiďanů, ale neschopnost operativně zasáhnout. OSN je totiž světová vláda. Již tím je nepružná. Stará se o osmnáct miliard lidí rozdělených do mnoha národů a národní prestiž je choulostivá věc. Možná, že v budoucnu dojde v tomto ohledu ke změně, ale zatím je to tak. Trvalo by týdny, než by se na něčem konkrétním dohodli.
Na druhé straně neexistuje zákon, který by občanu OSN zakazoval cestovat do jakékoli oblasti pod kontrolou této organizace nebo zaměstnával, koho se mu zlíbí. Celá řada našich pilotů na turistických trasách kolem Měsíce jsou Asteroiďané."
Nick pochybovačně zavrtěl hlavou. „Garnere, já vás nechápu. Přece si nemyslíte, že bychom pomocí dvojmístné lodi mohli najít Cizince. Já vím o prašných jezerech na Marsu. Určitě je v některém z nich ukryt a možná právě teď pitvá Brennana. Nelze ho najít jinak, než zkoumat povrch Marsu hloubkovým radarem, a to palec po palci!"
„Máte naprosto pravdu, Nicku. Jenže co myslíte, že se stane, až politici zjistí, že jste začal na Marsu pátrat po Cizinci. To, že jste byl najat jen jako pilot, bude každý považovat za průhlednou záminku. Pokud bychom totiž Cizince našli, veškerý kredit připadne Asteroiďanům!"
Nick zavřel oči a snažil se všechno si to srovnat v hlavě. Nebyl zvyklý na tak složitou logiku, ale Garner měl asi pravdu. Až OSN zjistí, že Asteroiďan se vydal na Mars pátrat po Cizinci, i když s blátošlapem jako přívažek — a to dokonce sám Nick Sohl, první mluvčí, zmocněný uzavírat smlouvy, nastane poprask. Bez obvyklého dlouhého dohadování bude neprodleně vypravena flotila, aby začala pátrat dříve

než on.
Hlasitě se rozesmál. „To je přímo geniální nápad! Potřebuji tedy blátošlapa, aby mne najal. Tím se spustí akce, na kterou bychom sami nestačili. Jenže proč byste tím mým nájemcem měl být právě vy?"
„Protože mám možnost okamžité opatřit loď. Jak jsem již řekl, mám kontakty."
„Co kdybyste zajistil loď, našel odhodlaného a tvrdého blátošlapa a loď mu půjčil nebo prodal? On by mne pak najal jako pilota."
„To bych sice mohl, ale neudělám to."
„Proč? Snad tam nechcete letět vy sám?"
„Samozřejmě, že chci."
Nick se zasmál. „Kolik je vám let?"
„Jsem příliš starý, než abych svá zbývající léta trávil v Struldbrugově klubu, točil palci a čekal na smrt. Podejte mi ruku, Nicku!"
„Pád! — Ouvej! Vy ale máte silný stisk. Jako všichni blátošlapi, jste svalovec!"
„Promiňte, nechtěl jsem se předvádět. Chtěl jsem jen ukázat, že nejsem taková sušinka, jak vypadám, alespoň pokud jde o sílu paží. S nohama je to sice horší, ale ty nebudeme potřebovat. Kamkoli půjdeme, poletíme nebo pojedeme."
„Garnere, stále tvrdím, že jste blázen. Co když vám srdce vypoví poslušnost?"
„Žádný, strach, to mne přežije. Je totiž umělé." „Přesto jste blázen, jako ostatně všichni blátošlapi. To je z toho, že žijete na planetě s tak velkou gravitací. To vám stahuje z mozku krev a s ní i zdravý rozum!"
Garner se zachechtal. „Když myslíte — teď ale půjdeme k telefonu. Dáte příkaz k úhradě jednoho milionu marek. Tím budeme mít jistotu, že OSN nás nebude moci z Marsu vyhnat."
Phssthpok snil.
Nákladovou sekci své lodi skryl hluboko pod písky oblasti Lacis Solis. Místo, kde byla ukryta, vypada-

lo jako pouhá vyvýšenina u paty dvou pahorků. Zde bude v bezpečí tak dlouho, dokud bude fungovat jeho životní systém. Ten vydrží dlouho, velmi dlouho.
Uchýlil se do skladiště, aby měl stále na očích svého zajatce. Po přistání rozebral a zkontroloval veškeré přístroje a opravil vše, co bylo třeba. Nyní měl na starosti jen svého zajatce.
Domorodec nepotřeboval žádnou zvláštní péči. Vyvíjel se zcela normálně. Možná, že z něho bude obluda, ale rozhodně ne mrzák.
Phssthpok ležel na hromadě kořenů a snil. Za několik týdnů dokončí úkol započatý před dávnými lety — nebo zemře. V obou případech přestane přijímat potravu, protože žil tak dlouho, jak bylo nutné. Pak skončí v centru galaxie.
Před třinácti stoletími subjektivního času se tak téměř stalo.
Nad údolím Pitchok spatřil oslnivě bílou záři a věděl, že je ztracen.
Byl Protektorem po dvacet šest let. Jeho vlastním dětem v údolí zasaženém radiací bylo mezi třiceti až třiceti šesti lety a jeho vnukům nanejvýš dvacet čty-
ři. Délka jeho vlastního života závisela na těch, kteří přežili.
Bez meškání se vrátil do údolí, aby zjistil, jak to tam vypadá.
Mnoho ploditelů tam nezůstalo a jeho povinností bylo chránit zbylé.
Phssthpok a rodiny, které zůstaly v údolí, uzavřely mír za podmínky, že mohou zůstat na místě až do smrti. Údolí Pitchok pak přejde zpět k Východomořské alianci.
Existovaly určité způsoby, jak alespoň částečně neutralizovat radioaktivní spad, a rodiny v Pitchoku je podle možnosti využívaly. Většinou však údolí opustily a ti, kteří zůstali a přežili, se dostali pod ochranu jednoho z příslušníků významné rodiny.
Hrstka zbylých ploditelů byla testována s výsledkem, že jsou v podstatě sterilní. Pojem „v podstatě" znamenal, že sice mohou mít dětí, ale z těch se stanou mutanta. Jejich pach bude jiný a žádný Protektor se jich neujme, takže brzy zahynou.
Z Phssthpokových potomků, kteří přežili, mu nejvíce záleželo na dvouleté nejmladší samičce jménem Ttuss. Za třicet dva let dosáhne věku, kdy se bude měnit. Stane se z ní inteligentní tvor, dokonale vybavený pro boj. Její téměř pancéřovou kůží nic nepronikne a její síla jí umožní zvednout desetinásobnou váhu svého těla.
Jenže nebude mít zač bojovat. Přestane přijímat potravu a zemře. Protektor však někdy považoval celou rasu Paků za své potomky a adoptoval ji. Tím jeho život získal alespoň nějaký účel. Je to určité

východisko ze situace, kdy bezdětný Protektor nemá důvod bojovat.
Knihovna byla stará jako radioaktivní poušť kolem ní. Poušť nebyla nikdy rekultivována, protože každých tisíc let se na ni snesl radioaktivní spad. Žádný Protektor
o ni nestál, i když na rozdíl od ploditelů neměl pohlavní žlázy, které by subatomové částice mohly zničit.
Jak je stará knihovna? Phssthpok to nevěděl, a ani ho to nezajímalo. Tradovalo se, že jen oddělení kosmických cest je staré tři miliony let.
Phssthpok přišel do knihovny doprovázen nikoli snad přáteli, ale svými druhy v neštěstí — bezdětnými příslušníky pitchokských rodin.
Knihovna byla obrovská, s mnoha sekcemi, v nichž bylo shromážděno vědění za více než tři miliony let trvání pakské rasy, vše roztříděno podle oborů. U vchodu se všichni rozešli podle svých zájmů a celých třicet dva let Phssthpok žádného neviděl.
Dlouhou dobu strávil v místnosti podobné bludišti, v němž byly od podlahy ke stropu police s knihami. Na různých místech byly koše s kořeny života, pravidelně doplňované pracovníky knihovny. Byly tam i jiné potraviny — maso, zelenina, ovoce — prostě vše, čím se mohli živit bezdětní Protektoři, kteří místo smrti zvolili, že se stanou pracovníky knihovny. Kořeny stromu života byly sice základní potravou pro Protektora, ale mohl jíst i cokoli jiného.
Knihy byly prakticky nezničitelné. I z nukleární výhně by vylétly jako rozevláté meteory — nepoškozené. Všechny byly psány současným jazykem. Kdykoli se měnil, pracovníci knihovny jej okamžitě aktualizovali.
V místnosti, v níž se Phssthpok nacházel, byly knihy pojednávající o prostoru a kosmických cestách. V četných filozofických pojednáních se prolínala základní myšlenka —jednou budou Pakové nuceni hledat nový domov, takže veškeré bádání a pokrok je nutno zaměřit na realizaci tohoto záměru, na němž závisí přežití jejich rasy.
Byly tam zprávy o mezihvězdných letech, které začaly fantastickým pokusem skupiny vědců najít žluté trpasličí slunce stejného typu jako je jejich. Tuto cestu podnikli v umělé dutině asteroidu, při níž se dostali až k ramenům galaxie.
V knihovně bylo možné nalézt technické údaje o všem, co se týkalo kosmického prostoru. Byla tam pojednání o aspektech kosmického letu, orientace v prostoru, ekologie, miniaturizace, o nukleární a subnukleární fyzice, gravitaci, astronomii, astrofyzice, zprávy o dolování v této i v jiných slunečních soustavách, iontových pohonech, teorii plazmy, plachtění na částicích světla a celá řada dalších poznatků.
Bylo tam i pojednání jednoho Protektora o ramjetovém pohonu, bohužel nedokončené, neboť dotyčný ztratil náhle chuť k jídlu a tím i k životu.

Phssthpok začal své studium na levém konci sálu a pozvolna postupoval dál. Sekci pojednávající o cestování v kosmu si zvolil víceméně náhodou, police tam totiž nebyly tak přeplněny knihami jako jinde. Musel využít každou minutu ze třiceti čtyř let, které měl k dispozici.
Za dvacet osm let prostudoval každou knihu pojednávající o astronautice, ale to, co tak zoufale hledal — nenalezl. Organizovat migraci celé rasy? Na to nebyl ještě čas. Slunce planety Paků vydrží ještě několik set milionů let, podstatně déle než rasa Paků, pokud nepřestane se svými věčnými válkami, které ji mohou kdykoli zlikvidovat.
V galaktickém centru bylo málo žlutých sluncí. Bylo by nutno putovat dlouho a daleko, kromě toho by mezi Protektory určitě docházelo ke sporům a bojům o vedení výpravy. Protože v centru galaxie často dochází k výbuchům těchto sluncí v důsledku řetězové reakce při vzniku supernov, bylo by nutné počítat s migrací do některých jejích ramen.
Co má tedy dělat? Stát se jedním z pracovníků knihovny? Přemýšlel o tom, ale zjistil, že žijí krátce.
Stát se jedním z nich by tedy nebylo řešení. Zprávy z údolí Pitchok uváděly, že Ttuss je zatím naživu. Bez ní by zemřel.
Studovat teoretickou astronomii? To by Pakům nijak neprospělo, o teoretické vědecké disciplíny nebyl zájem. Dolovat na asteroidech? V této i okolních slunečních soustavách jsou vytěženy, stejně tak jako planety. Důležité by bylo studovat rafinaci kovů, jenže přejít na jiný studijní obor je už pozdě. Zřídit na oběžné dráze města v plastikových krytech, aby se získalo více místa pro ploditele? Nesmysl. Příliš nebezpečné.
Jednoho dne přestal mít chuť k jídlu a ani zprávy z údolí Pitchok mu ji nevrátily. Napadlo ho, že by tam měl zajít, ale cestou by jistě zemřel hladem.

Sedl si, opřel se zády o stěnu a čekal. Byl poslední v dlouhé radě Protektorů, kteří stejně tak jako on hladověli a čekali na smrt.
Uplynul týden. Dva Protektoři z řady již zemřeli. Zaměstnanci odnesli jejich těla — pouhé kostry potažené vyschlou, vrásčitou kůží.
Phssthpok si náhle vzpomněl na jednu z knih, která ho zaujala, ale nedočetl ji. Zatím měl ještě dost sil, aby vstal a vyhledal ji.
Sedl si, v jedné ruce knihu, ve druhé kořen života a začal číst.
...Loď tvořil asteroid zhruba válcovitého tvaru, šest mil dlouhý a čtyři široký. Byl z poměrně čistého železoniklu a jeho středem probíhala kamenná vrstva. Skupina bezdětných Protektorů v něm pomocí slunečních zrcadel vyhloubila dutinu, v níž zřídila a vybavila obývací prostory, kontrolní stanoviště a sál pro hibernaci. Do pohonné částí umístila atomovou jednotku, iontový pohon a nádrže pro cesium.
Pak pobili Protektory jedné velké rodiny a zmocnili se tak tisíců ploditelů. Dva ze skupiny bezdětných Protektorů byli určeni pro funkci pilotů a sedmdesát ostatních, spolu s tisícem ploditelů, ulehlo do hibernační komory. Před tím ještě dopravili na loď potraviny, různé druhy fauny a flóry z rodné planety a zásobu paliva.
Loď zamířila k jednomu z galaktických ramen, kde byla možnost nalézt žluté slunce s dvojicí planet ve vhodné vzdálenosti. Pokud by dvojice planet nikde nebyla, postačila by jedna, ovšem s velkým měsícem, potřebným k udržení její životně důležité atmosféry.
Byli si vědomi, že s iontovým pohonem a limitovaným množstvím cesia nepoletí nijak zvlášť rychle. Teprve když dosáhli rychlosti dvanácti tisíc mil za vteřinu, vyslali knihovně maserovou zprávu, že vše probíhá dobře a že iontový motor funguje...
Další podrobnosti letu Phssthpoka nezajímaly. Přeskočil stránky a pokračoval ve čtení až od místa, kde byly popisovány události po půl milionu letech. Tato zpráva byla zkreslena vzdáleností a kosmickým prachem, zeslabujícím maserový paprsek. Původně byla zaznamenána v dávno již nepoužívaném jazyku a od té doby ji už víc než stokrát přeložili, aby byla srozumitelná současnému čtenáři.
Phssthpok ji velmi pozorně pročetl.
...vnikli hluboko do galaktických ramen. Polovina Protektorů byla mrtvá, nikoli však hladem nebo v důsledku násilí, ale stářím. To bylo něco tak neobvyklého, že tomuto jevu byla věnována obsáhlá lékařská zpráva.
Letěli kolem řady žlutých sluncí bez planet, jiné zase měly planety typu ‚plynný obr'. Zjistili však také několik sluncí s obyvatelnými planetami, ale ta byla příliš stranou, než aby k nim mohli doletět s menšícími se zásobami paliva. Navíc kosmický prach a galaktická gravitace brzdily rychlost letu a zvyšovaly spotřebu pohonných hmot.
Dostali se do oblasti, kde bylo málo sluncí a kde kosmický prostor ještě více ztemněl. Nakonec však přece jen nalezli vhodnou planetu. Zabrzdili, zbytek pohonné látky přemístili do motorů přistávacích modulů a snesli se na povrch planety.
Bylo to riskantní. Pokud by dodatečně zjistili, že planeta nevyhovuje, trvalo by desítky let, než by se jim podařilo vytvořit podmínky pro odlet.
Na planetě byl život. Některé jeho formy byly nepřátelské, ale podařilo se je zvládnout Důležité bylo, že na planetě byla úrodná půda. Protektoři probudili ploditele z hibernace a zahnali je do lesů, kde by se mohu' v klidu rozmnožovat. Sami pak obdělávali půdu, dolovali, vyráběli stroje, aby mohli intenzivněji těžit a obdělat více půdy. Mnohé skličovala temná, bezhvězdná obloha, ale brzy si na ni zvykli. Trápily je

však četné deště, ale ploditelům nevadily, což bylo důležité. Pro všechny bylo dost místa, takže Protektoři nemuseli bojovat mezi sebou, jen proti dravcům a bakteriím. Budovala se civilizace.
S jarem a létem přišla doba sklizně — a nastala katastrofa. Se stromy života se cosi dělo. To, co vyrosdo, vypadalo a chutnalo normálně, ale mělo to naprosto jiný pach. Žádnou výživu to nemělo a jak Protektorům, tak ploditelům se zdálo, že žvýkají nějaký neužitečný plevel.
Do kosmu se vrátit nemohli. Ze zbylé, menšící se zásoby kořenů života se dalo vypočítat, kolik života ještě Protektorům zbývá. Bylo sice možné znovu naplnit zásobníky cesiem, vybudovat zařízení na výrobu plutonia, ale nalézt vhodnou planetu a hlavně k ní doletět, na to jim už nezbýval čas. I kdyby se jim to podařilo, kde je záruka, že tam bude možné pěstovat stromy života?
Svá poslední léta strávili budováním mohutného laserového systému, schopného proniknout mračny kosmického prachu, zakrývajícími galaktický střed, kde se nacházela jejich rodná planeta. Když byli hotovi, vyslali zprávu, ale nikdy se nedozvěděli, zda paprsek dosáhl svého cíle či nikoli. Přes všechny

výzkumy a pokusy se jim rovněž nepodařilo zjistit příčiny nevydařené sklizně. Zprvu se domnívali, že je to způsobeno nedostatkem hvězdného světla určité vlnové délky či hvězdného světla vůbec, ale výzkumy v tomto směru byly bezvýsledné.
Do krve a paměťových buněk ploditelů vložili detailní informace o situaci v naději, že někteří z nich přežijí, a zoufale volali o pomoc.
To vše se stalo před dvěma a půl miliony let.
Phssthpok seděl u koše s kořeny, jedl a četl. Byl by se usmíval, kdyby jeho tvář toho byla schopna. V mysli se mu totiž zrodila představa poslání, které mu vrátí smysl života, jehož realizace však bude vyžadovat pomoc každého bezdětného Protektora.
Nešťastní ploditelé již dva a půl milionu let žili bez stromu života, takže neměli žádnou možnost změnit své ploditelské životní stadium a stát se Protektory. Tím zůstávali zhruba na úrovni tupých zvířat se všemi důsledky pro svou budoucnost.
Pouze Phssthpok věděl, kde je najít a jak jim pomoci.
Letíte z New Yorku do Piquetsburgu v Jižní Africe. Náhle zjistíte, že New York se pohybuje jedním směrem, Piquetsburg druhým, a navíc vás hurikán odnáší třetím.
Horečný sen? Po pravdě řečeno ano. Jenže cestovat ve sluneční soustavě je něco zcela jiného než cestovat po Zemi. V kosmu se totiž každé těleso pohybuje svou vlastní rychlostí, asi tak jako vločky másla v máselnici.
Mars se pohybuje po téměř kruhové dráze, zatímco okolní asteroidy v eliptických, takže rudou planetu buď dohánějí, nebo za ní zaostávají. Některé z těchto asteroidů jsou vybaveny radary, jejichž operátoři mohou hlásit na hlavní asteroid Ceres veškerou podezřelou činnost na povrchu Marsu.
Opuštěná ramjetová loď obletěla Slunce a na zpáteční cestě opisovala hyperbolu, která by ji přivedla na místo, v němž by proťala rovinu sluneční soustavy.
Modrý vůl letěl po křivce vyššího řádu ve tvaru písmene J', jehož zatočená část by jej dovedla na dráhu Cizincovy lodi, kde by se rychlosti obou plavidel vyrovnaly.
Kosmická loď U Thant se vznesla pomocí ramjetové vlečné lodi s křídly, najaté v kosmodromu Death Valley, a stoupala nad Tichým oceánem, až dosáhla oběžné dráhy. Pohled dolů byl úchvatný. Když ve výši sto padesáti mil začala kroužit kolem Země, Nick zapnul termonukleární pohon a vlečná loď se odpoutala a vracela se k Zemi.
Země se postupně zmenšovala a zůstávala vzadu. U Thant dorazí k Marsu za čtyři dny. Asteroid Ceres je bude dirigovat a upozorňovat na případné překážky stojící jim v cestě.
Nick přepnul řízení na autopilota. S U Thantem byl celkem spokojen. Byla to loď blátošlapského typu, zbytečně aerodynamická, ale vybavení bylo jinak dobré. řídící panel byl vtipně jednoduchý a kuchyně výborná.
„Mohu kouřit?" zeptal se Luke.
„Proč ne? Vy se přece už nemusíte obávat, že byste zemřel v mladém věku!"
„Už dostala OSN ty peníze?"
„Jistě. Před několika hodinami jí byly poukázány."
„Dobře. Zavolejte jim, představte se a žádejte, ať nám maserem pošlou vše, co mají o Marsu, a to přes obrazovku. Za použití maseru jim zaplatíte. Tím zabijeme dvě mouchy jednou ranou."
„Jak to?"
„Současně jim totiž oznámím, kam se chystám."
„Hm. Luku, opravdu si myslíte, že je to rozhoupá? Vím, jak je OSN těžkopádná. Jen si vzpomeňte na Müllerův případ!"
„Nebuďte tak jednostranný, Nicku. Podívejte se na věc také z druhé strany. Například jak jste se stal reprezentantem Asteroidů?"
„Prošel jsem různými testy schopností a inteligence. Zjistili, že jsem dobrý organizátor. To byly stupně, po nichž jsem se dostal nahoru."
„U nás reprezentanty volíme."
„Závody v popularitě," ušklíbl se Nick.
„Ale funguje to. Má to sice své nevýhody, ale která vláda je nemá? Každý mluvčí v OSN zastupuje

jeden národ — jednu část světa, přitom je přesvědčen, že jde o nejlepší část světa s nejlepším obyvatelstvem, jinak by nebyl zvolen. Každý z nich si myslí, že jen on ví, co se má dělat s tím Cizincem,

a nechce připustit, že někdo jiný má třeba lepší návrh. Nakonec však přece jen dospějí k nějakému kompromisu. Teď si představte, že se dozvědí, že nějaký civilista spolu s Asteroiďanem by se k Cizinci dostali dřív. Pocítí to jako urážku, bez dlouhých řečí se sjednotí a rozhýbají se. Chápete?"
„Ne."
„Však uvidíte, až je zavoláte."
O něco později se na obrazovce objevila maserová zpráva ze Země. Byla dlouhá a důkladná, protože začínala poznatky získanými již v minulých staletích.
Po chvíli Nick znechuceně poznamenal:
„Proč se mám na to všechno dívat? Navíc jste mi zkazil letní dovolenou. Podle mne jste na OSN ušil boudu!"
„Podle mne provádíme pátrací akci, která musí být také nějak zajištěna. Pokud máte všechna čtyři esa, je nejlepší blufovat. Jestli máte něco lepšího, navrhněte!"
Nick vypnul obrazovku s tím, že zpráva ze Země je zachycena na monitoru, takže jim z ní nic neujde, a pokračoval:
„Co kdybychom si situaci rozebrali. Za tu zprávu jsem zaplatil milion marek, nemluvě o poplatku za radar, a to vše z prostředků Asteroidů. říkají mi u nás ‚Šetrný Nick', takže bych byl rád, kdyby k něčemu byla. Jenže po celou uplynulou hodinu jsem víceméně sledoval rozbor ‚případu Můller', který máme prakticky zachycený v našich vlastních záznamech!"
— Před jedenácti lety se prospektor a Asteroiďan Múller pokusil využít přitažlivosti Marsu k prudké změně svého letového kurzu. Honili ho totiž celníci. Dostal se však příliš blízko k planetě, takže musel přistát Na tom by jinak nebylo nic zvláštního, celníci by si ho vyzvedli a zatkli. Jenže Mars je teritorium OSN a žádost Asteroidů o povolení přistát a Můllera zajistit se na OSN projednávala tak dlouho, až ho Marťani zabili.
Až do té doby se o Marťanech prakticky nic nevědělo. Překvapenému Můllerovi se podařilo postřikem vody jich půl tuctu zabít, než byl sám zabit. —
„Všechno ve vašich záznamech být nemůže," namítl Luke. „Byli jsme to my, kdo prozkoumal těla mrtvých Marťanů. Tento poznatek by nám mohl přijít vhod. Vrtá mi však hlavou, proč si Cizinec vybral za úkryt právě Mars. Možná, že o Marťanech něco ví a má v úmyslu je kontaktovat."
„To by tedy dopadl," ušklíbl se Nick.
„Používají oštěpy, takže musí být určitým způsobem inteligentní. Nevíme sice do jaké míry, protože se dosud nikdo s Marťany nesetkal. Lze si představit, že někde hluboko v písku mají svou civilizaci."
„Pěkná civilizace," rozhořčil se Nick. „Rozřezali Můllerovi stan a vypustili mu vzduch. Asteroiďané neznají horší zločin!"
„Nikdy jsem přece netvrdil, že jsou přátelští!"
Modrý vůl vypnul motor. Již pouhým okem bylo možné sledovat, jak se k nim Cizincova loď blíží. Tina byla nervózní, že ji nevidí, ale stejně tak na tom byli i ostatní dva Asteroiďané, uvolňující Einarovu jednomístnou loď z kovových útrob Modrého vola.
„Záchytky na této straně jsou volné!" hlásila Tina. Byla zpocená a cítila, jak větrák v jejím skafandru rozhání mlžný opar, tvořící se na skle průzoru. Ozval se Einarův hlas, který jakoby vycházel odněkud za jejím uchem:
„Dobrá práce, Tino!"
„Mohli jsme vzít s sebou ještě čtvrtého a dát ho do životního prostoru jednomístné lodi," poznamenal Einar. „Škoda, že jsem na to nepomyslel dřív. Byli bychom tak proti Cizinci dva."
„To by bylo asi zbytečné. Cizinec je zřejmě pryč. Ta jeho loď je mrtvá." Natův hlas však zněl poněkud nejistě.
„Možná. Jenže kdo nám zaručí, že za ní nejsou ještě další? Nezdá se mi, že by se Cizinec pustil do mezihvězdného prostoru jen tak sám v jednomístné lodi. To by bylo příliš melodramatické. Ale nevadí. Vy, Tino, teď na pět vteřin zapněte pohon!"
Pod trupem lodi vyšlehly plameny a stará jednomístná loď proplouvala otevřenými křídly propustě na boku Modrého vola.
„Okay. Natě, nastup do ní a dávej pozor, aby Modrý vůl byl stále mezi tebou a Cizincem. Doufám, že nemá hloubkový radar."
Nikdo si však nevšiml, že Tina se nespokojeně zamračila. Ženy Asteroiďanů jsou v průměru šest stop

vysoké, štíhlé až vytáhlé. Tina byla sice šest stop vysoká, ale mohutně stavěná, dalo by se říci podle vkusu blátošlapů. Na svou tělesnou kondici byla pyšná, jen ji mrzelo, že Asteroiďané ji stále ještě považovali za blátošlapa.
Zemi opustila, když jí bylo dvacet jedna let. V Asteroidech strávila dalších čtrnáct — na Cereru, June, Merkuru, na stanici Hera v blízkosti Jupitera a na Trojanech. Asteroidy i sluneční soustavu považovala za svůj domov, jen ji mrzelo, že ještě nikdy sama neřídila jednomístnou loď. Ostatně to se dá říct i o mnohých Asteroiďanech. Jednomístné lodi totiž neodmyslitelně patřily k tomuto světu, jehož páteř tvořili

chemici, nukleární fyzikové, astrofyzici, astronomové, politici, správní úředníci, obchodníci — a programátoři.
Ještě na Zemi se doslechla, že Asteroiďané nemají proti ženám předsudky, a tady se přesvědčila, že tomu tak skutečně je. Ženy na Zemi obvykle zastávaly hůře placená místa, protože zaměstnavatelé byli toho názoru, že pro určitá zaměstnání je nutné mít sílu, že ženy se vdávají a dávají výpověď v nejméně vhodnou dobu a že tam, kde žena pracuje, trpí rodina. V Asteroidech tomu bylo jinak. Tinu to překvapilo, protože tomu sama zcela nevěřila.
V této chvíli byla žena, a navíc počítačová programátorka, nejdůležitější osobou na Modrém volu. Její uspokojení se však mísilo s obavami. Bála se o Nata. Zdál se jí být příliš mladý na tak riskantní úkol. Již jednou se totiž Asteroiďan setkal s Cizincem a od té doby o něm nikdo neslyšel.
Co bude Natě dělat na té jednomístné lodi?
Pomohla Einarovi ze skafandru. Nebylo jednoduché stáhnout jej z tak mohutného těla, které by se při pozemské gravitaci nikdy nepostavilo na nohy. Einar jí pak prokázal tutéž službu.
„Má Natě přistoupit do Cizincovy lodě?" zeptala se.
Einar se na ni překvapeně podíval.
„Co říkáte? Ne Natě, ale vy!"
„Ale..." Chtěla namítnout, že je děvče, ale raději mlčela.
„Rozmyslete si to. Mohlo by to byt nebezpečné," upozornil ji Einar.
„V pořádku, půjdu!"
Einar se usmál.
„Každému, kdo na loď přestoupí, se dostane ochrany. Tu z části zajistí Modrý vůl. Zášleh jeho pohonu každého okamžitě zpopelní a komunikační maser do něho nadělá spoustu děr. Při této vzdálenosti to není žádný problém. Hrozí ovšem nebezpečí, že Modrý vůl by z toho také nevyšel bez šrámů."
„Takže naše jednomístná loď bude dělat jakéhosi
hlídače," poznamenala Tina. „Myslela jsem, že to budu já, kdo..."
„Nebuďte bláhová. V životě jste neřídila jednomístnou loď. Nemám na vybranou. Uvažoval jsem, že nechám Nata, aby řídil Modrého vola, ale to je má loď a Natě se v jednomístných lodích vyzná. A vy přece nemůžete dělat dvě věci najednou!"
„Asi ne." Tma byla navenek klidná, ale srdce se jí sevřelo.
„Takže vy jste mé nejlepší řešení," pokračoval Einar. „Jste jediná, kdo bude Cizince kontaktovat a snažit se s ním dorozumět. Kromě toho jste původem blátošlap, takže jste z nás nejsilnější."
Tina polkla slinu, ale přikývla.
„Můžete to odmítnout!"
„Doufám, že si nemyslíte, že se z toho chci nějak vykroutit. Já jenom..."
„Vy jste jenom vše nedomýšlela do konce, že?" usmál se Einar.
„V Asteroidech se tomu naučíte. Je to první předpoklad pro přežití!"
Písek na Marsu je ojedinělý jev, jehož zvláštnost spočívá v takzvaném vakuovém tvrdnutí, které kdysi bylo zlým snem kosmického průmyslu. Menší součástky kosmických sond, které normálně po sobě volně klouzaly, k sobě pevně přilnou, jakmile se ve vakuu odsaje plyn z jejich povrchu. Toto vakuové tvrdnutí způsobilo, že součásti prvních amerických a sovětských vesmírných sond se vzájemně jaksi „spekly". Tentýž mechanicky pochod zabraňuje, aby povrch Měsíce byl pokryt desítky metrů silnou vrstvou meteorického prachu, neboť jeho částice se stmelí do jakési chraplavé skalnaté hmoty — přírodního cementu. Stejnou molekulární přitažlivostí se vytvářejí takzvané Johanssenovy bloky a bahno mořského dna se mění na sedimentové břidlice.
Na Marsu je atmosféra velmi řídká, ale postačí, aby tomuto procesu zamezila, nemůže však jeho povrch ochránit před dopady meteorů, takže je pokryt silnou vrstvou meteorického prachu. V místech, kam dopadnou meteory, se sice prach zhutní, takže se tvoří krátery, ale vakuové tvrdnutí neprobíhá. Zůstává

jemný, že teče jako viskózový olej.
„Ten prach bude naším největším problémem," prohlásil Luke. „Cizinec se ani nemusí zahrabávat. Prostě se propadne až na pevný povrch. To může učinit kdekoli na Marsu."
Nick vypnul maserový vysílač. Po dva dny nepřetržitě vysílal k Zemi lokalizační paprsek, takže bylo nebezpečí, že se přehřeje.
„Mohl se skrýt kdekoli ve sluneční soustavě," uvažoval. „Vybral si Mars, takže k tomu musel mít nějaký důvod. Určitě si také uvědomil, že pod vysokou vrstvou písku nebude mít volnost pohybu, takže bychom ho měli hledat spíše v nějakém kráteru nebo pod svahem pahorku."
„Zachytili ho!" zvolal Luke a z autopilotovy paměti promítl dokumentární fotografii, na níž bylo vidět jakési kovové vejce se zúženým koncem. Tupým letělo dopředu jako vystřelené raketou. Nebyly totiž vidět plameny výfuku, nebo byly takového druhu, že je přístroj nezachytil.
„Jeho loď je dost velká, aby v kosmickém prostoru byla vidět, a podle stříbrného trupu se lehce rozezná!"
Nick přejel rukou po vyholené lebce.
„To je sice hezké, jenže teď je tady někde pod pískem. Bude třeba spousty lodí s hloubkovým radarem, aby ho našly, ale i tak to není zaručeno. Vaši blátošlapové konečně shromáždili lodě a vysílají sem flotilu,

takže bychom mohli jít od toho. Určitě nejsou nijak nadšeni naší účastí na tomto lovu."
„Nevím, jak vy, ale já pokračuji."
„V tom případě já také. Měl jsem jít na dovolenou, kdy obvykle lovím, takže vlastně o nic nepřijdu. Kde začneme?"
„Nevím. Nejhlubší písek je v Tractus Albus, ale byl by hloupý, kdyby si vybral nejhlubší místo. Spíše si myslím, že si je vybral náhodně."
„Máte nějakou představu?"
„Lacis Solis."
„Aha, ta bývalá základna blátošlapů. Dobry nápad, protože tam bychom mohli najít nějaké útočiště a léky pro Brennana, pokud by je potřeboval, až ho najdeme."
„Proto jsem to navrhl. Je to také jediné místo, kam by se na této planetě mohl uchýlit. Je tam technologie, voda — pokud to tam není, mohou tam být alespoň písečné čluny."
Jtíodrý vůl volá U Thanta, ze základny Death Valley!"
Ve volání byl zakódován směrový signál. Nick na něj naladil svůj komunikační maser. „Několik minut to bude trvat!"
„Zeptejte se jich, zda bychom od nich nemohli dostat hloubkový radar," navrhl Luke.
„Doufejme, že jej mají. Nevím, co jiného bychom mohli použít."
„Detektor kovů. Ten budou mít určitě."
„Nicolas Brewster Sohl na U Thantu volá každého, nebo alespoň někoho na palubě Modrého Vola. Co máte na srdci? Opakuji — Nicolas Brewster..."
Einar zapnul vysílání:
„Zde Einar Nilsson, velitel Modrého vola. Přirazili jsme k Cizincově lodi a chystáme se na ni přestoupit. Spojím vás s Tinou Jordánovou, která se tam přepraví."
Přepojil a čekal. Tinu měl rád. Natě sice protestoval proti jeho úmyslu poslat Tinu na Cizincovu loď, ale nakonec uznal jeho argumenty. Za chvíli se objevil obraz přenášený z Tininy přilbové kamery. Zdálo se, že Cizincova locT je opuštěná. Vznášela se naškmo a její vlečná lana byla uvolněná. Velkými lodními průzory nebylo vidět žádný pohyb. Tina se zastavila několik stop od přídě a s uspokojením zjistila, že prst na spoušti laseru se jí nechvěje.
„Mluví Tina. Jsem před tím, co je asi řídící modul — alespoň myslím. Skleněným průzorem —je to sklo? — vidím akcelerační křeslo a kolem řídící panely. Cizinec podle toho všeho musí být zhruba něco jako člověk.
Pohonná část je příliš horká, než abych se k ní mohla přiblížit. řídící modul je ve tvaru hladké koule s velkým průzorem, kterým probíhají kabely oběma směry. U Thante, vidíte to?
Nemohu najít žádný vstupní otvor. Asi se budu muset dovnitř propálit!"
„Když už, tak propalte otvor kolem průzoru," zaslechla Einarův hlas u svého ucha. „Jinde byste třeba mohla narazit na nějakou hořlavinu!"
Tina zúžila paprsek laseru co možná nejvíc a nastavila jej na maximální výkon. Průsvitná stěna musela mít bod tání kolem dvou tisíc stupňů Kelvina, což bylo i na laser trochu moc. Žhavou špičkou přístroje

dlouho pohybovala do kruhu, dokud propalovaná hmota nepovolila.
„Už jsem skrz!" hlásila.
Vyříznutý kruh byl asi tři stopy v průměru. Vzduch prudce unikající z kabiny v podobě mlžného oparu jej odvál, ale Tina kruh zachytila a jeho let prostorem usměrnila tak, aby jej na Modrém volu mohli zachytit a analyzovat.
„Ještě nevstupujte!" zachrastil v mikrofonu Einarův hlas.
„Rozumím!"
Vyčkala, až se horké hrany ochladily. Trvalo to patnáct minut, a za tu dobu se v Cizincově lodi nic nepohnulo.
„V U Thantu jsou asi nervózní, že se nic neděje," pomyslela si. Ještě než se Modrý vůl přiblížil k Cizincově lodi, prohlédli si ji hloubkovým laserem, ale nic podezřelého nezjistili.
Pomalu se protáhla vyříznutým otvorem. času měla dost.
„Jsem v malé pilotní kabině," hlásila a natočila se bokem, aby kamera měla širší záběr. „Je dost stísněná. Přístrojový panel je přímo primitivně složitý, takže to budí dojem, že Cizinec nemá autopilota. Nechápu, jak je možné zvládnout tolik řídících prvků z kontrolních mechanismů! Vidím jen jedno křeslo a kromě mne tu není žádný Cizinec" — pokusila se o vtip.
„Hned vedle křesla je bedna se sladkými brambory nebo co, ale žádné kuchyňské zařízení tu není."
Pokoušela se otevřít dveře v zadní stěně pilotní kabiny, ale přetlak jí v tom zabránil. Použila laseru, dveře povolily daleko rychleji než lodní stěna a do pilotní kabiny vnikla hustá mlha.
Tina chvíli počkala, až se v zadní místnosti mlha usadí. Pak do ní vstoupila.
„Místnost je velká asi jako pilotní kabina. Pro mlhu je zde špatně vidět, ale vypadá to tu jako v nějaké tělocvičně pro nácvik pohybu v podmínkách beztíže."
Přejela kamerou po místnosti. Pak přistoupila k jakémusi podivnému zařízení a pokoušela se s ním manipulovat. Vypadalo to jako skříň vyplněná ocelovými péry, mezi něž by se měl stojící člověk vtlačit, ale přes veškeré úsilí se jí to nepodařilo. Otočila kameru a zavěsila ji na stěnu tak, aby zařízení bylo

možné vidět, a zkusila to znovu. Opět bezvýsledně.
„Buďto to dělám špatně, nebo ten Cizinec je tak
silný, že by si mnou mohl čistit zuby. Podívejme se, co
tu ještě je."
Rozhlédla se a potřásla hlavou. „To je divné!" Kromě zmíněného zařízení byla místnost prázdná. Dvě hodiny trvající prohlídka lodi, jíž se zúčastnil
také Natě La Pan, nepřinesla nic nového, než co sama
předtím zjistila. Obývací a životní prostor se skládal:
- z pilotní kabiny zhruba stejně velké jako na jedno
místné lodi,
— ze stejně velké místnosti pro nacvičování pohybů za stavu beztíže,
-z bedny s podivnými hlízami,
-z obrovské nádrže na vzduch bez jakéhokoli zabezpe čení pro případ, že by byla proražena,
-z velkého a složitého zařízení na regeneraci vzduchu, schopného odstranit i nejmenší stopy po biologických odpadních látkách,
-ze stejně složitého mechanismu pro konverzi teku
tých a pevných výměšků.
Bylo to nepochopitelné. Osaměly Cizinec musel žít nepředstavitelně dlouhou dobou ve dvou stísněných prostorách a živil se jen kořeny. Nebyla tu knihovna ani cokoli jiného, kde by si mohl krátit čas a relaxovat, ani autopilot, aby hlídal kurs letu, spotřebu paliva a uhýbal lodí před meteory. Za těchto podmínek strávil Cizinec na cestě nejméně desítky let!
Vzhledem k velikosti a složitosti čistícího a regeneračního zařízení sloužil obrovský zásobník vzduchu zřejmě jako náhradní zdroj za vzduch uniklý osmózou lodními stěnami.
„Pokud je to všechno, oba se vraťte," vyzval je Einar. „Odpočineme si, pak zavoláme U Thantu a požádáme o další instrukce. Natě, dejte několik těch kořenů do vakuového obalu a přineste je na loď, abychom je mohli analyzovat."
„Doporučuji vám znovu prohledat loď," odpověděl Nick na jejich dotaz. „Když tam není autopilot, určitě tam musí být nějaký zjednodušený počítač, nějaká věcička, která by udržovala loď ve stanoveném kursu. Je také možné, že jste přehlédli nějakou skrýš, kde by se Cizinec mohl ukrývat. Podívejte se třeba

do vzduchového zásobníku. Je zcela možné, že si již předem připravil nějakou skrýš!"
Ztlumil hlasitost vysílání a otočil se k Lukovi:
„Určitě tam nic víc nenajdou. Máte něco, co byste dodal?"
„Byl bych rád, kdyby analyzovali vzorek jeho vzduchu. Mají tam příslušné zařízení?"
„Ano."
„Také by bylo třeba analyzovat průzorové sklo, a hlavně ty kořeny!"
„S tím budou hotovi ještě dřív, než k nim dojde mé vysílání."
Zvýšil hlasitost, doplnil instrukce a dodal:
„Až budete hotovi s analýzou, přemýšlejte, jak tu loď přitáhnout domů. Zůstaňte s ní a pohonný systém udržujte v pohotovosti. V případě nebezpečí okamžitě použijte termonukleární plamen. Nick Sohl končí."
Chvíli ještě hleděl na ztemnělou obrazovku. Pak potřásl hlavou:
„Jednomístná superloď. Neuvěřitelné!"
„řízená Superasteroiďanem," dodal Luke. „Zcela osamoceným, bez možnosti relaxace. Vůbec ho neza-
jímá jídlo. Tvor silný jako King Kong, zhruba humanoidní."
„To znamená, že patří k nějaké superrase?"
„Zcela vážně si to myslím. Nakonec uvidíme."
Brennan sebou pohnul. Celé hodiny ležel strnule na zádech v zásobárně kořenů, oči zavřené a tělo stočené do fetální polohy kolem výrazně nateklého břicha. Pěsti měl křečovitě sevřené.
Jakmile pohnul paží, Phssthpok okamžitě zpozorněl.
Brennan poslepu sáhl po kořenu, ukousl a žvýkal — znovu a znovu. Phssthpok ho upřeně pozoroval. Když Brennanovi zbyl už jen konec kořene, upustil jej, otočil se a přestal se hýbat.
Phssthpok si oddechl a začal snít.
Před několika dny přestal jíst. Domníval se, že je to předčasné, ale žaludek tomu oponoval. Bude žít tak dlouho, jak bude nutné. Prozatím bude snít.
...Seděl na podlaze s kusem kořenu v ústech a se starobylou knihou opřenou o melounovité koleno. Na zemi před ním byla rozprostřena časově upravená mapa galaxie. Hvězdy v jejím středu zaujímaly pozici, jakou měly před třemi miliony let, ale v jejích ramenech byly o půl milionu let mladší. Zaměstnancům knihovny trvalo téměř rok, než pro něho tímto způsobem mapu upravili.
Dejme tomu, že urazili vzdálenost X. Vezme-li se v úvahu koeficient tření kosmického prachu, gravitační a elektromagnetické galaktické pole, pak by jejich průměrná rychlost dosahovala hodnoty 0,6748 světelné'. Jejich laserový paprsek v rámci zakřivení prostoru se vrátil světelnou rychlostí a za předpokladu, že ke konstrukci tohoto mohutného laserového zařízení potřebovali zhruba sto let, pak vzdálenost, kterou urazili, by činila 33210 světelných let.
Phssthpok nařídil kompas a narýsoval křivku, jejíž ohnisko tvořilo pakské slunce. Marginální chyba

může být nanejvýš 0,01, to je 30 světelných let.
MMSÍ se tedy nacházet někde na této křivce!
Pro jednoduchost ke uvažovat, že vyraziti přímo z galaktického středu.
Je to dobrý předpoklad, protože tímto směrem se nachází řada hvězd. Pakské slunce však leží od galaktického středu poněkud stranou.
Phssthpok tedy narýsoval další obloukovou křivku.
Větší marginální chyba — původní plus změna směru.
Galaxie se však otáčí jako mléko v máselnici.
Oni však zůstávají v rovině galaxie, takže musí být někde poblíž tohoto místa. Našel jsem je!
Phssthpokovi přisluhovači pobíhali knihovnou jako mravenci a každý Protektor v okolí se připojil k jeho pátrání:
Phwee, bude to v astronomickém oddělení. Najdi to! Potřebuji ramscopové diagramy. Tssusi, chci vědět, co se stane, když Protektor zestárne, kdy se to stane a faktory, které' na to mají vliv. Exemplář této zprávy by měl být v oddělení medicíny jako příloha. Hratchpe, musím zjistit, proč se v galaktických ramenech nedaří stromům života. Vytvoř skupinu agronomů, lékařských teoretiků, chemiků, astrofyziků!
Ke svým experimentům použijte údolí Pitchok, ale pamatujte, že okolí je obydleno. Pokuste se experimentovat s půdou, redukovaným světlem hvězd a sníženou radiací!
Vy z útvarů fyziky a strojírenství! Potřebuji termonukleární pohon použitelný i pro meziplanetární lety, stejně tak jako odpalovací rampy pro všechno, co zkonstruujeme. Připravte veškeré plány!
Každý bezdětný Protektor na planetě hledal smysl dalšího života a Phssthpok jim jej nabídl...

Konečně byla hotova kosmická loď skládající se ze tří částí. Stála na písku nedaleko knihovny a Phssthpok svolal armádu svých spolupracovníků:
Potřebuji monopoly, kořeny a semena stromu života a velké množství vodíku jako paliva. Jak víte, lapače kosmického vodíku začínají fungovat až po dosažení určité rychlosti. V Zálivu meteorů najdete vše, co potřebujete, vezměte si to!
Poprvé za dvacet tisíc let se bezdětní Protektoři shromáždili k boji...
Jím objevený virus QQ byl použit proti ploditelům a oddíly jeho Protektorů sháněly dohromady ty, kteří byli imunní a přežili. Protektoři druhé strany, kteří tím ztratili své chráněnce, dezertovali a přidávali se k němu.
Hratchp se vrátil a přinesl zprávu o vyřešení zvláštního tajemství kořenů stromu života...
Cosi třikrát zabušilo na stěnu nákladové sekce jeho lodi, ukryté hluboko v písku planety Mars.
Byl tak silně zaujat svým sněním, že se zprvu domníval, že doznívají některé jeho vzpomínky. Pak však vyskočil a upřeně zíral na určité místo vysoko na zakřivené stěně. Usilovně přemýšlel. Věděl, že na písečném povrchu probíhá jakýsi anorganický fotosyntetický proces, a začal uvažovat:
Pohybující se písek, fotosyntetický proces na jeho povrchu — proudění písku přináší potravu větším životním formám žijícím hlouběji. To si měl uvědomit a předem prozkoumat. Zřejmě překročil zenit svého života a věk spolu s nedostatečnou motivací se začíná projevovat.
Přímo pod jeho nohama se ozvaly tři další údery. Jedním skokem se ocitl u skladištní stěny, měkce dopadl a uchopil změkčovací zařízení. čekal.
Předpoklad: Něco inteligentního se poukouší pomocí zkusmých úderů prozkoumat vnitřek nákladové sekce.
Úvaha: Uvnitř písku nemůže existovat nic velkého. Oči zřejmě nemají, takže jsou nahrazeny sluchem.
Z ozvěny úderů se lze dozvědět mnohé o obsahu dutého prostoru.
Závěr: Chtějí vniknout dovnitř. Inteligentní tvorové jsou zvědaví.
Stěny jsou sice pevné, ale nejsou nezničitelné. Phssthpok vběhl do řídící kabinky. Nerad nechával zajatce o samotě, ale nebylo vyhnutí. Uzavřel dveře do skladovacího prostoru, přesvědčil se, že drží, a navlékl si skafandr.
Údery, vždy tři za sebou, se nyní ozývaly odněkud pod ním. Na chvíli vše utichlo, pak ale cosi udeřilo do stěny v místě, kde byla jeho pravá paže. Rychle přiložil změkčovač ke stěně. Jakmile se rozestoupila, vniklo do skuliny něco jako tyč z hmoty, podobné surovému sklu. Phssthpok ji bleskurychle uchopil, otvorem ve stěně prostrčil ruku, uchopil cosi měkkého a táhl.
Zhruba se to podobalo Pakovi, ale bylo to podstatně menší a v ruce to drželo oštěp, ale obráceně.
Phssthpok tvora prudce udeřil do místa, kde se hlava spojovala s hrudí. Cosi prasklo a tvor se přestal hýbat.
Náhle se z tvora začalo kouřit. Cosi v atmosféře skladové sekce způsobilo, že jeho tělo začalo doutnat.
To byl slibný úkaz. Navíc oštěp není známkou nějaké zvlášť vyspělé civilizace, takže zřejmě nemají, čím by mohli stěnu prorazit. Nemohl si tím však být jist, takže jediná úspěšná obrana bude, když do písku kolem lodi vypustí vzduch a tím jej otráví.
Pak se ale zarazil. Jaká příměs v atmosféře to způsobila? Na chvíli otevřel svou přilbu a zhluboka se nadechl. Když zjistil, že vzduch je prosycen důvěrně známou sloučeninou, přikývl a opět ji zavřel.
Nabral trochu vody a postříkal nohu, která ihned vzplála jako nějaká hořlavina.
Vše bylo jasné. Do otvoru ve stěně zasunul hadici přivádějící vodu ze zásobníku. Odstranil změkčovač, čímž stěna kolem hadice opět ztvrdla. Pak pustil vodu.

Po celém obvodu lodního trupu se ozval podivný dupot, který však nápadně rychle utichl. Vetřelce zahnal nebo usmrtil, ale převážná část zásoby vody byla vypuštěna do písku.
Několik hodin čekal, až hukot regulátoru vzduchu přestal. Svlékl si skafandr a vrátil se do skladiště k Brennanovi. Ten spal a o ničem nevěděl.
Voda tvory zapudila, alespoň na nějakou dobu, ale její zásoba se snížila na minimum. Phssthpokova situace byla kritická. Životně důležité sekce své lodi zanechal osudu, pohonný systém té, v níž se nacházel, je nepoužitelný, ze všech stran je obklopen pískem a voda dochází. Zdá se, že jeho životní drama pomalu končí.
Phssthpok si sedl a snil...
Modrý vůl obletěl Slunce a v této chvíli se nacházel na druhé straně sluneční soustavy, takže mezi ním a U Thantem byla třicetiminutová komunikační pauza. Sohl a Garner však byli trpěliví, i když na další

informace museli půl hodiny čekat. Mars byl ze tří čtvrtin v úplňku a jeho obraz na zadních obrazovkách byl velmi působivý.
Vyslali své dotazy, uvažovali, jaké budou odpovědi, a prohovořili plán pátrání v oblasti Lacis Solis.
Luke byl bez nálady. Zřejmě mu chybělo pohodlí jeho cestovního křesla. Protože Nick rovněž mlčel, Luke se domníval, že je ve stejném duševním rozpoložení jako on. Jenže se mýlil. Nick byl totiž od přírody málomluvný.
Konečně se na obrazovce objevila ženská tvář. Mikrofon si odchrchlal a ozvalo se:
„U Thante, mluví Tina Jordánová na palubě Modrého vola."
V Lukovi hrklo. Z výrazu Tinina obličeje bylo patrné, že jen stěží potlačuje paniku.
„Máme problémy," pokračovala Tina. „Laboratorně jsme prozkoumali Cizincovy kořeny, ale Einar si z jednoho ukousl. Ta zatracená věc byla tvrdá jako asfalt ve vakuu, ale on kus sežvýkal a než jsme tomu mohli zabránit, spolkl jej. Nechápu, proč to udělal, když ta věc tak odporně páchla. Ted1 je velmi nemocný. Když jsem mu chtěla kořen vzít, málem mne zabil. Napojili jsme ho na automatického doktora, ten však uvádí, že nemá dostatek základních údajů."
Tina se sykavě nadechla a Luke si všiml, že má na krku podlitiny.
„Žádáme o svolení, abychom ho mohli dopravit k lidskému lékaři."
Nick zaklel a přepnul na vysílání:
„Mluví Nick Sohl. Stanovte si co nejrychleji kurs a odleťte. Dokončete co nejrychleji analýzu tohoto kořene. Nepřipomíná vám něco jeho zápach? Sohl končí."
„Co ho to, k čertu, napadlo?"
Luke pokrčil rameny. „Třeba měl hlad."
„Nevtipkujte. Einar Nilsson? Takový rozvážný chlap? Než zanechal politiky, byl mým šéfem, takže ho zatracené dobře znám. Takovou nerozvážnost by nikdy neudělal!"
Nick chvíli bubnoval prsty na opěradle židle a přemýšlel. Náhle vstal a zaměřil komunikační maser na Ceres. Na odpověď z Modrého vola se bude čekat půl hodiny, takže mezitím dostal z Ceresu osobní údaje všech členů posádky:
„Tina Jordánová, blátošlap." Ušklíbl se. „Tím se vysvětluje, proč čekali na instrukce. Pravý Asteroiďan by se otočil ihned, jakmile by Einar onemocněl. Cizincova loď je prázdná, takže ji klidně mohli nechat tam, kde je. Přece se neztratí. Jenže Tínaje stále ještě blátošlap, který čeká, až mu někdo řekne, že' může dýchat. Natě La Pan je ještě mladý a zřejmě si nevěří natolik, aby se ujal velení."
„Nilsson byl z nich nejstarší."
„Co to s tím má společného?"
„Nevím. Také z nich byl největší. Možná, že toužil po nějakém novém poznatku nebo zážitku — ale ne, loje nesmysl."
„Afoorý vůl volá U Thanta. Jsme na cestě k asteroidu Vesta. Analýza kořene je negativní. Mnoho uhlohydrá-tu včetně pravotočivého cukru. Bílkoviny vypadají normálně, vitaminy zcela chybějí. Jsou tam však dvě složky, o nichž Natě tvrdí, že je to něco zcela nového. Jedna z nich se podobá hormonu testosteronu, ale zcela určitě to není testosteron. Pach kořene nelze definovat. Přibližně snad jako kyselé mléko nebo zkyslá smetana. Vzduch v Cizincově lodi je řídký, s normální příměsí kyslíku, jedovaté sloučeniny nejsou, ale obsahuje alespoň dvě procenta helia. Materiál z průzoru obsahuje celé spektrum prvků a velký podíl křemičitanů. Autodok znovu upozorňuje, že nemá dost údajů. Právě se rozsvítila červená světla, která upozorňují na kritický stav pacienta. Ať je to cokoli, nebude to nic dobrého. Nějaké další dotazy?"
„V této chvíli zatím žádné," oznámil Nick. „Nevolejte, protože budeme mít plné ruce práce s přistáváním."
Vypnul vysílačku. Seděl a znovu začal bubnovat prsty na opěradle.
„Helium. To by mohl být výchozí bod," zamumlal.
„Malá planeta bez měsíce," přikývl Luke. „Velké měsíce odsávají své planetě atmosféru. Kdyby Země neměla Měsíc, vypadala by jako Venuše. První by zmizelo helium."
„Možná. Jenže z malé planety by také zmizelo. Jen si vzpomeňte, jak je ten Cizinec silný, takže nemůže pocházet z malé planety."
Luke a Nick byli muži zvyklí přemýšlet, takže na U Thantu začala konverzace váznout. Nakonec se

vrátila zase tam, kde začala:
„Odkud tedy přišel?"

„Odněkud, kde jsou mračna kosmického plynu se značným podílem helia. Ve směru, kterým přišel, leží galaktický střed. Tam je spousta plynových a prachových mračen."
„Jenže to je strašně daleko! Zatraceně přestaňte už konečně s tím bubnováním!"
„Pomáhá mi to přemýšlet. Asi tak, jako vám to kouření!"
„Tak si tedy bubnujte dál."
„Mohl přijít z jakékoli vzdálenosti," uvažoval Nick. „čím má ramjetová loď větší rychlost, tím víc může nasbírat vodíku pro svůj pohon."
„To je sice pravda, jenže nárůst rychlosti se zastaví, jakmile se rychlost výfukových plynů vyrovná rychlosti, jakou kosmický vodík naráží na ramjetové pole."
„To souhlasí, jenže co ta obrovská nádrž na stlačený vzduch! Cizinec musí být zatraceně daleko od svého domova."
Autodok byl instalován v zadní stěně. Před ním byla tři nemocniční lůžka. FJnar ležel na prostředním z nich a paži měl až po rameno vsunutou do vyšetřovacího prostoru autodoku.
Tina znepokojeně sledovala jeho tvář, jejíž výraz se zhoršoval. Nezdálo se, že by se v ní objevovaly symptomy nějaké nemoci, ale spíše jakoby stárla. Během hodiny zestárla o celá desetiletí. Bylo nutné Einarovi poskytnout péči lidského lékaře, a to co nejrychleji, jenže přetížení při vyšší akceleraci by ho patrně zabilo.
Ve chvíli, kdy ji napadl, bylo ještě možné přivolat pomoc, ale hned nato jí pevně sevřel hrdlo. Kde se v něm vzala taková síla? Jen málo chybělo a byl by ji zabil.
Náhle se mu hruď přestala zdvihat a v Tině se zatajil dech. Pohlédla na indikátory na autodokově panelu. Normálně byly zakryté. V kabině bylo totiž tolik různých ukazatelů, číselníků, indikátorů a světélek, že další by jen rozptylovaly pozornost. Každých pět minut se na ně dívala, a to po celé hodiny. V této chvíli však všechny zářily červeně.
„Je mrtev," řekla rezignovaně a sama se polekala
svého hlasu. Zdálo se jí, že stěny kabiny se zamžily a ustupují někam dozadu.
Natě vyskočil z pilotního křesla a sklonil se nad Eřnarem. Zuřivě pohlédl na Tinu.
„Proč jste si toho nevšimla dřív? Musel být mrtev již dávno!"
„Přísahám, že nebyl!"
Vše se jí točilo před očima. Tělo měla jako z ledu a zdálo se, že každou chvíli omdlí.
„Neříkejte, jen se podívejte na jeho tvář!"
Tina se vzchopila, i když se jí nohy chvěly. Einar vypadal, jako by mu bylo sto let. Sklíčena žalem a vinou, dotkla se jeho tváře.
„Vždyť je ještě teplý!"
„Teplý?" Natě přiložil dlaň k Einarovu čelu a překvapeně zvolal:
„Je jako v ohni! Tino, omlouvám se, že jsem se unáhlil. Podle toho musel být živ ještě před několika vteřinami. Tino, co je to s vámi? Jste v pořádku?"
„Domníváte se, že přistání by mohlo být nebezpečné?" „Nějak se vám třese hlas, Luku. Nemáte strach?" Nikův posměšný tón nebyl na místě. Luke se ptal čistě ze zájmu.
„Takových přistání jsem prodělal stovky," chlubil se Nick. „Jen při jednom jsem měl strach. Bylo to tehdy na Zemi, když jste mě vyzval, abych přistál v Death Valley."
„Sám jste přece říkal, že si musíte pospíšit!" „Máte pravdu. A teď, Luku, chvíli mlčte a obdivujte mou obratnost!"
Rudá planeta po nich sáhla a rozevřela se jako pěst hrozivého obra. Žoviální výraz Nickovy tváře zmizel a jeho lícní svaly ztuhly. Přeháněl, když se Lukovi chlubil svou obratností. Přistával totiž jen na asteroidech, kde je obvykle zanedbatelná přitažlivost.
Marsův měsíc Deimos kolem nich přeletěl směrem, kterému se v kosmonautické hantýrce říká ‚od lodi nahoru'. Mars se pod nimi rozšiřoval a současně ubíhal, jak letěli severním směrem a plamenem pohonu zvířená mračna se jim vznesla vstříc.
Nick divoce zaklel a zvýšil rychlost. Nyní klel i Luke. Pochytil mnoho kleteb z hantýrky Asteroiďanů. Obvykle je používal, když chtěl zdůraznit humornou stránku věci, jakmile však začal klít po křesťanském způsobu, bylo to znamení, že situace je vážná.
U Thant zpomalil rychlost, až se jen vznášel na místě nad mračny písku. Pak klesl do nich. Po chvíli žlutá písečná mračna pod nimi zmizela a vytvořila v jejich okolí vysoký val. Pod odvátým pískem se po milionech let poprvé objevil skalnatý povrch, nerovný a divoce zbrázděný. Všude, kde se jej dotkly

plameny výfuku, začal tát.
„Musíme přistát v kráteru," navrhl Nick. „Jakmile bych vypnul pohon, písek by se navál zpět a nás by zasypal." Natočil loď vlevo, zastavil motor a za použití směrových trysek se snášeli dolů.
„Gratuluji," pochválil ho Luke.
Nick odmítl pochvalu.
„Tak to přece dělám vždycky," prohlásil sebevědomě. „Teď se vypravím k té základně. Monitorujte mé

přilbovou kamerou!"
Před ním se zvedala stěna ze zvětralých lávovitých kamenů obklopující celý kráter. Z jejích okrajů se sypal písek a hromadil se kolem podvozku kosmické lodi.
Kráter byl asi půl míle široký. Uprostřed se tyčila zborcená kupole, obklopená mořem jemného prašného písku.
Nick se zamračeně rozhlížel. Ke kupoli bylo možné se dostat jen pres toto prachové pole, které nemuselo
být tak mělké, jak na první pohled vypadalo. Kráter byl mladší než planeta sama, ale byl křížem krážem prorván ještě mladšími trhlinami. Okraje těchto prasklin byly téměř ostré, neboť atmosféra byla příliš řídká a prach příliš jemný, než aby docházelo k výraznější erozi. Přelézat je bude dost obtížné.
Nad okrajem kráteru viselo na obloze malé oslnivé slunce. Začal obcházet kráter podél stěn. Počínal si opatrně, protože některé trhliny zakrýval navátý písek.
Na opačné straně základny byla úzká stezka, vedoucí až k patě stěny kráteru, zřejmě vytvořená roztavením písku komunikačním laserem. Podél ní ležely písečné čluny, ale Nick jim zatím nevěnoval pozornost.
V plastické stěně zplihlé kupole bylo vidět četné trhliny, zřejmě vzniklé násilným prořiznutím. Když Nick vstoupil dovnitř, našel tam dvanáct vysušených mrtvol patřících posádce základny, kterou Marťané před více než stoletím povraždili. Stejně tak jako Müllera, když se mu podařilo kupoli znovu naplnit vzduchem.
Nick postupně prohledal všechny stavby v areálu základny, někde musel dokonce podlézat záhyby zborceného plastikového krytu, ale nikde nenašel stopy po Cizinci. Nic se zde nezměnilo od doby, kdy sem Müller násilně vnikl.
„Nic tu není," hlásil Lukovi. „Co dál?"
„Budete mne nosit na zádech tak dlouho, dokud neseženeme písečný člun!" zněla odpověď.
čluny pokryl prach, takže vypadaly jako ploché výstupky terénu, stejné barvy jako vše ostatní kolem. čekaly na další výpravu badatelů, která však nikdy nepřišla — badatelů, kteří ztratili zájem a zůstali doma. Zdálo -se, že to jsou duchové, čekající v podsvětí na faraóna — řada tupých, věrných služebníků, kteří sem přišli před ním a nyní čekají, čekají...
„Odsud vypadají docela dobře," poznamenal Luke a usadil se pohodlněji na Nickových zádech. „Máme štěstí, Sindibáde!"
„Ještě se neradujte," zamručel Nick a vykročil přes prachové pole směrem ke kupoli. Gravitace na Marsu je malá, takže Luke ho příliš netížil a on sám také mnoho nevážil, ale dvojče, které spolu vytvářeli, mělo těžiště příliš vysoko.
„Kdybych náhodou upadl, tak se budu snažit padat na stranu," upozornil Nick. „Písek je měkký, takže se nám nic nestane."
„Raději se snažte neupadnout," zamručel Luke.
Nick se zašklebil a poznamenal: „Flotila OSN přiletí asi sem, na toto místo. Musíme si pospíšit, aby nám nesebrali písečné čluny."
„Žádný strach. Jsou za námi pozadu o celé dva dny."
Tři z člunů byly rozmístěny na západní straně základny. Byly čtyřmístné a na přídi měly pár vrtulí s chrániči proti kamenům, skrytým pod pískem. Byly tak ploché, že sebemenší mořská vlna by je potopila, ale na prachovém písku se doslova vznášely.
Nick složil Luka ne právě jemně do jednoho z nich.
„Luku, zkuste, zda se dá nastartovat," vyzval svého společníka. „Já se zatím poohlédnu po nějakém palivu."
„Musí to být hydrazin se stlačeným vzduchem jako okysličovadlem," upozornil ho Luke.
„Jak to poznám? Vezmu prostě kanystr, kde je napsáno ‚palivo'."
Luke se pokusil nastartovat, ale motor nechytil. „Prázdná nádrž," pomyslel si a vypnul zapalování.

Na zádi člunu byla složena ochranná kupole. Když Luke zjistil, že se s ní dá manipulovat ručně, přetáhl ji přes člun a upevnil. To vše provedl vsedě a jen ochranný pás zabránil, aby z člunu nevypadl. Pomyslel si, že okraje plastické kupole nebudou asi dokonale
vzduchotěsné, ale usoudil, že únik vzduchu nebude podstatný, zejména když našel skříňku s konvertorem vzduchu, který mění oxidy dusíku vnější atmosféry na dýchatelný dusík a kyslík.
Mezitím se vrátil Nick s kanystrem pohonné hmoty na rameni. Nalil ji do nádrže a Luke znovu nastartoval. Tentokrát motor chytil a člun vyrazil dříve, než Nick mohl nastoupit. Luke rychle přehodil rychlostní páku na neutrál, pak na zpětnou rychlost a člun se po několika klouznutích vrátil k Nickovi.
„Dostanu se dovnitř, když je na člunu kupole?"
„Těžko," zašklebil se Luke. Sklopil kupoli, odkryl jednu její stranu, a když Nick nastoupil, znovu ji uzavřel. Po chvíli se opět naplnila vzduchem.
„Asi za hodinu bychom mohli odložit skafandry," navrhl Luke, „ale pro všechny případy si je raději necháme."
„Myslím, že jsme ji mohli nechat složenou," poznamenal Luke. „Do člunu přece musíme z lodi přeložit nějaké zásoby!"

Vyrazili směrem k průrvě ve stěně kráteru. Byla vytvořena pomocí dynamitu a její stěny byly stejně hladké jako cesta mezi základnou a stěnou kráteru.
Nick pohodlně seděl v sedadle pro spolucestující, nohy si položil na protější a upřené sledoval obrazovku hloubkového radaru.
„Zdá se, že písek je hodně hluboký," poznamenal.
„Tak trochu zrychlíme!"
Luke přidal plyn, vrtule nabraly obrátky a příď člunu se nadzvedla. Po písku klouzali rychlostí asi deset uzlů a za sebou zanechávali mělké rovnoběžné rýhy, něco jako úplav za lodí. Hloubkový radar zaznamenával dno písečného moře se všemi jeho výstupky a poklesy, z nichž miliony let otupily všechny ostré hrany a špičky. Vulkanická činnost na Marsu byla nepatrná.
Písečná poušť byla plochá jako zrcadlo. Na povrch občas vystupovaly skalní útvary, za nimiž se tvořily duny. Krátery seděly na písku jako nepovedené cigaretové popelníky. Některé měly v průměru jen několik palců, jiné byly tak velké, že jejich skutečnou rozlohu bylo možné zjistit jen z oběžné dráhy.
Ostře ohraničený obzor se zdál být nepřirozeně blízko a jeho linie oddělovala žlutou barvu písku od krvavě rudé nad povrchem planety.
Nick otočil hlavu a sledoval, jak se vzdaluje kráter, z něhož vyšli. Náhle vytřeštil oči a prudce zamrkal.
„Zatraceně. Luku, zastavte a otočte člun. Pak zahněte ostře doleva!"
„Zpátky ke kráteru?"
„Ano!"
Luke snížil rychlost jednoho motoru, člun se stočil doleva, ale setrvačností dále klouzal po písku. Pak zabrala pravá vrtule a člun se dostal do správného směru.
„Vidím to!" zvolal vzrušeně Luke.
Na tuto vzdálenost to nebylo větší než bod, ale zřetelně se to odráželo od jednotvárně zbarvené roviny. Pohybovalo se to podivnými přískoky — vyrazilo to, zastavilo se, klouzalo bokem a opět kupředu. Bylo to vzdáleno několik set yardů od stěny kráteru.
Když se přiblížili, zjistili, že to je válcovité, pásové vozidlo, průhledné a jaksi nepřirozeně ohebné. Mířilo k průrvě ve stěně kráteru.
Luke snížil rychlost a člun klesl hlouběji do písku. Když dorazili k vozidlu, Luke si všiml, že Nickova ruka svírá signalizační pistoli.
„To je on," procedil Nick sevřenými zuby. S připravenou pistolí se nahnul přes okraj člunu.
Vozidlo se podobalo průhlednému, nafouklému vaku. Uvnitř se cosi převalovalo, zřejmě ve snaze dostat se co nejblíže k písečnému člunu. Bezesporu to byl mimozemšťan, jako vystřižený ze špatného sci-fi filmu.
V určitém smyslu byl podobný člověku, ale vše na něm bylo boulovité, jakoby oteklé. Lokty, kolena, lícní kosti — to vše vyčnívalo jako grapefruity nebo bowlingové koule. Holá lebka se nahoře rozšiřovala, jako by byla vodnatelná.
„Vypadá celkem nevinně," poznamenal Nick váhavě.
Když mimozemšťanovo vozidlo prudce narazilo na písečný člun, tvor se v něm přestal převalovat a průhledný vak, v němž se nacházel, se dotýkal okraje člunu.

„Takže zase máme po vzduchu," povzdechl Luke, když jej vypouštěl z kupole. Oba muži pak uchopili neprodyšný vak s mimozemšťanem a vtáhli ho do člunu, kde jej uložili na dno.
Výraz mimozemšťanovy tváře byl strnulý a neměnný — jiný snad ani být nemohl. Učinil však něco neočekávaného. Palcem a ukazováčkem, podobnými ořechům navlečeným na šňůrce, udělal kolečko.
„To se musel naučit od Brennana!" vytřeštil oči Nick.
„Podívejte se na jeho kosti, Nicku. Podobají se lidským!"
„Ano, jenže paže má příliš dlouhé a záda podivně ohnutá."
„Máte pravdu. Je jasné, že za těchto okolností ho nemůžeme vzít na loď, a tak, jak je, se s ním nedomluvíme. Musíme tady počkat, až se kupole zase naplní vzduchem."
„Mám dojem, že stále jenom čekáme," zamručel Luke.
Nick přikývl. Jeho prsty nervózně bubnovaly na opěradlo sedadla. Malý konvertor se již dvacet minut snažil naplnit kupoli vzduchem, získaným úpravou řídké a jedovaté vnější atmosféry.
Luke se upřeně díval na Cizince, ale ten se ani nepohnul. Ležel ve svém nepropustném vaku na podlaze člunu, jako by na něco čekal. Trpělivě na ně hleděl oči-
má téměř zakrytýma záhyby silné rohovité kůže, asi tak jako zemřelý, který čeká na výsledek posledního soudu.
„Když nic jiného, tak nad ním máme aspoň výhodu," poznamenal Nick. „V tomto stavu se nás určitě nemůže zmocnit!"
„Když uvážím všechny okolnosti, dospívám k názoru, že to nemůže mít v hlavě v pořádku."
„Že by byl blázen? Jeho chování a všechno, co s tím souvisí, je sice podivné, ale..."
„Zvažte známá fakta. Do našeho slunečního systému vnikl na zcela nevyhovující lodi. Vzduch v jeho nádrži byl téměř vyčerpán. Na lodi neexistují záchranná nebo bezpečnostní zařízení. Pokud je nám známo, nesnažil se nikoho kontaktovat, ale rovnou unesl nebo zabil Brennana. Pak se zbavil svého mezihvězdného pohonu a uchýlil se na Mars, kde se zřejmě hodlá ukrýt. Nyní dokonce opustil svůj

modul, kterým by se mohl z Marsu dostat, a zřejmě v něm zanechal Brennana nebo to, co z něho zbylo. Projíždí se po marťanské poušti v jakémsi pytlíku od sendviče, aby se dostal na místo, kde by přistála každá pozemská výzkumná loď. Je to cvok, který utekl z nějakého vesmírného blázince!"
„Nepoužívejte pro něho zájmena on, ale to. Pak se už nebudete divit, že jedná podivně!"
„Nezlobte se, Luku, ale tohle je čistě policajtský pohled na věc. Vesmír je přísně racionální a kdo tam chce přežít, musí se racionálně chovat, až již je to on, nebo to!"
„Tak dobře. Za pár minut stejně..."
Mimozemšťan se pohnul a jeho ruka přejela po celé délce vaku. Nick pozvedl pistoli, ale mimozemšťanova ruka bleskurychle projela vytvořeným otvorem a uchopila pistoli dříve, než Nick stačil zareagovat. Pak bez jakéhokoli spěchu položil pistoli na dno člunu a posadil se.
Promluvil. Jeho řeč byla šišlavá, plná mlaskavých a písklavých zvuků, neboť jeho tvrdý zobák mu zřejmě bránil ve správné výslovnosti, ale vcelku mu bylo rozumět.
„Doveďte mě ke svému veliteli!"
První se vzpamatoval Nick. Vztyčil se, několikrát polkl a řekl:
„To by trvalo několik dní. Prozatím vás vítáme mezi lidmi!"
„To není třeba," odpověděla obluda. „Lituji, že vás musím zklamat ve vašich představách. Jmenuji se Jack Brennan a jsem Asteroiďan. Vy jste zřejmě Nick Sohl, že?"

III

Po těchto slovech nastalo hrobové ticho, které přerušil Garnerův smích:
„Tak co, Nicku, budete používat zájmeno to, nebo on?... Hahaha..."
Nick cítil, jak mu strach svírá hrdlo. „Vy... vy jste Brennan?"
„Ano. Jednou jsem vás viděl v Útulku. Ale vašeho přítele neznám."
„Lucas Garner." Luke se přemáhal, aby zachoval klid. „Podle fotografie vypadáte poněkud jinak, Brennane!"
„Provedl jsem něco hloupého," řekl obluda-Brennan svým podivně znějícím hlasem. „Vyhledal jsem Cizince, ale totéž jste měli v úmyslu i vy, že?"
„Ano." V Lukově hlase i v jeho očích byla patrná jakási lehkovážnost. Ať již obludě věřil nebo ne, vývoj situace ho zřejmě nezaskočil, spíše pobavil.
„Cizinec skutečně existuje, Brennane?"
„Chcete se dohadovat o definici tohoto pojmu?"

„Proboha, Brennane, co se vám to stalo?" přerušil je Nick.
„To je dlouhá historie. Máte čas? Vidím, že ano, protože jinak byste už dávno nastartovali motor. řeknu vám to tedy, ale po svém, a prosím, abyste mě nepřerušovali. Pamatujte si, že kdybyste se se mnou nesetkali, vypadali byste teď stejně jako já — a patřilo by vám to!"
Pozorně si prohlédl oba muže.
„Ne, zmýlil jsem se. Na nato proměnu jste oba už příliš staří. Tak tedy poslouchejte!
Nedaleko středu galaxie, kde jsou slunce tak blízko u sebe, že vytvářejí ohnivý shluk, existuje rasa dvojnožců, na nichž je zajímavé, že jejich život probíhá ve třech fázích. Nejprve samozřejmě dětství, pak nastává údobí ploditelů. To jsou tvorové s nepatrnou inteligencí, jejichž životním úkolem je plodit a rodit děti. Třetím stadiem vývoje jsou Protektoři.
Jakmile ploditel dosáhne věku čtyřiceti dvou let — počítáno naším časem —jakýsi pud ho nutí pojídat kořeny určité rostliny. Do té doby se jich nedotkne, neboť jejich pach ho odpuzuje, ale pak jim nemůže odolat. Tato rostlina je rozšířena po celé planetě, takže je jí dost pro každého ploditele, který dosáhl rozhodujícího věku.
Tyto kořeny vyvolávají jak fyziologické, tak mentální změny organismu. Avšak dříve, než začnu s podrobnostmi, sdělím vám velké tajemství. Rasa, o níž mluvím, se nazývá Pakové, ale myji nazýváme Homo habilis*)."
„Co?" Nick téměř vyskočil, zatímco Luke seděl dál, bezvládné nohy přitažené k hrudi a šklebil se, jako by ho něco nesmírně pobavilo.
„Před dvěma a půl miliony let," pokračoval obluda-Brennan, „přistála jejich výprava na Zemi. Avšak rostlině, kterou s sebou přivezli, se zde nedařilo, tak-
*) Vývojový stupeň člověka — schopný, obratný. (Pozn. překl.)
že ploditelé se nemohli dostat do stadia Protektorů. Jakmile totiž ploditelé začnou pojídat tyto kořeny, mění se charakter jejich žláz, takže on nebo ona ztrácejí charakteristiky svého pohlaví. Lebeční kosti změknou, mozek narůstá, až je nepoměrně větší a složitější než je váš, pánové. Pak lebka znovu ztvrdne a vytvoří se na ní jakýsi kostěný hřeben, zuby vypadají, rty a dásně srostou a vytvoří se jakýsi tvrdý, téměř plochý zobák.
Má tvář je příliš široká, takže její změna není tak výrazná, jak je tomu u Homo habilis. Vlasy zmizí a klouby nadměrně zduří, aby v nich svaly měly větší oporu. Kůže ztvrdne a zrohovatí, takže vytvoří na těle něco jako pancíř. Z nehtů se stanou ostré, zatažitelné drápy, ale konečky prstů jsou daleko citlivější než dříve, takže ruce jsou schopny vykonávat i ty nejjemnější práce. V místech, kde se tepny nohou spojují,

než se přiblíží k srdci, se vytvoří další dvoukomorové srdce. Všimněte si, že na tomto místě je má kůže silnější.
Dochází i k dalším, méně dramatickým změnám, což vše vytváří z Protektora strašlivý, ale inteligentní bojový stroj. Garnere, zdá se mi, že jste ten svůj pobavený výraz nějak ztratil!"
„Nějak mi to připadá povědomé..."
„Tušil jsem, že na to přijdete. Ale abych pokračoval. Při přeměně ploditele na Protektora dochází rovněž k drastickým mentálním změnám. Protektor ztrácí zájem o všechno, co nesouvisí s ochranou jeho potomstva, jehož příslušníky rozezná jen podle pachu. Zde mu jeho zvýšená inteligence není nic platná, protože veškeré jeho konání je řízeno hormony. Nicku, napadlo vás, že toto vše je určitá analogie toho, co se stává mužům a ženám při dosažení určitého věku? Jak vidím, Garner to pochopil!"
„Ano, ale..."
„Jaký význam má to srdce navíc," skočil Nickovi do řeči Luke.
„Vytvořilo se požíváním kořenů stromu života, stejně tak jako zvětšený mozek. Jeho funkce mi není jasná, ale určitě musí být důležitá, možná jako rezerva nebo náhrada. Po padesátce začíná normální lidské srdce slábnout a bez lékařské péče... Garnere, věříte tomu, co vám říkám?"
Luke zaváhal. „Proč se ptáte? Záleží na tom?"
„Ano. Pro mne je důležité, abych především přesvědčil Nicka. Na něm totiž závisí, aby mé občanství v Asteroidech nebylo zpochybňováno. Mám totiž bankovní konto, loď a cenný náklad. Nerad bych o to přišel. Kromě toho jsem nalezl historicky cennou přídavnou nádrž z Marineru XX, která nyní padá velkou rychlostí sluneční soustavou."
„Stále padá," přikývl Nick. „Stejně jako ta Cizincova loď. Mělo by se něco podniknout na jejich

záchranu."
„To určitě," přikývl obluda-Brennan. „Ta loď sice není nic •výjimečného a mohl bych ji vylepšit i se zavřenýma očima. Jenže v ní je tolik monopolů, že bych si za ně mohl koupit celý asteroid Ceres!"
„Myslím, že bychom se neměli ukvapit," poznamenal Luke mírným hlasem.
„Ale ta loď se stále vzdaluje, Garnere!" zvolal obluda-Brennan. „Ach tak, už vím, co vás trápí! Zřejmě si stále myslíte, že se do mne vtělil ten Cizinec, a bojíte se, abych se nedostal k lodi!"
Obluda-Brennan vrhl nenápadný pohled na pistoli, ležící na dně člunu, ale pak zřejmě upustil od záměru zmocnit se písečného člunu. Místo toho se otočil k oběma mužům:
„Zůstaneme tady sedět tak dlouho, dokud se nepřesvědčíte, že jsem skutečně Brennan. Souhlasíte? Co byste si mohli víc přát?"
„Od Asteroiďana určitě nic," usmál se Luke. „Brennane, jsou však důkazy, že člověk povstal v dávném věku z pozemských vyšších savců."
„To je správné. I já mám svou vlastní průkazovou teorii."
„řekněte nám ji!"
„Všechno způsobila jedna zatracená kolonie Paků. Kdysi sem dorazila velká kosmická loď, z níž se na čtyřech přistávacích člunech dostalo na Zemi třicet Protektorů spolu se spoustou ploditelů. Po roce však Protektoři zjistili, že se dostali na nesprávnou planetu. Stromu života se zde nedařilo, a tak mohutným maserem poslali domů zprávu o situaci se žádostí o pomoc. Všichni Protektoři zemřeli ještě dřív, než přišla odpověď — vlastně žádná nepřišla. Protektor normálně umírá dobrovolně hladem, jenže tito zemřeli hladem proti své vůli."
Hlas obludy-Brennana byl bezvýrazný, stejně tak jako jeho tvář, podobná hrůzné masce.
„Jak jsem již řekl, Protektoři zemřeli a opuštění ploditelé se začali nekontrolované a bez jakýchkoli zábran rozmnožovat. Žádné nebezpečí jim nehrozilo, protože Protektoři již dávno předtím vyhubili všechny nebezpečné životní formy. O tom, co bylo dál, lze jen spekulovat. Protektoři byli sice mrtví, ale ploditelé byli na jejich pomoc tak 'navyklí, že se většinou zdržovali poblíž lodi."
„Co se stalo dál?"
„Nebylo nikoho, kdy by se staral o atomové, zřejmě termonukleární jednotky, takže došlo k explozi — ale možná také ne. Nekontrolovaná radiace způsobila mutace všeho živého — od lemurů k šimpanzům a lidoopům, až k modernímu člověku."
„To je jedna verze této teorie," pokračoval obluda--Brennan. „Podle druhé Protektoři před svou smrtí úmyslně vyvolali proces mutace, aby ploditelé mohli přežít v jiné, odolnější podobě do té doby, než přijde pomoc. Ta však nikdy nepřišla."
„Tomu nevěřím," řekl Nick.
„Uvěříte. Existuje pro to mnoho indicií, zejména v náboženství a v lidových pověrách. Jaké procento lidí věří ve věčný život? Proč se mnohá náboženství zmiňují o nesmrtelných bytostech nebo bozích, kteří stále mezi sebou bojují? Jaký je důvod pro uctívání předků? Víte, co by se stalo člověku bez moderní lékařské gerontologie? Zestárne a mozkové buňky mu odumřou, zatímco člověk uměle zachovaný při životě je ctěn, respektován a lidé ho poslouchají. Nebo strážní andělé. Odkud se vzali?"
„Myslíte si, že jde o nějakou dědičně zachovanou vzpomínku?"
„Jinak si to nedovedu vysvětlit."
„Jižní Afrika," poznamenal Luke. „Pokud se to vše skutečně stalo, pak museli přistát někde v Jižní Africe, pravděpodobně v oblasti Olduvaiského národního parku. Tam je koncentrace všech druhů vyšších

savců."
„Nemusí to být jenom tam. Možná, že jedna z lodí přistála v Austrálii, kde je mnoho důležitých nerostů. Nebo Protektoři rozptýlili radioaktivní prach všude, kam se dalo. Ploditelé se množili jako králíci a radiace přispívala k jejich mutaci. Někteří získali sílu, jiní zase mrštnost, další inteligenci. Většina z nich ovšem zahynula, jak již to bývá u mutantu."
„Zdá se," uvažoval Luke, „že jejich stárnutí lze srovnat s programem v kosmické sondě. Jakmile splní svůj úkol, už na ní nezáleží. Obdobně je tomu i u člověka. Když přesáhne věk, kdy by ještě mohl mít děti..."
„Vývoj už ho nepotřebuje," přikývl obluda-Brennan. „Žije pak už jen setrvačností, bez korigujících momentů. Ovšem u Paků pro toto období takový moment existuje. Je jím kořen stromu života. Jinak to bylo dobré srovnání, Garnere."
„Zjistilo se, proč kořen života na Zemi selhal?" zeptal se Nick.

„Nakonec se na to přišlo, i když odhalení tohoto tajemství trvalo Protektorům dlouho. Není proto divu, že v tak malé kolonii se to nepodařilo. Protektoři na domovské planetě objevili v kořeni virus, který byl nositel genů měnících ploditele na Protektora. Mimo kořen však nemohl existovat. Není-li v půdě thalium, strom sice roste, ale tento virus v něm chybí."
„To zní dost složitě."
„Už jste někdy pracoval v hydroponické zahradě? Vztahy ve stabilní ekologii jsou složité, jenže na planetě Paků tomu tak nebylo. Tam patří thalium k běžným prvkům, zatímco na Zemi se počítá mezi vzácné prvky."
„Jak se vlastně dostal Cizinec do celé této záležitosti?"
Zobák zasyčel a klapl. „Phssthpok. Našel staré záznamy, v nichž bylo též volání o pomoc. Po dvou a půl milionech let to byl první Protektor, který si uvědomil, že existuje způsob, jak nalézt naše Slunce a dostat se k němu. Neměl potomstvo, takže musel jednat rychle, dříve než ho pud přinutí přestat přijímat potravu a zemřít. Takový je totiž osud Protektora bez dětí. Jinak je zajímavé, že Pakové jako rasa jsou odolní proti mutacím. To je zvlášť důležité v oblasti galaktického centra, kde žijí a kde je radiace obzvlášť silná."
„Takže se odtud vypravil s nákladem semen."
„Ano, a navíc s pytli oxidu thalia, protože oxid se dá snadno převážet. Divil jsem se podivné konstrukci jeho lodi, pak jsem si ale uvědomil, proč nákladovou sekci vlekl tak daleko od řídící a obytné části lodi. Menší stupeň radiace mu nevadil — stejně nemohl mít děti."
„Kde je teď?"
„Zabil jsem ho."
„Co? Proč?" Garner byl šokován. „Napadl vás?"
„Ne."
„Pak tomu nerozumím."
Obluda-Brennan zaváhal, ale pak řekl:
„Garnere, Sohle, poslouchejte. Dvanáct mil odsud,
padesát stop hluboko v písku, je nákladová sekce Cizincovy lodi. Je plná kořenů, semen a pytlů thalia. Kořeny stromů, které by bylo možné ze semen vypěstovat, by člověka učinily téměř nesmrtelným. Co s nimi uděláme?"
Oba muži se na sebe tázavě podívali. Luke chtěl něco říct, ale rozmyslel si to.
„Je to zpropadeně velká věc, že?" zašklebil se obluda-Brennan. „Už tušíte, co měl Phssthpok v úmyslu?"
Phssthpok snil.
Přesně věděl, jak dlouho bude trvat, než se Brennan vzbudí. Pokud by se mýlil, pak mutace vytvoří z Brennanovy rasy tvory, jejichž tvar by byl příliš odlišný od Paků.
Věděl, kolik zbývá času, takže se mohl oddat snění. Marťané ho už neohrožovali, přesto bude nutno něco s nimi udělat.
Snění bylo pro Protektora něco jako umělecký zážitek. Snít mohl plných deset dní. Týden strávil ve vzpomínkách na minulost až do doby, kdy opustil planetu Paků. Během cesty byly stimulátory vjemů utlumeny, takže nyní snil o budoucnosti...
Všechno začne, až se zajatec probudí. Jak to vypadá, jeho mozek bude větší než Paků a výduť lebky nad očima poněkud ruší linii tváře. Zdá se, že se bude rychle učit. Naučí ho, jak se stát Protektorem a co dělat s kořeny života.
Zřejmě je v životní fázi ploditele. Má děti? Pokud ano, použije tajemství stromu života, aby z nich udělal Protektory. To bude správný začátek. Pokud bude natolik rozumný, aby potomky rozptýlil a zabránil tak degeneračnímu křížení, jeho rod se postupně rozšíří a ovlivní správným vývojovým směrem zdejší imitované potomky dávných Paků.
Je zcela možné, že Phssthpoka zabije, aby si toto tajemství zachoval jen pro sebe. I to bude v pořádku.
Do Phssthpokova snění se vloudila tíživá můra. Zajatec vcelku nevypadal jako nejvhodnější objekt pro tak důležitý záměr. Hlava neměla ten správný tvar, a pak ta čelní výduť... Tvář byla plochá, zobak neměl, záda nebyla prohnutá, nohy měly špatný tvar a ruce byly příliš krátké. Pakova rasa tady příliš často a

příliš dlouho mutovala. Naproti tomu na kořeny reagoval správně.
Budoucnost mohla tedy být nejistá —jen Phssthpok přesně věděl, co ho čeká. Až zajatce naučí všemu, co potřebuje, aby mohl pokračovat v jeho díle, Phssthpok zemře. Snad nastane doba, kdy se Země stane

druhým světem Paků. On sám pro to udělal všechno, co bylo v jeho silách.
Brennan se pohnul. Narovnal své zkroucené tělo a otevřel oči. Upřeně zíral na Phssthpoka, jako by mu chtěl číst myšlenky. Ostatně všichni noví Protektoři se takto chovali. Orientovali se myšlenkami a vzpomínkami svého učitele, které pak byly vodítkem pro jejich životní úkol.
„Nevím, zda si dovedete představit, jak rychle se všechno sběhlo," řekl obluda-Brennan. Díval se na oba muže, z nichž jeden byl dvakrát starší než druhý, a uvažoval, zda se stanou jeho soudci. Oba již dávno překročili věk, v němž probíhá Změna.
„Za dva dny jsme se naučili oběma jazykům," pokračoval obluda-Brennan. „Jeho jazyk byl snazší, výstižnější a lépe vyhovoval mému změněnému hlasovému ústrojí, takže jsme se dohodli, že jej budeme používat.
Vyprávěl mi svůj životní příběh. Také jsme diskutovali o Marťanech a dohodli se na nejlepším způsobu, jak je vyhubit."
„Co jste to řekl?"
„řekl jsem vyhubit. Zabili přece třináct lidí! Mluvili jsme téměř bez přestání, hlavně však Phssthpok. Pilně mě cvičil, abych zesílil, když zbylo trochu času, vyráběli jsme ploutve pro jeho skafandr, aby mohl plavat v písku, a také zařízení, jímž by bylo možné z lodi vyčerpat každou molekulu vzduchu a vody a přepravit do základny. V základně jsem nikdy nebyl, takže jsme museli extrapolací zhotovit její pokud možno přesný plán, abychom věděli, jak kupoli znovu naplnit vzduchem a zajistit ji.
Třetí den mi ukázal, jak se pěstuje strom života. Otevřel bednu se semeny a vysvětlil mi, jak je rozmrazit, aby se nepoškodily. Instrukce mi dával způsobem, jakým se mluví k počítači, který reaguje na lidský hlas. Chtěl jsem se zeptat, zda vůbec mám nějakou svobodnou vůlij ale raději jsem mlčel."
„To nechápu," řekl Garner.
„Nemohl jsem nic jiného dělat. Od té doby, co jsem se vzbudil, jsem byl příliš inteligentní. Než jsem stačil formulovat otázku, již jsem na ni znal odpověď. Nedovedete si představit, jak rychle probíhaly mé myšlenkové pochody. V okamžiku mi proběhl myslí celý logický řetězec, z nějž vyplynulo jediné přijatelné řešení. Uchopil jsem Phssthpokovu hlavu a prudce s ní udeřil o hranu mrazícího boxu. Domníval jsem se, že jsem ho zabil, anebo aspoň omráčil natolik, abych mu mohl zlomit vaz. Uskočil jsem pro případ, že by se vzpamatoval a vrhl se na mne, ale vůbec se nehýbal."
„To vypadá jako vražda, Brennane!"
„Možná. Ale vůbec se nebránil. Byl starší než já a zkušený bojovník. Kdyby chtěl, mohl mě snadno zabít, ale neudělal to. Byl jsem totiž jeho poslední naděje. Třicet dva tisíc let reálného času mu trvalo, než sem dopravil ty kořeny, a doufal, že jeho dílo dokončím. Myslím, že zemřel s vědomím, že měl úspěch, a zřejmě předpokládal, že ho zabiju."
Obluda-Brennan pokrčil zbytnělými rameny.
„Mýlil se, když se domníval, že práci za něho dokončím. Zabil jsem ho právě z opačného důvodu. Kdyby totiž poznal pravdu, vyhladil by lidstvo."
Sáhl do otevřeného vaku, v němž překonal dvanáct mil zrádné prachové pouště, a vytáhl jakousi věc v provizorním obalu, v níž něco jemně vrčelo. Bylo to jeho zařízení na regeneraci vzduchu, které sestavil z různých částí řídícího panelu Phssthpokovy lodi. Z vaku pak vylovil ještě kus žlutého kořene podobného syrovému sladkému bramboru.
Přidržel jej u Garnerova nosu. „čichněte si!"
„Voní to celkem příjemně, trochu jako likér?" konstatoval Garner.
„Sohle?"
„Voní to. Jakou to má chuť?"
„Garnere, ukousl byste si, kdybyste věděl, že ta věc vás změní v cosi, co bude žít věčně?"
„Samozřejmě. Mám strach ze senility, takže bych chtěl věčně žít."
„Sohle?"
„Nikdy. Ještě nejsem tak starý, abych se musel vzdát sexu."
„Kolik je vám let?"
„Za dva měsíce mi bude sedmdesát čtyři."
„Už v padesáti jste byl pro Změnu příliš starý. Zabilo by vás to jako Nilssona. Odhodlal byste se k tomu, kdyby vám bylo čtyřicet pět?"
„V žádném případě."
„Z Phssthpokova hlediska jste propadák. Lze tedy usoudit, že žádný člověk se zdravým rozumem by

tyto kořeny nepěstoval ani na Zemi, ani v Asteroidech nebo kdekoli jinde."
„řekněte nám ale své důvody, proč jste to odmítl právě vy?"
„Především by to vyvolalo věčnou válku, tak jak tomu bylo na planetě Paků od nepaměti. Jinak tomu ani být nemohlo. Každý Protektor se snažil chránit jen své příbuzné a získat pro ně větší životní prostor, samozřejmě na úkor druhých. Proto rasa jako celek nebyla schopná vzájemné spolupráce, takže znalosti a

vědy upadaly. Když to přinášelo výhody, Protektoři měnili strany, nic nebylo stabilní, takže nebyly podmínky pro pokrok. Takové tvory bych měl vypustit na Zemi? Jen si představte, co by se stalo, až by Protektoři zjistili, že jejich vnuci potřebují víc prostoru na Zemi, kde již nyní se osmnáct miliard blátošlapů mačká jeden na druhého!"
„Lidstvo žádný strom života nepotřebuje. Garnere, kdy jste se narodil? V roce devatenáct set čtyřicet nebo tak nějak?"
„Ve třicátém devátém."
„Gerontologická věda je tak dobrá a tak rychle se vyvíjí, že mé děti se možná již dožijí tisíce let. Dlouhověkosti se tedy dosáhne i bez stromu života, aniž bychom museli cokoli obětovat."
„Nyní se na věc podívejme z Phssthpokova hlediska," pokračoval obluda-Brennan. „Podle něho jsme mutací dávných Paků, jejichž výprava se náhodou dostala na Zemi. Osídlili jsme sluneční soustavu a začali s kolonizací některých bližších planet ve vesmíru. Tušil, že lidstvo odmítne kořen života, i kdyby mu byl vnucován násilím, a pokud by přece jen vznikli Protektoři, byli by atypičtí. Nikdy z nás nebudou Pakové ani nějaký jejich odvar, takže pro tento účel jsme bezcenní. Jenže lze předpokládat — a to si zřejmě neuvědomil — že jednou vyrazíme do vesmíru a dostaneme se až k jejich sluncím. Jakmile nás Pakové spatří, zaútočí na nás, a my se budeme bránit. Nakonec zvítězíme. Pakové, na rozdíl od nás, nejsou totiž schopní se sjednotit. Kromě toho budeme mít daleko lepší technologii než oni."
„Jak to můžete tvrdit?"
„Již jsem vám vysvětlil důvody, proč ve vědecko-technické oblasti soustavně zaostávají. Cokoli nelze využít ihned, je ztraceno. Nanejvýš to někdo eviduje v je jich knihovně, a tím to končí. Ale ani tam se vojenské znalosti nepodchycují, protože každá rodina si svá vojenská tajemství pečlivě střeží. Navíc jediní, kdo navštěvovali knihovnu, byli bezdětní Protektoři. Bylo jich málo a neměli žádnou motivaci."
„Diskutoval jste o tomto problému s Phssthpokem?"
„Garnere, já vás nechápu. Vždyť by mne zabil v okamžiku, kdy bych tuto možnost byť jen naznačil! Proti němu bych neměl sebemenší naději. Víte, co by pak udělal? Pokusil by se vyhladit celé lidstvo a odstranit tak potenciální hrozbu pro rasu Paků, protože bychom byli horší než jen nepřátelští cizinci. Byli bychom totiž zrůdy pakské rasy!"
„To by přece nemohl dokázat sám!"
„Že ne? Mohl bych vám vyjmenovat tucet způsobů, jak by to mohl provést. Některé by se nemusely zdařit, ale určitě by je zkusil."
„řeknete mi nějaký."
„Třeba by mohl rozházet semena stromu života v Konžském národním parku a až by se z šimpanzů a jiných opic stali Protektoři, zorganizoval by je."
„Byl by tam izolován a nikam jinam by se nedostal."
„Mohl by se zmocnit vaší lodi stejně snadno a rychle, jako jsem to udělal já s tou vaší směšnou pistolkou.
A teď, pánové, dovoluji si vás upozornit, že slunce už zapadá. Nemyslím, že by bylo bezpečné projíždět za tmy kolem kraje kráteru!"
Luke beze slova nastartoval motor písečného člunu.
„Zde je Martin Shaeffer z Ceresu. Volám Nicka Sohla na palubě lodi U Thant. Nicku, nevím sice, jak váš lov pokračuje, ale Phobos hlásí, že jste bezpečně přistáli poblíž základny Olympos a že sledují stopy vašich písečných saní. Až se vrátíte, najdete tuto zprávu v monitoru svého přijímače.
Poslali jsme za vámi Modrého vola. Předpokládáme totiž, že budete potřebovat tlumočnický počítač. Velitelem lodi je Eikasu Ikeda. Modrý vůl přistane na základně Olympos den po příletu flotily OSN. Einar Nilsson je mrtev. Lékařskou zprávu očekáváme každou chvíli. Vysíláme lodi s pohonnými látkami a opravářským zařízením k Cizincově lodi. Ve skutečnosti jsou tam dvě jednomístné a společně padají. Na Cizincově lodi je upoutáno vlečné lano, takže bychom se mohli pokusit odvléct je obě najednou. Bude to však obtížné a časově náročné, takže ten manévr bude trvat asi dva roky.
Nicku, až Modrý vůl přistane, dej pozor na Tmu! Utrpěla šok, protože si přičítá vinu za Einarovu smrt.

Opakuji..."
Když Luke zastavil písečný člun, byla už téměř tma. Brennana vyzval, aby zatím počkal ve člunu, protože Nick by je oba najednou neunesl.
„Mohu se k lodi přivalit ve svém vaku," prohlásil obluda-Brennan. Nick si naložil Luka na záda a klusal s ním podél okraje prachové prohloubeniny.
„Ne tak rychle!" protestoval Luke. „Upadneme a rozbijeme si přilby!"
„Musím," odsekl Nick. „Jinak bude Brennan v lodi dříve než my."
Brennan však zvolil zkratku a valil se pískem přímo k lodi.
„Nicku, uklidněte se a zpomalte," radil Luke. „Už ho nepředběhneme, ale on se stejně nedostane k žebříku!"
„Třeba na něco přijde, když už bude... Tak dobře, zpomalím."
Brennan se valil po stoupajícím terénu, až se dostal k žebříku, visícímu z výstupního otvoru lodi, zastavil se a čekal na ně. Ve svém vaku se podobal velkému salámu v průhledném obalu.
„Nicku, věříte mu?"

Trvalo několik vteřin, než Nick odpověděl:
„Myslím, že nelhal. Je to Asteroiďan, nebo aspoň bývalý."
„Jenže když nadával, říkal ‚proklatě', místo aby klel výrazy, používanými na Asteroidech!"
„To nemusí nic znamenat. I já to občas dělám. On mne sice poznal, ale řeknu vám, co mne nakonec přesvědčilo. Zajímal se o svou loď, o náklad a peníze, ale vůbec se nezmínil o ženě a dětech, protože věděl, že se o sebe dovedou postarat. Takto může myslet jen rodilý Asteroiďan."
„Musíme tedy věřit všemu, co nám řekl, a to včetně těch jeho antropologických úvah."
„Zřejmě ano. Luku, teď vás vynesu nahoru a vrátím se pro Brennana, ale teprve až zavoláte na Ceres. Než ho vpustím do lodi, chci mít všechno monitorované. Jeho záměry mi stále ještě nejsou jasné."
„Myslíte?"
„Víte, že sám přece řekl, že motivace Protektorů se může měnit."
Luke právě skončil své volání na Ceres, když Brennan vylezl ze svého vaku. O tom, že mají zpoždění, se nezmínil, jen poznamenal:
„Jestli máte starost, jak se všichni tři vejdeme do lodi, tak pokud jde o mne, akcelerační křeslo nepotřebuji. Dokonce bych mohl zůstat venku v síti pro náklad, pokud mi umožníte rádiové spojení s vámi pro případ, že by můj primitivní regenerátor vzduchu vypověděl službu a já musel rychle do lodi."
„To nebude třeba," řekl Nick. „Bude tu sice těsno, ale dá se to vydržet."
Protáhl se kolem obludy-Brennana, otřásl se, když se dotkl jeho suché a tvrdé kůže, usadil se v pilotním křesle a pohlédl na monitor.
„Jak vidím, máme tady zprávu," poznamenal a stiskl tlačítko monitoru.
Všichni tři v tichosti naslouchali hlasu Lit Shaeffera. Když zpráva skončila, jako první promluvil obluda--Brennan:
„Škoda Nilssona. Nenechali ho sníst dostatečné množství kořenů, takže zemřel. Byl totiž ve věku, kdy se ještě mohl změnit, pokud by jich snědl potřebné množství."
Když ostatní mlčeli, obluda-Brennan pokračoval:
„Shaeffer má pravdu. Bude trvat dva roky, než Cizincovu loď tímto způsobem dostanou domů."
„Máte snad nějaký lepší nápad?"
„Jistěže, Nicku. Mohl bych s tou lodí prostě odletět."
„Vy?" podivil se Nick. „Cizinec vás naučil ji ovládat?"
„Ne. Pozoroval jsem ho a není to nic těžkého. Ovládací mechanismy jsou sice zbytečně komplikované, ale vyznal bych se v nich. Stačí, když loď natankujete a dopravíte mě k ní."
Jim. Co s tou jeho zásobovací sekcí? Nechat ji tady v písku?"
„Ne. Je v ní polarizátor gravitace a také zásoba kořenů, o které sice nestojíte, ale pro mne jsou životně důležité. Totéž platí i o semenech. Pánové, až si konečně uvědomíte, jak jedinečná je má inteligence, budete se mnou souhlasit, že mají nesmírnou cenu. Jsou totiž pojistkou pro případy, že by se lidstvo dostalo do kritické situace. Pokud by její zvládnutí vyžadovalo nějakou vůdčí osobnost, může si ji vytvořit. Stačí vybrat vhodného, bezdětného dobrovolníka nebo dobrovolnici ve stáří čtyřiceti dvou let — kořeny pak již udělají své."
„Nějak se mi to nelíbí," poznamenal Garner.
„Také polarizátor je mimořádně důležitý," pokračoval obluda-Brennan, aniž by reagoval na Lukovu

poznámku. „Vy, Luku, spolu s flotilou lodí OSN jej vykopejte a já s Nikem se vydáme za Cizincovou lodí."
„Moment!" ozval se Nick. „Já..."
„Marťanů se při práci nemusíte bát," přerušil obluda-Brennan Nickovu případnou námitku. „Než jsem se vyhrabal z lodi, vystříkal jsem zbytek Phssthpokovy vody do písku kolem ní. Ale pozor! Nevstupujte do skladiště bez skafandru! Důvod je snad jasný."
„Jistě," přikývl Garner. Náhle se cítil jako začátečník na lyžích. Někde v průběhu debaty nad ní ztratil kontrolu a nyní se věci začaly vyvíjet příliš rychle.
Nick se konečně dostal ke slovu a z jeho hlasu bylo patrné rozladění:
„Jak se můžete domnívat, že vám natolik věříme, že bychom vám dovolili letět v Cizincově lodi?"
„Jen klid. Promyslete si to. Jako záruka vám poslouží zásoba kořenů, bez nichž bych nemohl existovat. Kam bych se dostal s lodí na ramjetový pohon? Kde bych ji mohl prodat? Kam bych se schoval s tou svou tváří?"
Nick byl v rozpacích. Co se to stalo s jeho svobodnou vůlí?
„Cizincova loď je pravděpodobně to nejcennější, co kdy lidstvo získalo," pokračoval obluda-Brennan. „Jenže se vzdaluje ze sluneční soustavy rychlostí několika set mil za vteřinu, takže každá minuta, kterou zde zbytečně prodebatujeme, nás bude stát několik hodin dalšího zbytečného letu, vyšší spotřebu paliva, zásob a ztrátu času. Ale prosím, klidně si nechte na čas a přemýšlejte dál!"
Obluda-Brennan byl stále až nelidsky klidný. Někdy v budoucnu, až nastanou chvíle horečné činnosti, bude klid potřebovat.
Lucase Garnera zanechali na Phobosu, nabrali zásobu paliva a odletěli.
Garner se s Nickem setkal až za sedm měsíců, ale Brennana již nikdy nespatřil. Po celý svůj další život si vzpomínal na rozhovor ve stísněném lodním prostoru, kde nepohodlně ležel na zádech s koleny

přitaženými k hrudníku. Od řídícího panelu se k němu nesla Brennanova šeplavá slova, kterým jen stěží rozuměl.
Nickovo nedefinovatelné duševní napětí povolilo, až když byli ve volném prostoru. Pod nimi se Mars rychle zmenšoval a rudl, jak se na jeho členitém povrchu začaly ztrácet detaily.
Luke si na něco vzpomněl:
„Máte přece děti, Brennane!"
„To vím, ale nebojte se. Nechci se jim vnucovat. Budou tak šťastnější."
„Pocítil jste nějakou změnu, pokud jde o hormony?"
„Nejsem to ani to. Asi tak jako čmelák. Rozhodně musely působit, alespoň do určité míry. Myslím si, že pud Protektorů zemřít, jakmile jejich pokrevní příbuzenstvo zahyne, je spíše morálního než biologického původu, takže musí být vypěstovaný, ne vrozený. Rovněž nejsem přesvědčen, že ploditel by nemohl žít šťastně bez stálého dozoru a poučování. Nicku, mohl byste rozhlásit, že mne Cizinec zabil? Pro děti by to bylo nejlepší řešení. Kdybych se s nimi setkal, asi bych podlehl pudu stále ovlivňovat jejich život, a také pro Charlottu by to nebylo výhodné. Prostě nemám v úmyslu se opět zapojit do společnosti. Nebyl bych tam nic platný a nic od ní nečekám."
„Asteroiďané se dobře starají o mrzáky, Brennane!"
„Ne," řekl Brennan pevným hlasem. „Dejte mi asteroid, který bych mohl zakrýt kupolí a pěstovat tam stromy života. Zajistěte mi každý měsíc spojení s Ceresem, abych neztratil kontakt se společností. Za to mohu zaplatit novými poznatky. Myslím, že jsem schopen vyprojektovat ramjetovou loiď, v níž by mohla být lidská posádka. Ta loď by byla lepší než Phssthpokova."
„Proč se těm rostlinám říká stromy života" zeptal se Garner.
„Je to přiléhavé jméno. Adam a Eva jedli ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého. Podle Genese byli vykopnuti z ráje, protože mohli také jíst ovoce z nedalekého stromu života a stát se tak nesmrtelní. Byli by něco jako Pakové nebo dokonce andělé. Nyní se mi zdá, že tehdejší a dnešní stromy jsou totožné."
Luke si zapálil cigaretu.
„Váš záměr pěstovat stromy života se mi nějak nechce líbit."
Nick se k němu přidal:
„Také mně se nelíbí, že by Asteroidy měly mít nějaké státní tajemství. Nikdy je neměly."
„Doufám, že vás přesvědčím. Nemohu sice chránit své děti, ale celou lidskou rasu možná ano. Až mne bude potřebovat, budu k dispozici. Pokud bych na všechno nestačil, jsou tu ještě kořeny života."

„Léčení může být někdy horší než nemoc sama," poznamenal Luke. „Co to děláte?"
Boulovitá ruka mu vytáhla z úst cigaretu a zhasila ji o stěnu lodi. Luke pocítil šok, na který si vzpomínal ještě ve chvíli, když později procházel dvojitým uzávěrem vstupní komory, ležící v ose Farmářova asteroidu.
Tento asteroid byl původně jakýsi niklo-železný válec, pohybující se mezi Marsem a Jupiterem. Asteroiďané jej opatřili kupolí a dali mu rotační pohyb. V jeho nitru pak rozehřáli kov, až změkl, a exploze obrovských vaků vody asteroid roztáhla, čímž se vytvořila dutina pět mil v průměru. Rotací získal asteroid přitažlivost, rovnající se polovině pozemské. Zúrodněná dutina pak poskytovala polovinu potravin pro celé Asteroidy.
Luke byl ve Farmářově asteroidu již dříve. Líbil se mu jeho vnitřek upravený na zemědělskou krajinu, centrální jezero ve tvaru prstenu a obdivoval obilná pole, na nichž malé traktory oraly brázdy. Vystoupil na povrch průchozí komorou v ose asteroidu. Za sluneční donou, kam nedopadal žár osové termonukleární jednotky, bylo chladno. Vzdušnou vlhkostí se
zde vytvářely celé ledovce, rozpadaly se a klouzaly dolů, kde tály a voda z nich proudila umělými řečišti do jezera.
Tady ho čekal Nick a pomohl mu dostat se na místo, kde bylo připraveno jeho pojízdné křeslo.
„Tuším, proč jste tady," řekl Nick místo uvítání.
„Oficiálně jsem přijel na žádost Spojené správy vesmírných kolonií. Vyzvali jste ji, aby varovala planetu Wunderland, jenže jim nebylo jasné, oč vlastně jde, a ani já jim k tomu nemohl mnoho říct."
„Dostal jste přece mou zprávu!"
„Mnoho toho v ní nebylo, Nicku."
Nick přikývl. „Má chyba. Nechtěl jsem to příliš rozmazávat, a ani teď nechci. V každém případě je už pozdě, ale nevzdali jsme to a stále ho sledujeme."
„Co se vlastně stalo?"
„Když jsme se s Brennanem dostali k těm lodím, byl už udělán pěkný kus práce. Uvažovalo se, že obě jednomístné lodi by se mohly sdružit, potrubí jejich hnacího systému natočit deset stupňů od sebe a vše napojit na kabel Cizincovy lodi dlouhý osm mil. Mohli jsme to táhnout, ale při snížené rychlosti. Brennan však namítal, že Cizincova řídící a pohonná sekce je schopna vyvinout desetkrát větší tah. Vstoupili jsme tedy do ní a Brennan začal manipulovat s přístroji. Sledoval jsem jeho počínání po celé dva dny. Rovněž se zjistilo, že stěnu lodi lze učinit průhlednou, nebo alespoň její část, tak jak jsme viděli, když jsme loď našli. Rozšířili jsme otvor, který Tina Jordánová vyřízla, a umístili do něj přechodovou kabinu. Po dvou dnech Brennan oznámil, že už na všechno přišel a že můžeme loď natankovat.

Upozornil, že pokud ji chceme táhnout pozpátku, mohla by se odjistit různá zabezpečovací zařízení, která v Cizincově lodi bezpochyby jsou. Garnere, jak jsem mohl vědět..."
„Nemohl jste. Stále však ještě tomu nerozumím."
Nick si prohrábl hřeben světlých vlasů, který mu probíhal středem vyholené lebky.
„Když jsme začali napojovat tankovací hadici na Cizincovu loď, Brennan trval na tom, že práci zajistí sám, i kdyby si musel vzít antiradiační skafandr a štít. Přesto jsme napojili jeho původní jednomístnou loď na lano pro případ, že by se při cestě domů něco stalo. To byl můj nápad, Garnere!"
„Hm. Pokračujte."
„Brennan náhle vyrazil s řídící sekcí Cizincovy lodě směrem ke Slunci. Chtěli jsme s ním letět ve formaci, ale on všelijak manévroval s tím, že prý si musí vyzkoušet kontrolní systémy. Proto jsme se od něho drželi dost daleko. Náhle se otočil a vyrazil směrem do kosmického prostoru."
„Snažili jste se ho dostihnout?!"
„Snažili?" Nick téměř zaječel. „Letěli jsme vedle něho a hrozili, ale on si nás vůbec nevšímal. Nám už docházelo palivo, a tak jsem nařídil Dubchekovi a Gortonovi, aby použili výfuku svých motorů jako zbraně, jestli okamžitě nezastaví."
„Co se stalo?"
„Myslím, že musel zapnout ramjetové pole, protože u všech našich elektronických přístrojů nastalo krátké spojení a měli jsme štěstí, že lodi nevybuchly. Než se dostavila loď s pohonnými látkami a než jsme provedli nutné opravy, Brennan již letěl plnou ramjetovou rychlostí."
„Hm."
„Jak jsem to, k čertu, mohl tušit? Vždyť máme celou jeho zásobu kořenů a bedna v Cizincově lodi je téměř prázdná! Nebo se rozhodl, že tímto způsobem spáchá sebevraždu? Obával se snad, že bychom

mohli nějak zneužít Cizincovu ramjetovou loď, v níž může být lidská posádka, zatímco na našich jen roboti?"
„To mne nenapadlo, Nicku. Máte pravdu, to by mohl být důvod jeho útěku. Vzpomínáte si, jak mi sebral a rozmačkal cigaretu? Něco podobného mi kdysi provedla má středoškolská profesorka. Z Brennana se stal Protektor a dělá jen to, co je v nás prospěch, a zabraňuje všemu, co by nám škodilo."
„Právě proto možná nechtěl, abychom se zmocnili Cizincovy lodě a odhalili tajemství, proč její ramjet není pro lidi nebezpečný. Nebo loď skrývá něco jiného, co by nám mohlo škodit."
„Zajímalo by mě, proč se po celé dva měsíce zdržoval s Plutém," uvažoval Nick. „Když jednou letíte ramjetovou rychlostí, zbytečně se nezastavujete. Je to plýtvání pohonnými hmotami a kromě toho za Plutém nic není."
„Je tam pás komet, z nichž většina se pohybuje v blízkosti Pluta. Ten pás je sice řídký, ale hmota v něm je. Navíc se tam nachází desátá planeta."
„K ní se nikdy nepřiblížil."
„Ale ke kometám možná ano."
„Ani to ne. Strávil tam dva měsíce, a pokud naše monopolové detektory mohly zjistit, zcela bez pohybu. Teprve minulý měsíc se znovu vydal na cestu. Vyrazil směrem k Alfa Centauri, na jejíž planetě Wunderland je naše kolonie."
„Za jak dlouho k ní dorazí?"
„Asi za dvacet let. Letí na nízký tah. Můžeme je varovat a pro všechny případy zařídit, aby je rovněž varovali naši potomci."
„Okay, to lze zařídit. Co dál? Víte, že jsme na Marsu zajistili skladišťovou sekci Cizincovy lodi?!"
„Ano a věřím, že OSN dovede zachovávat tajemství."
„Zničili jsme kořeny a semena," pokračoval Luke. „Sice neradi, ale provedli jsme to."
„Dobře," řekl Nick po určitém zaváhání.
„Ať je to dobré či špatné, zničili jsme to. Jenže stále
nevíme, jak funguje polarizátor. Je možné, že Brennan nám lhal."
„Určitě je funkční," řekl Nick.
„Jak to můžete tvrdit?"
„Analyzovali jsme záznamy z Cizincova letu na Mars. Jeho zrychlení se automaticky měnilo podle podmínek."
„To je cenný poznatek. Alespoň víme, že funguje. Co pro vás ještě můžeme udělat, pokud jde o Brennana?"
„Nic. Pravděpodobně zemře hladem. Budeme ho sledovat, abychom stále věděli, kde se nachází."
„A současně jeho monopoly."
„To také," připustil Nick. „Nemá však kořeny, takže možná už ani nežije. Ale monopoly jsou stále na jeho lodi."
„Musíme mít na paměti, že je daleko inteligentnější než my. Pomocí hibernačního spánku se na Wunderland určitě dostane. Co má vlastně v úmyslu v této prosperující kolonii dělat?"
„Něco, o čem nemáme ani potuchy."
„Budu mrtev dříve, než tam Brennan doletí," povzdechl si Luke. „Co ho to stálo námahy, aby k nám dopravil kořeny, které nám podle jeho názoru mají zaručit šťastný život!"

„Jeho úmysl byl jistě dobrý," poznamenal Nick. „Jenže my hrdinové máme prostě těžký život."
Mezihra

Jak charakterizovat dobu mezi dvěma stoletími? Měřítkem času jsou události a těch bylo za dvé stě dvacet let hodně.
Phssthpokovo vysušené tělo skončilo ve vitríně Smithsonova institutu, kde se hodně diskutovalo, mezi jaký živočišný druh je zařadit. Mezi homoidy? Zprávy o něm pocházely už z třetí ruky a o Brennanovi se nevědělo prakticky nic. Cizincova kostra však v každém směru odpovídala lidské.
V době, kdy Cizincova loď s Brennanem na palubě dosáhla poloviny své cesty, byl Lucas Garner již mrtev. Loď však dále pokračovala v cestě a stále za sebou vlekla Brennanovu původní loď.
Nick Sohl před dvěma lety zjistil, že její magnetická stopa minula Wunderland. Stále zrychlovala a letěla neznámo kam. Nick byl zmaten.
Základna Oh/mpos na Marsu byla zrekonstruována. Prachový písek kolem ní se spekl výfukem

jednomístné lodi, pohybující se těsně nad zemí. Tím byla vytvořena ochranná zóna proti útokům Marťanů.
Nákladní sekce Phssthpokovy lodi byla ponechána ve svém písečném hrobu. Protože polarizátor gravitace byl stále v činnosti, bylo to daleko snazší, než se snažit ji vyzvednout. Nikdo nevěděl, jak polarizátor funguje, takže se jej neodvážili vypnout z obavy, že by se pak nepodařilo jej znovu nastartovat
Populace na asteroidech značně vzrosda a světy pod kupolemi dobře prosperovaly. Některé z nich byly dokonce vybaveny pohony, aby se mohly samostatně pohybovat. Většina ložisek kovů byla již vyčerpána, dolování bylo omezeno na minimum, takže stále méně Asteroiďanů používalo jednomístné lodi. Přibývala další a další krytá města,
Na Mars dopadl obrovský ledový asteroid. Způsobil prudké bouře, zemětřesení a částečné poškodil i základnu Olympos. Také kolonie na planetách mimo sluneční soustavu prosperovaly a jejich charakter se měnil. Na planetě Jinx se rozvinul vakuový průmysl v místech, kde na východním konci se povrch planety zvedá nad atmosféru. Na planete Wunderland obyvatelstva přibývalo, ale města rostla jen pomalu, neboť lidé byli rozptýlení po celém hlavním kontinentu. Civilizace na planetě We Made It se uchýlila do podzemí, aby se vyhnula strašným letním a zimním hurikánům. Nově osídlená planeta Home plné využívala novou techniku a těžila z chyb, jichž se dopustili obyvatelé dříve kolonizovaných planet
Díky radikálním opatřením se počet lidí na Zemi víceméně ustálil.
Princip polarizátoru gravitace však stále zůstal tajemstvím.
Zlepšené alloplastické umělé orgány nahradily dosavadní nutnost transplantovat živé tkáně, čímž odstranily chronický nedostatek zásob transplantačních orgánů, takže obyvatelstvo Spojených národů se rozhodlo zrušit trest smrti za některé zločiny jako daňové podvody a ilegální inzerce. Téměř absolutní moc ARM (technologická policie OSN) byla podstatně omezena a k větším válkám docházelo jen velmi zřídka.
Život ve sluneční soustavě dostával pozvolna téměř idylický ráz.
VANDERVECKEN

I.Zvrácenost vesmíru má tendenci do
sáhnout maxima.
II.Jesdiže se něco může pokazit, pak se
to pokazí.
Finaglův první a druhý zákon
Náhle se probudil. Překvapeně zíral do temné noci se spoustou třpytících se hvězd a mrazivý vzduch mu spaloval tváře a nos. Chtěl vstát, ale nešlo to. S překvapením zjistil, že vězí ve spacím pytli jako larva v zámotku. Obrysy horských štítů trčely do temné oblohy a v dálce před nerovným horizontem bylo vidět městské osvětlení.
Teprve dnes ráno se po týdenním putování dostal do hor zvaných Věže. Po celé trase stoupal srázný-mi soutěskami, procházel úzkými stezkami, kde na jedné straně byla propast a na druhé příkrá stěna pokrytá rnanzanitovými keři, a šplhal se po náznakově vytesaných schodech, přidržuje se kovového zábradlí zapuštěného do skály.
Na vrcholu se najedl, ale krátce nato se rozhodl pro sestup, i když nohy protestovaly proti další námaze. Srázné štíty Věží kolem něho trčely k nebi jako hrozící prsty, když tu...
Jak to, že je náhle tady, v polovině hory, s rozloženým spacím pytlem? Přece by z ničeho nic nešel spát! Že by upadl a dostal otřes mozku? Vztáhl ruku, ale na hlavě žádnou odřeninu nenašel. Nic ho však nebolelo, naopak se cítil velmi dobře, jen ruka mu tuhla chladem. Jak je to možné, když je tak horký den?
Vzpomněl si, že před týdnem nechal svůj batoh, spací pytel a ostatní propriety v autě na parkovišti poblíž města. Dnes ráno se tam vrátil, ale spací pytel ani batoh si na výstup do Věží s sebou nevzal. Jak to, že je to najednou tady? Stezky byly nebezpečné i za denního světla a Elroy Truesdale by určitě neměl v úmyslu nahoře přespat.
Kolem půlnoci pojedl něco ze svého batohu. Ten měl být v autě a ne za jeho hlavou, zvlhlý noční rosou. Pak čekal, až se rozední.

Jakmile se ukázalo slunce, sbalil věci a začal sestupovat. Cítil se výborně a k dobré náladě přispíval i jedinečný pohled na horskou scenérii. Za veselého halekání a pohvizdování slézal po nebezpečných stezkách, aniž ho někdo okřikoval, aby mlčel. I nohy ho přestaly bolet. Pomyslel si, že musí být v mimořádně dobré tělesné kondici, ale i tak by jen blázen stoupal do těchto nebezpečných míst s batohem na zádech, o

spacím pytli ani nemluvě. Někdo ho musel s vrcholu snést a z neznámých důvodů ho zanechat v polovině hory. Jinak to není možné.
Když se konečně dostal ke svému zaparkovanému autu, bylo slunce již vysoko nad hlavou. Auto bylo zamčené a v pořádku, tak jak je zanechal.
Náhle se Elroy zarazil a přestal si hvízdat. Náhle to vše nedávalo smysl. Pokud ho nějaký milosrdný samaritán našel nahoře na stezce ležícího v bezvědomí, proč nepřivolal pomoc, ale slezl dolů k autu a s batohem a spacím pytlem se vypravil nahoru za ním? Proč ho jen zabalil do spacího pytle a klidně odešel?
Co to, k čertu, znamená! Že by někdo chtěl na něho svést nějaký zločin? Rychle otevřel kufr auta v obavě, že tam najde mrtvolu, ale nebylo tam nic, ani stopy po krvi. Ulehčené si oddechl, zavřel kufr a sedl si do vozu. Než se rozjel, všiml si, že v přihrádce magnetofonu je kazeta. Překvapeně zavrtěl hlavou, stiskl spouštěč a z magnetofonu se ozval hlas:
„Truesdale, mluví k vám Vandervecken. V této chvíli jste si uvědomil — nebo možná ještě ne — že z vašeho mladého života zmizely čtyři měsíce. Velmi se vám za to omlouvám. Bylo to však nutné a vy si můžete dovolit je ztratit. Chci vám však za ně zaplatit. Budete dostávat čtvrtletně pět set UN marek, a to po celou dobu svého života. Ovšem za předpokladu, že po mně nebudete pátrat
Až se vrátíte domů, budete tam mít kazetu s potvrzením firmy Barrett, Hubbard a Wu, kteří vám sdělí další podrobnosti.
Věřte mi, že během čtyř měsíců, které vám vypadly z paměti, jste nic zločinného nespáchal. Prováděl jste však jiné, zajímavé věci, ale za to jste byl zaplacen. Zjistíte, že by bylo velmi obtížné zjistit mou identitu. Charakter hlasu na kazetě vás možná překvapí, ale nic konkrétního vám to neřekne. Ani zmíněná firma o mně nic neví. Pátrání po mně by bylo nákladné, ale hlavně zbytečné. Navíc byste přišel o čtvrtletně poukazované peníze, takže bych vám vřele doporučoval, abyste mě nehledal."
Truesdala ani nepřekvapilo, když se po skončení zprávy kazeta vzňala a vůz se naplnil ostrým dýmem. Tušil, že se tak stane. Hlas však poznal — byl to jeho vlastní. Kazetu musel pro Vanderveckena namluvit v době, na niž se nepamatoval. Pohlédl na zčernalou kazetu a ušklíbl se:
„řoyi, přece bys sám sobě nelhal!"
Ovšem za jakých podmínek ?
Když přijel do města, zašel do turistické kanceláře, kde si koupil kazetu s ranním vydáním zpráv. V autě ji zasunul do magnetofonu, který i přes spálený zbytek kazety stále ještě fungoval, a stiskl tlačítko. Dozvěděl se, že je 9. února roku 2341. Protože do Věží se vypravil 8. září 2340, znamená to, že přišel o čtyři měsíce života včetně Vánoc a Nového roku.
V návalu zlosti zvedl telefon. Kdo se zabývá únosy — policie nebo ARM? Chvíli držel sluchátko, pak je zase položil. Napadlo ho, že by zatím nebylo rozumné volat policii.
Během jízdy do San Diega měl Truesdale pocit, že se ocitl v nějaké pasti. Svou první ženu ztratil pro svou šetrnost či spíše lakotu. Ve světě, kde nikdo nehladověl, byl okázalý životní styl důležitější než peníze.
Nebyl však vždy takový. Již při narození byl obdařen určitou rentou, umožňující mu sice bezstarostný, ale v žádném případě luxusní život, jenže Truesdalovi to nestačilo. Když mu bylo dvacet pět let, přesvědčil otce, aby na něho převedl celý kapitál, a začal investovat.
Měl předpoklady, aby zbohatl, jenže kdesi na Zemi nebo snad v Asteroidech byl muž, velmi bohatý, který se mohl, ale také nemusel jmenovat Lawrence St. John McGee. Své bohatství nemohl promarnit, ani kdyby sebevíc utrácel. Truesdale své schopnosti přecenil a McGee ho připravil o všechny peníze. Stal se pouhým zaměstnancem v prodejně obuvi, takže z finančního hlediska neměl jinou možnost, než spolupracovat s tím zatraceným Vanderveckenem. Důkazem toho bylo, že pásek se zprávou sám namluvil.
Moment! Ta celá zpráva mohla být jen záminka, aby Vandervecken dostal patřičný časový náskok před tím, než ho Truesdale začne stíhat. Truesdale je nucen jet několik set mil do San Diega, aby se u firmy Barrett. Hubbard a Wu nejdříve seznámil s konkrétními fakty, ale nakonec se možná ukáže, že ta věc se čtvrtletními poukazy byla jen pouhý bluf!
Truesdale zavolal domů. V monitoru korespondence bylo vše, co se nahromadilo za čtyři měsíce. Když našel informaci od firmy Barrett, Hubbard a Wu, zavolal agenturu .Lepší služby'.
Tam uvedenou firmu znali. Prý je to vážená firma, která se specializuje na korporativní organizace, a sdělili mu její telefonní číslo.

Když tam zavolal, objevila se na obrazovce videofonu elegantní žena středního věku, zřejmě schopná a rozhodná. Zdráhala se mu však dát potřebné informace, i když se prokázal osobními doklady.
„Chci jen vědět," naléhal, „zda vaše firma disponuje příslušným fondem, protože ten Vandervecken mi slíbil, že mi bude poukazovat čtvrtletně pět set marek. Pokud vám nic nesložil, znamená to, že nedostanu

nic, i když jsem splnil všechny podmínky dohody."
„Mýlíte se, pane Truesdale. Pan Vandervecken vám skutečně zakoupil rentu. Pokud však porušíte podmínky dohody, renta přejde — moment — na Institut pro rehabilitaci zločinců, a to trvale."
„Rozumím. Podmínka je, že po něm nebudu pátrat."
„Zhruba ano. Detaily jsou ve zprávě, kterou..."
„Ano, mám ji."
Zavěsil a zamyslel se. Dva tisíce ročně, hotově a na ruku, a to po celý život. Nebyla to žádná závratná suma, ale jako doplněk k platu to nebylo k zahození. V duchu si již představoval, jak naloží s prvními šeky. Možná, že si pak najde jiné, lepší zaměstnání.
Za pouhé čtyři měsíce života to byla celkem slušná cena. Stále mu však vrtalo hlavou, co asi mohl dělat po celou tu dobu. Jak mohl Vandervecken vědět, že ta částka mu bude celkem vyhovovat?
„Možná, že jsem mu tu rentu v této výši sám nabídl," pomyslel si trpce. „Asi jsem se podcenil, ale on aspoň dodržel slovo. Pět set každé čtvrtletí po celý život — jenže po celý život mě ta záhada bude trápit!"
Ještě nikdy se neocitl v takovém dilematu, ale rozhodl se, že na policii zatím nepůjde. Stiskl tlačítko s ostatními zprávami, které došly za dobu jeho nepřítomnosti.
„Vy jste to ale udělal už tím, že jste za námi přišel," řekl poručík ARM. Byl to opálený muž s hranatou bradou a tak podezíravýma očima, že když se do nich člověk zadíval, nevěřil ani sám sobě.
Truesdale pokrčil rameny.
„Proč jste změnil názor?"
„Protože se náhle změnila má finanční situace. Když jsem pročítal monitorovanou korespondenci, která došla za dobu mé nepřítomnosti, byla tam zpráva od zcela jiné právnické firmy. říká vám něco jméno paní Jakob Randallova?"
„Ne — ale už si vzpomínám. Estelle Randallova? Pokud vím, byla to předsedkyně Struldbrugova klubu, a to až do doby, kdy... hm."
„Byla to babička mé prababičky."
„Ano, zemřela minulý měsíc. Upřímnou soustrast!"
„Děkuji. Já... víte, vídal jsem ji jen zřídka. Asi tak dvakrát ročně při oslavách jejích narozenin a jmenin nebo tak. Vzpomínám si, že když jsem jí řekl, že jsem přišel o peníze, tak zuřila. Pak mi ale nabídla pomoc, ovšem já odmítl."
„Hrdost a pýcha, že? Pokud si vzpomínám, byla to nejstarší žena na světě."
„Ano. Titul předsedy klubu vychází vždy na nejstaršího člena. Když jsem se narodil, bylo jí sto sedmdesát tři let. Každý z nás si myslel, že nikdy nezemře. Zní to hloupě, že?"
„Proč? Kolik lidí myslíte, že se dožije dvou set deseti let?"
„Když jsem si přehrál vzkaz od právnické firmy Becket a Hollings-brooke, zjistil jsem, že zemřela. Zdědil jsem po ní asi půl milionu marek, a to byla jen nepatrná část jejího jmění. Měla totiž spoustu pravnuků a prapravnuků roztroušených po celém světě. Přál bych vám vidět ty davy příbuzných při oslavách jejích narozenin!"
„To věřím." Poručíkovy oči se přivřely. „Takže už nepotřebujete Vanderveckenovy peníze. Dva tisíce ročně nehrají žádnou roli."
Truesdale se rozhořčil: „Navíc ten čubčí syn způsobil, že jsem se nemohl zúčastnit jejích posledních narozenin a pohřbu!"
Poručík se zvrátil pohodlně do křesla.
„Vyprávěl jste mi podivnou věc. Nikdy jsem neslyšel o nějakém druhu ztráty paměti, která by vše tak dokonale vymazala."
„Já také ne. Jako kdybych se uložil ke spánku a vzbudil se za čtyři měsíce!"
„Jenže vy si vůbec nepamatujete, že byste byl usnul!"
„Správně."
„Vypadá to, jako kdyby vás někdo zasáhl omračující pistolí. Víte co? Uvedeme vás do stavu hluboké hypnózy a uvidíme, jak budete reagovat. Pokud máte námitky, budete muset vyplnit nějaké formuláře."
„Dobře."

„Musím vás upozornit, že to, co zjistíme, se vám třeba nebude líbit."
Truesdale pokrčil rameny. Byl smířen s čímkoli, co by vyšlo najevo. Hlas na kazetě byl jeho. Proč by se tedy měl bát?
„Pokud jste v této době spáchal nějaký zločin, ponesete důsledky," upozornil ho poručík. „Alibi bude v tomto případě těžko prokazatelné."
„Riskuji to."
„Tak dobře."
„Myslíte si, že to všechno je nějaký můj podvod?"
„Také mne to napadlo," zabručel poručík. „V každém případě uvidíme."
„Okay, vzbuďte se," ozval se hlas.
Truesdale sebou škubl jako člověk, který se náhle probudil a jeho sny ještě doznívají.
Hlas patřil doktorce Michaele Shorterové, ženě širokých ramen, černošce ve volném, modrém lékařském plášti.

„Jak se cítíte?"
„Celkem dohře. Dozvěděli jste se něco zajímavého?"
„Je to zvláštní. Nejen že si nic nepamatujete, ale ani si nejste vědom, že by nějaké období z vašeho života zmizelo. Navíc se vám vůbec nic nezdálo."
Truesdale věděl, že poručík stojí vedle lůžka. Všiml si ho teprve, když zaslechl, jak se ptá lékařky:
„Víte o nějakých drogách, které by měly podobný účinek?"
Žena rozhořčeně zavrtěla hlavou.
„Dr. Shorterová je expertka soudního lékařství," informoval poručík Truesdala. „To znamená, že někdo přišel s něčím novým."
Otočil se k lékařce.
„Určitě to musí být něco nového a neznámého. Možná, že by počítač..."
„Už jsem to udělala. Vyšlo mi, že žádná droga nemůže být tak selektivní. Jediné možné vysvětlení je, že byl zbaven vědomí a na čtyři měsíce zmražen. Pak ale chybí příznaky rozmrazování jako narušené kapiláry mikroskopickými kousky ledu a tak podobně."
Pohlédla na Truesdala:
„Doufám, že to, co říkám, vás neděsí!"
„Ne," řekl Truesdale a povstal. „Ať už se mnou provedli cokoli, bez detailního laboratorního vyšetření se to zřejmě nezjistí. Protože to musí být něco nového a neznámého, zužuje se tím rozsah pátrání — alespoň si to myslím."
„Do jisté míry ano," přikývla lékařka. „Podívám se po nějakém genetickém meziproduktu — něčem, co rozkládá RNA."
Poručík ARM zavrčel:
„Pokud se domníváte, že váš únos z vrcholku hory
zanechal nějaké stopy, pak se mýlíte. Vandervecken vás musel snést asi tak kolem čtvrté hodiny ranní, kdy nikde nebylo ani človíčka."
„To tedy musel být fenomenální výkon, když si pomyslím na ty nebezpečné stezky."
„To skutečně byl. Napadá vás snad jiný způsob?"
„Ne. Dozvěděli jste se při vašem pátrání vůbec něco?"
„Peníze. Váš vůz zůstal čtyři měsíce na parkovišti a poplatek, na celou tuto dobu byl zaplacen předem, stejně jako vaše čtvrtletní anuita. Všechno z konta na jméno Vandervecken, které bylo nově zřízeno a nyní zrušeno. říká vám něco jméno Vandervecken?"
„Ne. Zřejmě to musí být nějaký Holanďan."
Půl milionu marek je hodně peněz. Truesdale si pohrával s myšlenkou dát svému šéfovi okamžitou výpověď, jenže Jerome Link byl slušný člověk a takové jednání by si nezasloužil. Dostal by se do těžké situace, protože okamžitě sehnat náhradu není tak jednoduché. Truesdale se tedy rozhodl, že Linkovi dá měsíční výpověď.
Vědomí, že další práce je jen dočasná, způsobilo, že Truesdale k ní měl zcela jiný přístup než dřív. Jako zaměstnanec obuvnické firmy přišel do styku s mnoha lidmi a leccos se dozvěděl. Ve volných chvílích si plánoval, kam se všude podívá, až mu skončí výpovědní lhůta.
Začal obnovovat kontakt se svými nesčetnými příbuznými. Někteří mu vyčítali, že nebyl na oslavě praprababiččiných narozenin ani na jejím pohřbu. Dotazovali se na důvod.

„To je záhada všech záhad," říkával a během setkání několikrát svůj příběh vypravoval. Cítil jakousi zvrácenou radost, že se o Vanderveckenovi veřejně zmiňuje, ačkoli tento trval na přísné anonymitě.
„Takže jste byl okraden dvakrát," poznamenal jeden
z jeho prabratranců. „Jednou o kus svého života a podruhé o peníze, když jste porušil slib mlčení. Royi, zdá se, že nějak přitahujete zloděje!"
„Víckrát se to nestane! Vsak já toho darebáka chytím!"
Den před tím, než se vydal na další pomlku s batohem, zastavil se v úřadovně ARM. Dlouho trvalo, než si vzpomněl na poručíkovo jméno — aha, Robinson.
Poručík Robinson seděl za stolem v podobě bumerangu.
„Pojďte dál," uvítal Truesdala žoviálně. „Jak si užíváte života?"
„Celkem dobře."
Truesdale se posadil. Kancelář byla malá, ale komfortně zařízená. Ve stole byly kohoutky, z nichž bylo možné si natočit kávu nebo čaj.
„Máte něco nového?"
Robinson se pohodlně zvrátil do křesla. Zřejmě uvítal možnost si na chvilku odpočinout od běžné práce.
„Mnoho toho není," povzdechl si. „Stále ještě nevíme, kdo vás unesl. Také se nám nedaří vystopovat původ peněz, ale je jisté, že nejsou od vás. Zdá se, že vás to nepřekvapilo."
„Ne. Věděl jsem, že musíte prověřovat také mne."
„Správně. Lze tudíž předpokládat, že někdo jménem Vandervecken má zvláštní drogu působící ztrátu paměti. Může ji prodávat lidem, kteří mají v úmyslu spáchat zločin — třeba kvůli dědictví zavraždit svého příbuzného."

„To bych své praprababičce nikdy neudělal!"
„Samozřejmě, že ne. Objevili jsme totiž ještě dva případy ztráty paměti za obdobných okolností."
Na stole byl terminál počítače. Poručík jej zapojil.
„První byla jakási Mary Boethalsová. ARM zajímalo, proč náhle přestala chodit na dialýzu ledvin. Měli jsme podezření, že si obstarala pokoutně transplantaci ledvin, a chtěli jsme zjistit, kdo se tím zabývá. Jenže ona nám vyprávěla něco podobného jako vy. Také dostávala čtvrtletně peníze. — Pak nějaký Charles Mow. Ten zmizel v roce 2241 a po čtyřech měsících se zase objevil. Také on dostával čtvrtletně peníze, jenže v Nornské pojišťovně došlo ke zpronevěře a on o ně přišel. To ho rozzlobilo, takže k nám přišel a všechno oznámil. Jinak bychom o ničem nevěděli. Pátrali jsme tedy po dalších případech, ale v období sta let se nic podobného nestalo — až jste přišel vy."
„Stejný případ. Také jsem přišel o rentu."
„To je sice mrzuté, ale dopadl jste celkem dobře. Pokud jsme mohli zjistit, v obou případech šly zadržené peníze na výzkum, protože před sto lety nebyl ještě žádný ústav pro kriminálníky. Ty peníze byly poukázány bankám lidských orgánů určených pro transplantaci, takže bylo podezření, že za tím vším stojí nějaký člen Struldbrugova klubu přestárlých. časově by to odpovídalo. První případ se stal před sto dvaceti lety, kdy vrcholil zájem o transplantaci orgánů. V obou případech tam rovněž figuruje jméno Vandervecken."
Truesdale se zamyslel. členů Struldbrugova klubu nebylo mnoho. Minimální věk pro členství v tomto nejexkluzivnějším klubu byl sto osmdesát jeden rok.
„Zjistili jste mezi nimi nějakého podezřelého?"
„I kdyby ano, neřekl bych vám to. Jenže paní Randallova zemřela zcela normálně, takže v žádném případě nemohla být oním Vanderveckenem. Ovšem nevím, zda s ním nebyla ve spojení."
„Pátrali jste také v Asteroidech?"
„Ne. Proč také?"
„Jen mě to tak napadlo."
„Není problém tam poslat dotaz. Je zcela možné, že se tam udalo něco podobného. Přiznám se, že nevím, jak dál. Nevíme, proč se tak děje, ani nevíme jak."
V roce 2341 nebylo na Zemi dost národních parků pro všechny zájemce o módní způsob cestování ‚s batohem na zádech'. Například zájemce o amazonskou džungli se podle pořadníku dostal na řadu až za dva roky. V jiných parcích to nebylo o mnoho lepší.
Elroy Truesdale se vydal se svým batohem do Londýna, Paříže, Madridu, říma, Maroka a Kaira. Jezdil nadzvukovými vlaky spojujícími velká města a jedl v restauracích, kde platil kreditními kartami, než aby

se živil dehydrovanou potravou. Tuto cestu si již naplánoval před mnoha lety, jenže tenkrát na ni neměl prostředky.
Viděl pyramidy, Eiffelovu věž, londýnský Tower a šikmou (nyní již narovnanou) věž v Pise. Všude bylo plno cestovatelů. V noci tábořili na místech pro ně určených, což byly obvykle staré, nyní již nepoužívané garáže nebo opuštěné dálnice. Večer se sesedli kolem lehkých přenosných kamen nebo u táborového ohně, kde se vzájemně učili své písně. Když to Truesdala přestalo bavit, obvykle se ubytoval v hotelu.
Prochodil mnoho bot a spoustu ponožek. Za tu dobu mu svaly na nohou podstatně zesílily. Cestoval takto už celý měsíc a stále ho to bavilo. Cosi ho pudilo poznat celou zeměkouli. Jakýmsi nedopatřením se dostal až do Austrálie, kde v širých prostorách australského vnitrozemí strávil týden v klidu a pohodě. Pak zavítal do Sydney, kde spatřil dívku, jejíž účes prozrazoval, že pochází z Asteroidů.
Byla k němu otočena zády. Její černý vlnitý vlas byl upraven do tvaru koňského ohonu a dosahoval jí až k pasu. Vlasy tvořily dva palce široký hřeben, probíhající středem vyholené hlavy, opálené stejně jako bylo její tělo.
Tento typický účes Asteroiďanů byl před dvaceti lety na Zemi hitem. Nyní však už byla tato móda zapomenuta, takže dívčin účes působil spíše jako vzpomínka na zašlé časy. Byla vysoká, jak je to obvyklé u Asteroiďanů, ale s daleko vyvinutějším svalstvem. Na posezení u táboráku, které se konalo v osmém poschodí opuštěné desetipatrové garáže, přišla sama, bez doprovodu.
Betonovou podlahou a stropem pronikala slova písně, vyřvávané neumělými hlasy:
—Zrodil jsem se ode dneška za deset tisíc let
—až poletí se na hvězdy tak přihlásím se hned...
„Promiňte," řekl nesměle, „Jste Asteroiďanka?"
Otočila se. „Ano, co má být?"
Oči měla modré, tvář pravidelnou a hezkou. Její výraz však byl rezervovaný, jako by byla proti jakýmkoli důvěrnostem. Možná, že měla averzi vůči blátošlapům, nebo nebyla společensky založená.
„Protože jste Asteroiďanka, chtěl bych vám něco sdělit," usmál se Truesdale.
Pokrčila rameny.
„Proč právě mně? Nebylo by lepší zaletět přímo na Asteroidy a říct to tam?"
„Protože dnes už bych se tam nedostal," odpověděl Truesdale celkem logicky.
„Tak dobře. Ven s tím!"
Truesdale jí vyprávěl o svém únosu na Věžích. Mluvil překotně a chvílemi si myslel, že by bylo

nejlepší nechat toho a jít spát.
Kupodivu mu naslouchala trpělivě. Když skončil, zeptala se:
„Proč to vyprávíte?"
„Protože na Zemi se udaly dva stejné případy. Zajímalo by mě, zda náhodou nevíte, jestli se něco podobného nestalo i v Asteroidech."
Zamyslela se. „To nevím. Snad abyste se obrátil na tamní policii. Možná, že mají něco ve svých záznamech."
„Máte pravdu. Děkuji vám!"
Truesdale se otočil a odešel.
Když ležel ve svém spacím pytli s rukama zkříženýma na prsou a zavřenýma očima, přemýšlel o své další cestě. „Co zítra? Brazílie?"
Zaposlouchal se do zpěvu rozjařených cestovatelů:
—Jednou jsem plul s Amrou, to nebyl žádný med
—ten kdo z nás neměl kuráž, o kejhák přišel hned
—Jsem jediný, kdo z lodi Vanderveckena plach
—z toho co tam bylo, mne ze sna budí strach...
Truesdale rázem otevřel oči. „To jméno!" Nyní již věděl, že hledal na nepravém místě.
Cestovatelé obvykle vstávají s úsvitem. Někteří snídají v restauracích s celonočním provozem, avšak Truesdale si raději vařil vajíčka. Náhle se otočil a za ním stála dívka.
„Vzpomínáte si na mne? Jmenuji se Alice Jordánová."
„Těší mě. Roy Truesdale. Posnídáte se mnou?"
„Ráda." Obsah sáčku, který mu podala, vsypal do pánve a zředil vodou. Pak pohlédl na dívku. Vypadala jinak než včera. Byla odpočinutá, zdála se být mladší a ne tak nepřístupná.

„Vzpomínám si na to vaše včerejší vyprávění a uvědomila jsem si, že podobné případy se staly i u nás. Jsem policistka. Slyšela jsem o nich, ale o podrobnosti jsem se nezajímala."
Překvapeně na ni pohlédl. „Vy jste policistka?" Byla stejně vysoká jako on, ale svalnatější než většina Asteroiďanů.
„Předtím jsem sice pašovala," dodala poněkud zdrženlivě. „Jednoho dne jsem si uvědomila, že správa Asteroidů potřebuje peníze daleko víc než pašeráci, a tak jsem se dala k celní policii."
„Včera jste měla pravdu. Asi by bylo nejlepší, kdybych se podíval k vám."
Napadlo ho, že by také mohl požádat poručíka Robinsona, aby si z Asteroidů vyžádal policejní záznamy.
Když se vejce usmažila, servíroval je v šálcích, které každý cestovatel nosil zavěšené u pasu. Po jídle ho vyzvala, aby jí řekl něco víc o své aféře s Vanderveckenem.
„Není toho mnoho, co bych mohl dodat Raději bych chtěl na všechno zapomenout. Celý měsíc nemyslím na nic jiného, než že jsem byl zvláštním způsobem okraden."
„Šel jste rovnou na policii?"
„Ne."
„Pokud si vzpomínám, únosce si své oběti vybíral z centrální oblasti Asteroidů, držel je čtyři měsíce v zajetí, a pak je uplácel, aby mlčely. Obvykle šlo o značné částky. U vás tomu tak nebylo, že?"
„Moje situace byla poněkud jiná." Roy neměl v úmyslu zmiňovat se cizí osobě o své prababě Estelle a o svém dědictví. Pak ho ale cosi napadlo.
„Když své oběti uplácel, aby mlčely, jak je pak možné, že se o těchto případech ví?"
„U nás v Asteroidech je to jednodušší než u vás. Většinou mizí jednomístné lodi z centrální oblasti a za čtyři měsíce se opět objeví na svých oběžných drahách. Jenže pro tuto dobu zmizí tak dokonale, že je nevypátrají ani nejsilnější radary. Když se pak z ničeho nic zase objeví, někdo si začne klást otázky. Unesený obvykle promluví."
Dojedli, vymyli misky a vařili kávu.
„Takových případů bylo několik," pokračovala Alice. „Všechny však zůstaly neobjasněné. Někteří Asteroiďané se domnívají, že Cizinec si odebírá vzorky."
„Cizinec? Myslíte něco jako byla ta mořská socha' nebo ten tvor, co před dvěma sty lety přistál na Marsu?"
„Myslím, že ne. .Mořská socha' byla nalezena v kontinentálním šelfu, kde ležela pod vodou miliardu let. Pokud jde o toho Páka, jeho rasa byla spíš nějaká odnož lidské rasy — pokud se to tak dá nazvat. Ne. Myslím si, že na toho pravého Cizince teprve čekáme."
„Takže jste toho názoru, že si z nás odebírá vzorky, aby zjistil, zda jsme schopni se dát civilizovat. Až se přesvědčí, objeví se."
Alice se usmála. „Neřekla jsem, že je to můj názor."
„Věříte tomu, nebo nevěříte?"
„Nevím. Myslela jsem, že by to mohla být jen nějaká fáma. Ale když si začal vybírat vzorky i mezi vámi blátošlapy..."
Usmál se. „Díky za uznání."
„Není za co."

„Já teď odjíždím do Brazílie," řekl. Znělo to tak trochu jako pozvání.
„Já si zase trochu odpočinu. Jeden den tady — druhý tam... Na Asteroiďana jsem sice silná, ale zdejší gravitace mne přece jen poněkud zmáhá."
Zaváhala a pak dodala:
„Proto cestuji nejraději sama. Měla jsem sice několik nabídek na společné cestování, ale odmítla jsem je. Nerada bych, aby se lidé se mnou zdržovali a brali na mne ohled."
„Chápu."
Vstala a Truesdale s ní. Měl dojem, že ho výškou postavy převyšuje, ale možná to bylo jen zdání.
„Kde žijete? Na Ceresu?"
„Ne, na Vestě. Sbohem."
„Sbohem."
Truesdale procestoval Brazílii, navštívil Sao Paulo i Rio de Janeiro, viděl Chichen Itzu a pochutnával si na peruánské kuchyni.

Když se pak vrátil do Washingtonu D. C., stále mu ještě v mozku hlodala záhada oněch čtyř měsíců. Stred Washingtonu byl pod povětrnostní kupolí, ale tam ho nevpustili, protože měl na zádech batoh. Město bylo administrativním a obchodním centrem, ovládajícím značnou část planety Země. Zamířil tedy rovnou do Smithsonova institutu.
‚Mořská socha' znázorňovala zrcadlově lesklou postavu, na níž nebylo nic lidského. Stála na velkých plochých chodidlech podivného tvaru a její tříprsté ruce byly vztyčeny jakoby k hrozbě. Přestože ležela na mořském dně nepředstavitelně dlouho, nebyla na ní sebemenší známka koroze. Budila dojem, že je výplodem nějaké nesmírně pokročilé civilizace, a také tomu tak bylo. Socha byla vlastně jakýsi skafandr umístěný ve stázovém poli, ale ta věc uvnitř byla nesmírně nebezpečná. Jednou se totiž ze stazového pole dostala...
Tvář Pakovy staré zvetšelé mumie byla zcela nelidská. Hlava se stáčela do nepřirozeného úhlu a paže splývaly podél boků, jako by se ani nechtěly bránit proti úderu, který mu kdysi zlomil vaz.
Truesdale si přečetl v průvodci jeho historii a bylo mu ho do určité míry líto. Přiletěl z nesmírné dálky s jediným cílem — zachránit lidstvo — svým způsobem.
Zamyslel se. Je tedy zřejmé, že v nesmírných hlubinách vesmíru existují myslící bytosti. Pokud cosi odbírá vzorky lidské rasy, nabízí se otázka, proč to dělá, ale také proč je vůbec vrací? Proč si ale chodí pro blátošlapy až na Zemi? Vždyť mnoho bohatých párů tráví své líbánky na Titanu, pod jedinečnou scenérií Saturnových kruhů. Určitě by bylo pohodlnější unést celou Líbánkovou loď směřující k Titanu. Proč si vybírá vzorky z centrálních oblastí Asteroidů, když mnoho Asteroiďanů se vydává dolovat do okrajových částí?
Cosi mu blesklo hlavou, ale jen mihavě, takže to sice zaregistroval, ale nijak dál o tom nepřemýšlel.
Pak pokračoval v cestě podél Mississippi a podnikl túru do Skalistých hor, kde si zlomil nohu.
Dopravili ho do městečka v blízkém kaňonu, kde lékař použil regenerační terapii a nohu mu zahojil.
Cestování měl už dost, takže odletěl domů.
Policie v San Diegu neměla o Lawrenci St. John McGeeovi žádné nové informace a Truesdalovy stálé dotazy a návštěvy jim zřejmě šly na nervy. Pomalu se smiřoval s myšlenkou, že naděje nalézt McGee po-mocí policie je nulová a že své peníze už asi nikdy neuvidí. Jeden policista vyslovil názor, že McGee má dost peněz, aby si dal změnit tvář včetně otisků prstů, a bezradně krčil rameny. Všichni soustrastně pokyvovali hlavou a všelijak ho chlácholili, ale bylo na nich vidět, že se nemohou dočkat, až vypadne.
Zašel tedy do úřadovny ARM. Vzal si taxi, protože noha ho stále ještě bolela.
„Pracuje se na tom," informoval ho poručík Robinson. „Takový případ nelze jen tak založit mezi akta. Ostatně — ale na tom nezáleží."
„Co jste říkal?"
Poručík zvážněl. „Od počítače v přízemí jsem dostal časově neomezený přehled dosud nevyřešených zločinů, spáchaných na vědecké bázi. Zděsilo mne to. Slyšel jste třeba o duplikátu Stonehenge?"
„Ano. Dokonce jsem tam byl."
„Nedivil jste se? Někdo postavil nedaleko stejný Stonehenge, a to za jedinou noc! Ráno byly náhle dva Stonehenge, vzdálené od sebe jen několik set yardů. Duplikát leží poněkud severněji. Na kamenných sloupech byly vyryty přesně tytéž znaky jako na originálu."
Truesdale přikývl. „Všiml jsem si. To musel být nejnákladnější žert, jaký byl kdy vymyšlen."
„Oba jsou naprosto identické, takže nelze rozeznat, který z nich je ten pravý. Když někdo byl schopen dopravit desetitunové kamenné sloupy na místo a sestavit z nich duplikát, mohl docela dobře přemístit sloupy jinam a na jejich místo postavit duplikát!"
„To raději nikomu neříkejte!"
Poručík se usmál.
„Dozvěděli jste se něco od Asteroiďanů?"
Poručíkův úsměv zmizel. „Ano. Mají hlášeno půl tuctu stejných, nevyřešených případů — únosy a ztráty paměti. Stále si však myslím, že v tom má prsty některý člen Struldbrugova klubu."
Truesdale se zamračil. Všechny nevyřešené. To vypadalo zle pro jeho případ.
„Nějaký starý Struldbrug," pokračoval poručík. „Někdo, kdo byl starý už před sto dvaceti lety a

domnívá se, že vyřešil odvěký problém lidstva. Neboje chce změnit, a proto možná odebírá vzorky..."
„Že by po celou tu dobu na tom pracoval?"
„Nebo jeho vnuk nebo pravnuk." Robinson si povzdechl. „Ale žádný strach, my ho dostaneme!"
„Už ho chytáte sto dvacet let!"

„Neprorokuj té!"
Ústředí policie Asteroidů bylo na Ceresu v sídle vlády. Oddělení na Pallasů, June, Vestě a Astrae byla v určitém smyslu předimenzovaná, ale nutná. Pět asteroidů muselo pokrýt potřeby celé centrální oblasti. Vesta byla z nich nejmenší. Její města byla na povrchu pokrytá dvojitými kupolemi, které byly za celou dobu své existence třikrát proraženy, ale pro tyto případy byly všechny stavby izolovány a zajištěny. Některé měly své vlastní průchodové tunely přímo v kupoli.
Alice Jordánová vstoupila průchodem vedoucím přímo do policejní stanice ve Waring City současně s vracející se protipašeráckou patrolou. Prošla dvěma místnostmi a halou, určenou pro odkládání skafandrů. Svůj skafandr s dračicí chrlící z tlamy oheň, namalovanou pestrými barvami na hrudi, si pověsila na své vyhrazené místo.
Když se hlásila u své nadřízené Vinnie Garcii, poznamenala:
„Neměla jsem štěstí."
Vinnie se na ni usmála. Byla to tmavá, vytáhlá žena s dlouhými prsty, která odpovídala daleko více než Alice vzhledu Asteroiďanů.
„Neříkejte. Něco snad přece."
„Vůbec ne. Vždyť jste četla mé hlášení."
Alice měla za úkol prostudovat příčiny znepokojivého sociálního jevu, který se ze Země rozšířil i na Asteroidy. Místo drog, které vyšly z módy, si lidé vpichovali do mozku jemné elektrické drátky. Měla také zjistit, jakým způsobem tomu čelí tamní policie, ale její stanovisko ji neuspokojilo. Prý za tři sta let po tomto zlozvyku nikdo ani nevzdechne.
„To nemyslím. U blátošlapů jste musela udělat patřičný dojem, protože jeden z nich na vás čeká ve vaší kanceláři."
„Blátošlap?" zarazila se Alice. Na zemi sice s jedním spala, ale ani jeden, ani druhý z toho nic neměli. Možná, že na to měla vliv nezvykle velká přitažlivost a nedostatek zkušeností. Zdvořile se rozloučili a už se neviděli.
Povstala. „Potřebujete mě ještě?" „Ne. A dobře se bavte!"
Když vstoupila do své kanceláře, snažil se povstat Nízká přitažlivost způsobila, že se zapotácel, ale podařilo se mu udržet rovnováhu.
„Ahoj, jsem Roy Truesdale," představil se, když viděl, že se zarazila a v paměti pátrá po jeho jméně.
„Vítejte na Vestě," usmála se. „Tak jste přece přišel. Stále ještě hledáte svého únosce?"
„Ano."
Sedla si za stůl. „Vyprávějte mi, co se stalo od té doby, kdy jsme se rozešli. Už jste skončil s cestováním?"
Přikývl. „Myslím, že nejlepší to bylo ve Skalistých horách. Není nijak těžké se tam dostat. Měla byste se tam podívat. Není to národní park, takže tam není mnoho lidí."
„Podívám se tam, až se zase příště dostanu na Zemi."
„Také jsem se šel podívat na ty dva Cizince. Nevypadají sice podle našich představ, ale zcela určitě jsou mimozemšťané. Jestli ten náš Cizinec je jim podobný. .."
„Pokud vím, myslíte si, že Vandervecken je spíše něco jako člověk, že?"
„Asi ano."
„Takže ta honba za ním vás přivedla až k nám na Asteroidy."
Alice si pohrávala s myšlenkou, že sem přišel za určitou zdejší ženou. Tato myšlenka jí zalichotila.
„Naše vyšetřovací orgány nejsou k ničemu," posteskl si Truesdale. „Je to dokonce horší, než jsem si myslel. Dozvěděl jsem se totiž, že Vanderveckena nebo někoho podobného hledají už sto dvacet let. To mě znechutilo tak, že jsem si zaplatil letenku na Vestu a rozhodl se, že za ním půjdu sám. Je to ale problém dostat se k vám..."
„Vím. Příliš mnoho blátošlapů se chce podívat na Asteroidy. Jejich příliv musíme regulovat."
„Zřejmě proto jsem musel čekat tři měsíce, než jsem dostal místo v cestovní kosmické lodi. Byl jsem na rozpacích, zda bych vůbec měl někam letět. Cestu jsem sice kdykoli mohl zrušit, ale pak se stalo něco nečekaného."
Při této vzpomínce se Truesdalovy čelisti pevně sevřely, až mu vystoupily lícní svaly.
„Jednalo se o nějakého Lawrence St. Johna McGee. Před deseti lety mě o všechno okradl, darebak!"
„To je mi líto, ale takové věci se stávají."
„Nakonec ho přece jen dopadli. Tentokrát se jmenoval Ellery Jones a v Topeku v Kansasu se pustil do

dalšího podvodu, jenže někdo ho udal, a tak ho chytili. Měl nové otisky prstů, změněnou tvář a dokonce i oční pozadí. Teprve když mu analyzovali mozek, zjistili, o koho se vlastně jedná. Takže mám naději, že něco ze svých peněz dostanu přece jen zpátky."
„To je výborné!" usmála se.

„Ne tak docela. V tom udání měl prsty Vandervecken. Chtěl mě tím znovu podplatit."
„Jak to víte? řekl vám to?"
„Ne. Ale zřejmě zjistil z mé mysli, že po tom chlapovi pátrám, protože mě okradl. Také Vandervecken mě okradl o čtyři měsíce života a jako úplatek mi předhodil Johna McGee s tím, abych na to zapomněl!"
Nedíval se na ni. Rukama pevně svíral opěradla křesla, až mu na pažích nabíhaly svaly. Někteří Asteroiďané se prý dívají na svaly blátošlapů s opovržením...
Povzdechla si. „Vandervecken je pro nás zřejmě příliš silný protivník."
„Nyní mluvte zase vy," vyzval ji Truesdale. „Co jste zjistila?"
„Také jsem se zajímala o Vanderveckena. Jistě víte, že také u nás došlo k únosům."
Na jejím stole, stejně tak jako na Robinsonově, byl terminál počítače. Zapojila jej.
„Jak vidíte, máme půl tuctu jmen a dat — 2150, 2191, 2230, 2250, 2270 a 2331. Naše záznamy jsou dále než vaše. Mluvila jsem s posledním případem, nějakým Lawrencem Janiferem. Ten si však nic nepamatuje stejné jako vy. Letěl k posledním Trojanům s nákladem náhradních dílů, když tu — konec. Vzpamatoval se až na oběžné dráze kolem Hektora. Jenže on to nebral tak tragicky jako vy. Byl prostě rád, že je zpátky a naživu."
„Jsou ještě jiní, s nimiž by se dalo mluvit?"
„Dandridge Sukarno zmizel v roce 2230 a Norma Stierová v roce 2270. Nechtěli uvést žádné podrobnosti. Prostě pobírali peníze a mlčeli. Jiné peněžní poukazy jsme vystopovali až k příjemcům — Georg Olduval a C. Cretenmaster — ale nic víc."
„Je vidět, že jste se činili."
Pokrčila rameny. „Mnozí policisté se o tyto případy zajímají. Má vedoucí Vinnie je jednou z nich."
„Vypadá to, že odebírá vzorky zhruba každých deset let, a to střídavě na Zemi a v Asteroidech."
Truesdale překvapeně zahvízdl:
„Rok 2150 byl téměř před dvěma sty lety. Není divu, že si dává jméno Vandervecken!"
Nechápavě na něho pohlédla.
„Má to nějaký zvláštní význam?"
Truesdale přikývl. „Zjistil jsem, že kapitán Vandervecken velel lodi Bludný Holanďan. Znáte tu pověst?"
„Ne."
„Tehdy se používaly plachetnice — lodě poháněné větrem. Vandervecken si umínil, že i přes silnou bouři obepluje Mys dobré naděje. Pronesl rouhavou přísahu, že popluje proti větru, i kdyby to mělo trvat celou věčnost. Občas, vždy za silné bouře, ho vidno, jak se stále snaží obeplout mys. Někdy dokonce zastavil nějakou loď a požádal, aby předali doma dopisy." Perlivé se zasmála. „Dopisy pro koho?"
„Možná pro Věčného žida. Tato pověst má řadu variací. Jedna z nich uvádí, že zabil svou ženu a utíká před spravedlností. Podle jiné se prý na palubě stala vražda. Na toto téma bylo napsáno mnoho románů, natočeny filmy, tehdy ještě němé, a dokonce byla složena opera. Sama jste slyšela, jak cestovatelé u ohně zpívali:
—jsem jediný, kdo z lodi Vanderveckena plach — z toho co tam bylo, mne ze sna budí strach..."
„Ano, ta píseň chvastounů."
„Všechny ty povídačky mají jedno společné. Jsou o nesmrtelném muži, který byl proklet, aby se věčně plavil po moři."
Alici se rozšířily oči.
„Co je vám?" zeptal se znepokojeně Truesdale.
„Jack Brennan...!"
„Hm. Brennan. Vzpomínám si. To je ten Asteroiďan, co jedl ty kořeny na Pakově lodi. Ano, Jack Brennan, ale ten přece musí být už dávno mrtev!"
„Možná." Alice pohlédla na stůl, kde se z přístroje vysouval pruh potištěného papíru.
JRoyi, mám teď nějakou práci. Kde jste se ubytoval?"
„V hotelu Paláce. Je to jediný hotel ve Waring City."
„V šest hodin se pro vás zastavím. Budete potřebovat někoho, kdo by s vámi šel do restaurace."

Hotel Paláce byl výborný. Lidská obsluha byla sice minimální, zato mechanismy, vykonávající veškerou práci včetně obsluhy, fungovaly dokonale. Asteroiďané jim věnovali veškerou péči, jako by jejich život byl na nich závislý, což do značné míry byla pravda.
Východní stěna hotelu byla vzdálena necelé tři yardy od kupole. Ozdobná okna chránily velké okenice, které se při prudkém slunečním světle automaticky zavíraly.
V této době byly otevřené. Truesdale se díval skleněnou stěnou a výdutí kupole na rozeklaný obzor, který se zdál být tak blízko, jako by se na něj díval s vrcholku nějaké hory. Hvězdy zářily tak jasně, že kosmos se zdál být na dosah ruky.
Ubytování bylo drahé. Bude nucen si znovu zvykat vydávat peníze, aniž by při tom sténal.
Osprchoval se. Bylo to příjemné. Horká voda chrlená sprchou přilínala k tělu jako jemná želatina a k dispozici byly rovněž boční a jehlové sprchy. Vše bylo naprosto moderní, nesrovnatelné s dobou, kdy prohloubenina, v níž nyní stálo město Anderson City, byla ještě hlubokým dolem, vyhloubeným při dolování hydratačních skal. Termonukleární energie však byla levná a voda jednou získaná se mohla

znovu a znovu destilovat a upravovat až do nekonečna.
Když vyšel ze sprch, všiml si, že informační terminál na stole mu připravil informace ve formě knihy o rozsahu telefonního seznamu města San Diego. Zřejmě to byla pozornost od Alice.
Listoval v ní, až našel paměti Nicolase Sohla, kde se závěrem zmiňoval o Pakově kosmické lodi. Když je dočetl, zamrazilo ho v zádech. Nicolas Sohl, tehdejší první mluvčí Asteroidů, jistě nebyl žádný hlupák, když své paměti ukončil poznámkou:
„Je třeba si uvědomit, že je nepoměrně inteligentnější než my. Možná, že přišel na něco, co by mne nikdy nenapadlo."
Truesdale se zamyslel. Jaké inteligence je zapotřebí, aby někdo vymyslel způsob, jak se obejít bez potravy...
četl dál.
Alice Jordánová se dostavila o deset minut dříve, než bylo ujednáno. U dveří se zastavila a pohlédla na informační terminál.
„Vidím, že jste to dostal. Kam až jste se dočetl?"
„Právě jsem dokončil paměti Nicka Sohla. Také jsem přečetl pojednání o fyziologii Paků a zběžně prolétl stať, kde se Groves zabývá problémem vývoje. Tvrdí, že řada našich rostlin mohla být importována ze světa Paků."
„Co o tom soudíte jako blátošlap?"
„Nejsem biolog. Také jsem vynechal pasáž o základně Olympos. Nezajímá mne, proč polarizátor gravitace je stále ještě záhadou."
Usedla na roh postele. Na sobě měla dlouhé, volné kalhoty a blůzu, takže podle Truesdalova názoru nebyla ustrojena k večeři v restauraci. Pak si však uvědomil, že vzhledem k nízké přitažlivosti nelze očekávat, že by zde ženy nosily sukně.
„Myslím si, že za tím vším stojí Brennan," poznamenala.
„Já také."
„Musí být přece mrtev. Neměl žádnou potravu!"
„Jenže za sebou táhl na laně svou jednomístnou loď," namítl Truesdale. Jen za úrovně techniky před dvěma sty lety ho mohla její kuchyně udržovat ještě hodné dlouho naživu, takže mu chyběly jen ty zvláštní kořeny. Možná, že ve skladové sekci Pakovy lodi, která nyní byla jeho útočištěm, nějaké zůstaly. Jakmile je dojedl, byl vyřízený. Stále se však domníváte, že je naživu. řekněte mi, proč si to myslíte?"
Truesdale chvilku potřeboval, než si uspořádal myšlenky.
„Bludný Holanďan. Vandervecken, člověk stižený kletbou nesmrtelnosti. Všechno to do sebe nějak zapadá."
Přikývla. „Co dál?"
„Především mě zajímají ty únosy. Proč nás vracel zpět a vystavoval se nebezpečí, že ho chytí? Na Cizince je příliš ohleduplný a na člověka zase příliš mocný. Jaká je tedy třetí možnost?"
„Brennan."
„Správně. Pak je tu ještě ten záhadný duplikát Stonehenge," pokračoval Truesdale. „Od té doby, co jste vyslovila jméno Brennan, na to stále myslím. Víte, co mě napadá? Že Brennan měl dost času, aby mohl prostudovat polarizátor gravitace ve skladišti Pakovy lodě. Zřejmě přišel na to, jak funguje, a upravil jej na generátor gravitace. Pak se s ním začal hrát a provádět žertíky."

„Zdá se, že ano. Jeho superinteligence byla pro něho něco jako nová hračka."
„Možná, že to nebyl jeho jediný žert."
„Máte pravdu."
„Co? Víte o nějakém jiném?"
Alice se usmála. „Slyšel jste někdy o Mahmudově asteroidu? Je to v informacích, které jsem vám poslala."
„Tak daleko jsem se ještě nedostal."
„Jedná se o asteroid, asi dvě míle v průměru, prakticky samý led. Radary na asteroidech jej poprvé zaznamenaly — myslím, že to bylo v roce 2183. Pohyboval se za oběžnou dráhou Jupitera. Mahmud byl první, kdo na něm přistál. Vypočetl jeho dráhu a zjistil, že dopadne na Mars."
„Skutečně dopadl?"
„Ano. Mohli jej sice zastavit, a to i za úrovně tehdejší techniky, ale nikdo zřejmě na tom neměl zájem. Naštěstí dopadl dost daleko od tamější základny Olympos. Vysekali z něj převážnou část ledu — voda je tam nesmírně cenná — a zbytek vyslali zpět na oběžnou dráhu."
„Nevím, jak to souvisí..."
„Při dopadu zahubil všechny Marťany a procento vlhkosti v marťanské atmosféře podstatně stouplo."
„Genocida!" otřásl se Truesdale. „To tedy byl povedený žert!"
„říkala jsem vám, že Vandervecken je pro nás příliš velké sousto!"
Truesdale se zamyslel. Od té doby, co se nahraný hlas ozval z kazety, která se hned nato vznítila, záhadná osobnost Vanderveckena rostla ve všech směrech. Nyní je mu nejméně dvě stě dvacet let a jeho působnost se rozšířila na celou sluneční soustavu. Stejně tak musela vzrůst i jeho fyzická síla, když si dokázal bezvědomého Truesdala hodit přes rameno a po krkolomných stezkách snést z Věží.

„Nejhorší na tom je, že o tom víme jen my dva. Co budeme dělat?"
„Půjdeme na večeři," odpověděla s úsměvem.
Truesdale zřejmě neměl smysl pro humor. „Přece víte, co mám na mysli!"
„Ale ano. V každém případě se nejdříve navečeříme."
Vrchol budovy hotelu Paláce tvořila čtyřhranná kupole s výhledem na všechny strany. Směrem na sever a na jih bylo možno obdivovat hornaté panorama Vesty, na ostatních stranách byly holografické projekce různých pozemských krajin.
„Ten pás je tak dlouhý, že běží čtyři dny," informovala ho Alice. „Záběry byly pořízeny z vozu jedoucího po silnicích, takže vseje tak působivé jako ráno ve Švýcarsku."
„Vypadá to tak," souhlasil. Zatím pil jen martini na prázdný žaludek, a ten si nyní vyžádal své.
„Povězte mi něco o asteroidských jídlech!"
„V hotelu Paláce se podávají téměř výhradně jídla podle francouzské kuchyně blátošlapů."
„Jenže já bych chtěl něco zdejšího. Že bychom šli jinam?"
„řoyi, nezlobte se, ale Země mě zmlsala. Zítra vás vezmu do nějaké zdejší restaurace. Tady jsou potraviny příliš drahé, než aby si mohli dovolit kulinářské experimenty a upravovat je podle našeho způsobu."
„To je zlé." Pohlédl na jídelní lístek zářící na hrudi číšnfka-robota. „Probůh ty ceny!" zděsil se.
„Nedivte se. Ale až na konci jídelního lístku je uvedena kvasinková kaše, která je zdarma."
„Zdarma?"
„Ano, jenže to skoro není k jídlu. Ale když už jste úplně dole, aspoň vás to nasytí. Jinak je velmi výživná a kvasinky rostou samy. Naše strava je převážně vegetariánská, až na vejce a kuřata. Ta se chovají na malých asteroidech pod zvláštními kupolemi. Ryby a mořské řasy se musí, bohužel, dovážet ze země v dehydrovaném stavu, aby se ušetřilo na dopravě."
Stiskli příslušná objednávací tlačítka na číšníkově hrudi. Podobný exkluzivní podnik na Zemi by zaměstnával mladé číšníky, ale Truesdale si nějak nedovedl představit Asteroiďana v roli čuníka.
Steaky á la Dianě byly miniaturní, zato zeleniny bylo hodně. Truesdale nemohl než obdivovat Alici, s jakým gustem si pochutnávala. Všimla si jeho pohledu a usmála se:
„Ani nevíte, jak dlouho jsem po takové pochoutce toužila. Na Zemi jsem toho vždy spořádala tolik, že jsem musela cestovat s batohem, abych shodila přebytečná kila."
Roy odložil vidličku a zamyslel se.
„Nedovedu si představit, co on vlastně jí."
Ušklíbla se. „Proč o tom právě teď mluvit?"
„Dobře. Povězte mi něco o sobě."

Vyprávěla mu o svém dětství v Útulku a o silných sklepních oknech, jimiž byly vidět hvězdy. Nedovedla
si o nich udělat představu, dokud poprvé nevystoupila na povrch. Několik let se učila ovládat kosmickou loď. Ne že by to bylo povinné, ale jinak by ji její přátelé považovali za nějakou divnou.
Při prvním pokusu o pašování ji dostihl pilot policejního letadla. Na obrazovce viděla jeho tvář, jak se jí vysmívá a tropí si z ní šašky, dříve než ji zatkl. Tri roky pak dopravovala potraviny a zařízení pro hydroponii na vzdálené Trojany, než se pokusila pašovat podruhé. Chytil ji tentýž policejní pilot a po celou dobu letu na Hektor jí přednášel o ekonomii a škodlivosti pašování. Pak ji znovu zavřeli.
Když dojedli, pili kávu (dehydrovanou) a zdejší brandy (výborné). Vyprávěl jí o svých bratrancích, polobratrancích, o celých generacích strýců, tetiček, prastrýců a pratetiček roztroušených po celém světě. Kamkoli přišel, vždy tam objevil nějakého svého příbuzného. řekl jí také o praprabábě Estelle, o dědictví...
„Takže on uvažoval správně," poznamenala.
Věděl, co má na mysli. „Předtím mi má situace nedovolovala obrátit se na policii a tím odmítnout jeho peníze. Alice, on si zřejmě myslí, že lidská rasa je něco jako loutky na drátkách a že on je jediný, kdo tyto drátky vidí."
Ušklíbla se. „Nikdy bych nedovolila, aby mne někdo takto hodnotil!"
„Odebírá si z nás vzorky," pokračoval Roy, „aby zjistil, jak se chováme a kam spějeme. Myslím, že v další etapě má v úmyslu zřídit nějakou šlechtitelskou stanici pro lidstvo..." Zamyslel se.
„Co budeme dělat dál?"
„Nevím." Usrkl brandy. Bylo výborné a v ústech jakoby se měnilo v páru. Asteroiďané by je měli exportovat na Zemi. Doprava by byla laciná, vše by se jaksi „sváželo s kopce" při minimální spotřebě paliva.
„Zdá se, že máme tři možnosti," uvažovala. „Ta první je, že zveřejníme vše, co víme, nejprve však budeme informovat Vinnii. Můžeme také do nějaké redakce. Snad se nám podaří je přesvědčit, že nejsme blázni."
„Myslíte, že by nám nevěřili?"
Nedbale mávla rukou. „Ať tak nebo onak, je naděje, že to otisknou, třeba jen jako kuriozitu v okurkové sezóně. Problém je totiž v tom, že nemáme hmatatelný důkaz. Vše, co máme, je teorie se spoustou děr."
„Třeba čím se živí."
„To také. V každém případě to můžeme zkusit."

Alice stiskla tlačítko. Na hrudi číšníka, který se objevil jako zjevení, zmáčkla objednávací knoflíky pro dvě další brandy. číšník zmizel jako duch a Alice se zeptala:
„Co o tom soudíte?"
„Myslím, že je to dobry nápad."
„Jenže mám obavy, že lidé si to poslechnou, budou se divit a debatovat, ale dál se nic nestane a časem se na vše zapomene. Naproti tomu Brennan má času dost — sto let, tisíc..."
„Takže celá naše snaha by vyzněla naprázdno," poznamenal Roy.
Pokrčila rameny. „Tak dobře. Druhá možnost je nechat to plavat."
„Ne!"
„Pak zbývá třetí možnost, a sice vydat se za ním, nejlépe za doprovodu policie, pokud ovšem bude souhlasit. V případě, že odmítne, musíme za ním jít sami."
Roy se napil brandy.
„Kam?"
„Uvažujme." Alice se zaklonila v křesle a přivřela oči. „Pokud víme, vyrazil do mezihvězdného prostoru.
Zastavil se na dva měsíce v pásmu komet za oběžnou drahou Pluta — to ho muselo stát spoustu pohonných hmot — pak letěl dál. Vlastně neletěl, protože vyslal jen pohonnou sekci Pakovy lodi. Její řídící část spolu se svou jednomístnou lodí si ponechal a zůstal na místě. Důkazem toho je skutečnost, že stále je činný na Zemi i v Asteroidech. Pohonných látek má zřejmě dost, protože před jeho útěkem jsme mu neprozřetehlě naplnili všechny zásobníky včetně rezervních."
„Je to možné," přikývl Roy. „Navíc můžeme předpokládat, že se nějak podařilo vypěstovat ze semen kořeny stromu života, aby měl co jíst. Před odletem z Marsu si mohl vzít z nákladní sekce Cizincovy lodě nějaká semena s sebou. Co mu tedy ještě chybí?"

„Domov, základna a potřebný stavební materiál."
„Mohl by potřebný materiál získat na kometách?"
Přikývla. „Pokud jde o chemikálie a plyny, tak zcela určitě."
„Dobře. Také jsem si to myslel. Když jste se jen tak zběžně zmínila o pásmu komet, měla jste na mysli, že jde o jakési volné seskupení skalních útvarů, něco podobného jako jsou Asteroidy, jenže v daleko menším měřítku? Pokud vím, název ‚pásmo komet' je pojem čistě konvenční."
Brandy mu poněkud mátlo jazyk, takže si musel dávat pozor na řeč. Některým zkomoleným slovům se musel v duchu zasmát, ale pokračoval:
„Pásmem komet je označováno místo, kde se zastavují, otáčejí a vracejí se k Slunci. Je to obrovský prostor, desetkrát větší než naše sluneční soustava. Podstatu pohonu tvoří vodík, že? To znamená, že Brennan má vlastně o pohonné hmoty postaráno. V tomto obrovském prostoru se může ukrývat kdekoli. Dnes zde a zítra zase jinde. Kde ho tedy máme hledat?"
Pohlédla mu zpříma do očí.
-Takže to chcete vzdát."
„To neříkám. Nemám na mysli, že bychom na něho nestačili. To jen ten prostor je na nás příliš velký."
„Existuje ještě další možnost. Planeta Persefona."
Uhodil se do čela. „Ano, Persefona. Jak jsem jen mohl zapomenout, že existuje ještě desátá planeta, ale ta je přece plynový obr!"
Zaváhala. „Nevím to jistě, ale je to možné. Byla objevena v důsledku vlivu své hmoty na oběžné dráhy komet. Její atmosféra bude zřejmě zmrzlá, takže tam může přistát, jen když se propálí jejími zmrzlými vrstvami až na pevný povrch planety."
Naklonila se k němu přes stůl a její temně hnědé oči zazářily.
„Royi, odněkud přece musí získat kovy, bez nichž se neobejde. Když si pořídil nějaký druh gravitačního generátoru, potřeboval k tomu spoustu kovu!"
„Myslíte, že jej získal u hlav komet?"
„Zcela určitě ne."
Roy potřásl hlavou. „Na Persefoně dolovat nemohl. Tak velká planeta musí být zákonitě plynný obr se žhavým jádrem a zmrzlou atmosférou. Nemohl by tam přistát, protože by se mu nepodařilo vzlétnout. Gravitace tam musí být velká asi jako na Jupiteru."
„Co když má měsíc?" podotkla Alice.
„To je nápad!" Roy pohlédl s obdivem na Alici. „Takový plynný gigant jich může mít třeba tucet!"
„Dva měsíce se odtud nehnul. Možná, že hledal místo, kde by mohl přežít. Jistě viděl Persefonu svými radary, a když zjistil, že má měsíce, zbavil se řídící části Pakovy lodi, aby se zdálo, že odletěl. Pokud by tomu tak nebylo, nezbylo by mu nic jiného, než se vrátit a vzdát se."
„Asi ano," přikývl Roy. „Možná, že našel způsob jak pěstovat stromy života. Takže tam stále je."
„Určitě tam musel zanechat nějaké stopy. Mluvím samozřejmě o měsíci. Termonukleární výfuky zanechaly
při přistávání určitě hluboké brázdy. Mimoto tam musí být jámy po dolování a možná i nějaké obydlí, hlavně ale zvýšená teplota. Některé stopy mohl sice zahladit, ale změny teploty na tak malém měsíci daleko za Plutem — nikoli. Teplo se muselo šířit do okolí, částečně odpařilo led a vyvolalo i jiné změny."

„To je pravda," souhlasil Roy. „Při nejhorším bychom měli hmatatelné důkazy, především holografické fotografie zachycující jizvy na povrchu měsíce, a ne jen nepodloženou teorii jako dosud."
„Přinejlepším se tam s ním setkáme," dodala Alice.
„Na to se tedy napijeme!"
Alice pozvedla svou sklenku, opatrně si přiťukli a napili se.
Zdálo se mu, že padá. To ho napůl vzbudilo a doznívající pocit opojení ho přivedl k plnému vědomí.
Posadil se na posteli, která mu připadala jako nadýchány obláček. Patřila Alici.
Přišli včera v noci. Možná, že chtěli společně oslavit a zpečetit dohodnutý záměr, nebo prostě v sobě nalezli zalíbení.
Hlava ho nebolela. Dobré brandy je sice opojné, ale nepůsobí bolesti hlavy. Byla to jedna z nejpříjemnějších nocí, které kdy zažil.
Alice tam nebyla. Že by šla do práce? Ne, slyšel ji, jak pobíhá v kuchyni. Vstal z postele, bos šel za ní a našel ji v kuchyni, jak opéká topinky.
„Opravdu děláš topinky?" zeptal se překvapeně.

„Alespoň ochutnáš něco z kuchyně Asteroiďanů," řekla s úsměvem a podala mu tác s topinkami. Neobratně jej uchopil a topinky nadskakovaly a vznášely se jako při nějakém reklamním šotu. Včas je zachytil, i když některé pomačkal.
Chutnaly jako normální dobré topinky, ale nic víc. Pomazal je imitací sirupu a slíbil si, že pokud Alice zůstane na Asteroidech, pošle jí několik sklenic vermontského javorového sirupu. Ovšem za předpokladu, že se vrátí na Zemi živý.
Znovu se jí zeptal:
„Platí, co jsme si dojednali?"
Podala mu šálek dehydrované pozemské kávy se slovy:
„Nejdřív zjistíme o Persefoně vše, co se dá. Pak se rozhodneme definitivně."
„To zařídím já. Až se vrátím do hotelu, pošlu ti informace stejným způsobem jako ty včera. To nám ušetří práci."
„Dobrý nápad. Já zatím zpracuji Vinnii."
„Myslím, že mi dovolí letět s policejní flotilou."
Seděla mu na klíně. Byla lehká jako pírko, ale i tak to byl kus pěkné ženské. Tak, jak si muž jen může přát.
Pohlédla mu do očí. „Jak myslíš, že to dopadne?"
„Když to vaši šéfové dovolí, poletím s nimi. Ale řeknu ti, že mi postačí, když se podaří nasadit policii na Vanderveckenovu stopu. Jde mi o to, aby věděl, že se mnou nemůže podle libosti manipulovat."
Společně opustili Alicin byt, vyhloubený do skály v části města, kde byty byly tesány přímo do stěny hlubokého výrubu hydrátovéno dolu, v němž bylo postaveno město Anderson City. Podzemní drahou pak jeli zpět do Waringu, kde se rozešli.
Persefona: Objevena v roce 1998 na základě matematicky zjištěných perturbací v některých oběžných dráhách komet. Poprvé spatřena v roce 2002. Pohybuje se v opačném směru než ostatní planety na oběžné dráze nakloněné k ekliptice o šedesát jeden stupeň. Má hmotu o něco menší než Saturn.
První, kdo ji experimentálně navštívil, byl Alan Jacob Mion v roce 2094. Jeho nárok na objev byl zpochybňován, protože nebyl podložen fotografickými důkazy. Filmy byly poškozeny radiací a rovněž Mion jí byl zasažen. Strhl totiž z lodi antiradiační kryt, aby ušetřil palivo. Podle jeho tvrzení má Persefona měsíc.
Planeta byla komplexně prozkoumána až v roce 2194, ale podle zprávy žádný měsíc nebyl nalezen.
Atmosféra je bohatá na vodíkové sloučeniny typické pro plynné obry. Pokud by se dala využít jako Jupiter, určitě by se vyplatilo těžit její atmosféru.
Od té doby nebyly k planetě podniknuty žádné výzkumné výpravy.
„Zatraceně," zaklel Truesdale. „Žádný měsíc!"
Takže Brennan musel využívat plyny z její atmosféry. Jak to ale dělal? Nabíral je do hrstí? Ale k čemu? Z nich přece nemohl získat tak potřebné kovy.
Vyhledal si zprávu expedice z roku 2170. Obsahovala také stručný interwiev Alana Jacoba Miona s redaktorem Spectrum News, z něhož Truesdale získal dojem, že to je chlubivý a užvaněný typ člověka, ochotného obětovat dva roky ze svého života jen proto, aby se mohl pochlubit, že byl první. Asi nebyl žádný pečlivý pozorovatel, takže místo měsíce možná viděl hlavu komety, letící pomalou parabolou kolem planety.
Použil svého informačního terminálu a materiál zaslal policejnímu ředitelství.
Alice se vrátila kolem šesté hodiny.
„Vinnie s tím nechce nic mít," řekla zklamaně.
„Ani se jí nedivím. Měsíc zřejmě neexistuje, takže ta naše teorie dostala pořádnou ránu."
„Vinnie by se nedala přesvědčit, ani kdyby měsíc existoval. Nejsem si jistá, zda nakonec neměla pravdu."
V Aliciných očích a hlasu se zračila únava, když pokračovala:
„Vinnie tvrdila, že všechno je to jen hypotéza, což je nakonec pravda. Prý do čeho bychom to posílali

naši ubohou, bezmocnou policejní flotilu. Navíc všechny případy takzvaných únosů byly dostatečně objasněny působením takzvaného ‚pohledu do dálky'."
„Pohled do dálky? Co je to?"
„Je to zvláštní případ autohypnózy. Asteroiďan při dlouhém letu kosmickým prostorem neustále hledí do nekonečna a jeho vědomí se tím otupuje. Mnohému z nich se stává, že zjistí, že se nachází na oběžné

dráze kolem svého cíle, aniž by věděl, jak se tam vůbec dostal. Prostě mezera v paměti. Vinnie mi dokonce ukázala zprávu o případu Normy Stierové. Vzpomínáš si? Zmizela v roce 2270..."
„Ano, četl jsem o tom v informacích, které jsi mi poslala."
„Jenže ty čtyři měsíce byla stále ve své lodi. Filmy z vnitřní kamery to dokazují."
„Ale co ty úplatky! Únosce přece podplácí své oběti, aby mlčely!"
„Skutečně jde o úplatky, to máme zjištěno. Jenže ty lze celkem snadno vysvětlit. Dotyční se odvolávají na únosce, aby tím zakryli nekalé zisky z pašování nebo ještě něčeho horšího. Pokud jde o Stierovou, je docela možné, že Vandervecken jí ten film do lodi podstrčil. Osobně tomu věřím."
„Já také."
„Vinnie však řekla ještě něco zajímavého. Tvrdila, že i kdyby to všechno byla pravda, nebude posílat své ubohé policisty proti takové moci, která je schopna odtáhnout měsíc od jeho planety."
„Jak to myslela?"
„Je to celkem logické. Brennan musel odněkud získat kov. Na Persefoně to nešlo, takže zbýval pouze její měsíc. Vydoloval potřebné množství kovu, aby zahladil stopy, odtrhl měsíc od planety a poslal jej do kosmu, takže planeta je bez měsíce, tak jak to zjistila výprava z roku 2194. Naproti tomu Mion tvrdil v roce 2094, že
měsíc existuje. To by znamenalo, že Brennanova akce se musela uskutečnit v tomto mezidobí."
„Je to vůbec možné?"
„Samozřejmě. To tě nenapadlo? Ostatně to není nic mimořádného. řekněme, že ten měsíc byl velký jako Ganymedes nebo třeba jen hromada skal jako Vesta. Asteroidy byly přemísťovány již předtím."
„Hm, něco na tom může být. Pokud měl k dispozici neomezené množství vodíku a generátor gravitace... Něco podobného se muselo stát i s Mahmedovým asteroidem, který zřejmě stejným způsobem poslal k Marsu.
Nemohl ho však přemístit příliš daleko, takže jakékoli větší těleso obsahující kovy, které v této oblasti objevíme, musí být Persefonin měsíc. Důvod, proč jej odstranil, je zřejmý — chtěl za sebou smazat veškeré stopy."
„Stále ještě se chceš za ním vydat?"
Truesdale se zhluboka nadechl. „Ano, ale musíš mi pomoct sehnat loď a potřebné vybavení."
„Pojedu s tebou!"
„Skutečně? Byl bych velmi rád."
„Už jsem se bála, že toho budu nucena nechat. Především nemám dost peněz, abych mohla financovat tak nákladný záměr, a také ty jsi v poslední době neprojevoval nějaké zvláštní nadšení — spise skepsi. Navíc Vinnie mě téměř přesvědčila, že by to byla jen honba za chimérou. Royi, co kdyby měla přece jen pravdu?"
„V tom případě, když nic jiného, to bude alespoň pěkná a zajímavá svatební cesta. Představ si, že budeme jediní z dnešních lidí, kteří uvidí desátou planetu. Myslíš, že by bylo možné prodat loď a vybavení, až se vrátíme?"
Dali se do projednávání technických podrobností s vědomím, že to nebude nijak laciné.
Brennan — co se o něm dá říct? Určitě využije všech svých možností a schopností, aby dosáhl svého dle. Ten, kdo zná jeho životní podmínky a motivy, může téměř přesně předvídat, co učiní.
Co se však odehrává v jeho mysli?
Způsob jednání, který si zvolil k dosažení svého životního cíle, spočívá především ve vyčkávání. Již dávno si jej ujasnil a nyní pouze čeká, pozoruje a občas upřesňuje své pracovní metody. Má však také svého koníčka, jímž je bezesporu sluneční soustava. Občas si vybírá vzorky a svou podivnou náhražkou radaru pozoruje stopy termonukleárních pohonů kosmických lodí. Důmyslným přístrojem filtrujícím rušivou interferenci naslouchá zprávám a zábavným programům vysílaným především ze Země. V Asteroidech se totiž pro komunikaci používá téměř výhradně maseru, jehož přímo nasměrované vysílání nemohl zachytit.
Civilizace postupovala krok za krokem vpřed a Brennan její vývoj pečlivě sledoval.
Při poslechu zpráv se dozvěděl o smrti Estelle Randallové. To mohlo mít zajímavé důsledky. Brennan začal sledovat, zda se neobjeví stopa termonukleárního pohonu směřující k Persefoně.
Roy neměl tušení, co ho vzbudilo. Ležel ve svém síťovém hamoku, kolébán jemnými vibracemi lodního pohonu, který spíše cítil než slyšel, a po dvou dnech letu už je ani nevnímal.

Bylo to divné. Vůbec se nezdálo, že by se něco změnilo.
Alice ležela vedle něho v druhém hamoku. Oči měla otevřené a Royovi se zdálo, že se zamračila. To ho znepokojilo.
„Co se děje?" zeptal se.

„Nevím, ale pro všechny případy si navlékni skafandr!"
Ušklíbl se. První den letu ho po celých šest hodin nutila, aby si jej bez přestání oblékal a zase svlékal. Skafandr byl plastikový vak ve tvaru lidského těla, se zipem od brady až ke kolenům. Jeho navléknutí trvalo pouhý okamžik, stejně tak jako jeho napojení na zásobníky vzduchu a body lodního záchranného systému.
Během cvičení se mu několikrát zadrhl zip a byl nucen vyslechnout slova, která by od své milenky nikdy nečekal.
„Od nynějška budeš nosit pouze hladkou kombinézu," nařídila mu. „Aspoň se ti nezadrhne zip!"
Při cvičení mu nečekaně házela skafandr zmuchlaný jako kus hadru. Během deseti vteřin jej musel narovnat a obléknout. Teprve když to dokázal i poslepu, byla spokojená.
„Ať se stane cokoli, okamžitě si navlékni skafandr!" Tuto zásadu mu opakovala do omrzení.
Poslepu sáhl po skafandru, navlékl si jej a příslušné trubice zasunul do zdířky ve stěně. S police strhl zásobník, hodil si jej na záda a ze stěny vytáhl zástrčky. Napojil je na zásobník a stlačený vzduch začal plnit skafandr.
Alice byla rychlejší. Než byl hotov, šplhala již po žebříku do řídící kabiny. Když procházel palubním průchodem, seděla již v pilotním křesle. Aniž se ohlédla, poznamenala:
„Zvládl jsi to celkem dobře."
„Co se stalo?"
„Zatím nic zvláštního. Pohon funguje dobře, gravitace se stále drží na 1 G a kurs směřuje na Persefonu."
„To je dobře," oddechl si a vratkým krokem přešel k sousednímu sedadlu.
Náhle na něho pohlédla. „Necítíš nic?"
„Co bych měl cítit?"
„Možná, že se mi to jenom zdá, ale jsem nějak lehčí..."
Zarazil se. Také on měl podobný pocit.
„To je zajímavé," nechápavé zavrtěla hlavou. „Gravimetr ukazuje stále 1 G..."
Něco ho napadlo. „Zjisti, zda letíme stále správným směrem!"
Nerad se jí pletl do řízení lodi, ale nedalo mu to. Od počátku letu si pouštěl instrukční kazety a získal tak obstojnou teoretickou znalost řízení, údržby a oprav nákladní lodi Asteroiďanů, jenže Alice to všechno znala po praktické stránce a dovedla zacházet s přístroji.
Náhle si všiml, že se cosi změnilo. Tělo jakoby nabylo na váze a z lodního trupu se ozývalo podivné skřípění. Pohlédl na Alici a zdálo se mu, že v jejích očích vidí strach.
Po chvíli poznamenala nepřirozeně klidným hlasem:
„Měl jsi pravdu. Změnili jsme kurs a už neletíme k Persefoně. Jak jsi na to přišel?"
Truesdale pocítil záchvěv strachu.
„Zřejmě intuice," řekl. „Nakonec je to logické. Jak jsme předpokládali, má generátor gravitace, vytvořil silné gravitační pole a přitahuje nás."
„Asi to tak bude," přikývla Alice, „protože autopilot nic neregistroval, takže náš nový kurs musíme zjistit triangulací. Jisté však je, že se od Persefony vzdalujeme."
„Co proti tomu můžeme dělat?"
„Nic."
Nemohl tomu uvěřit. Všechno si naplánovali do nejmenších detailů, a nyní tohle.
„Opravdu se nedá nic dělat?"
Otočila se v křesle. „Vzpomeň si, že jsme měli v úmyslu postupně dosáhnout maximální rychlosti pět tisíc pět set mil za sekundu, a pak se pohybovat už jen setrvačností. Máme dost paliva na to, abychom tento manévr mohli opakovat dvakrát."
Přikývl. To znamenalo dvě stě šedesát pět hodin zrychlování, stejnou dobu pro brždění a asi sto hodin letu bez pohonu. Pokud by pro pátrání potřebovali další palivo, znamenalo by to, že při návratu by se museli vracet nejnižší možnou rychlostí. To všechno věděl, protože při přípravě cesty spolu probírali tucet různých alternativ. Zvolili si nákladní loď, na níž bylo možné umístit přídavné nádrže s rezervním palivem jakož i lasery, jimiž by v případě nutnosti prázdné nádrže odstranili a snížili tím váhu lodi.

Kromě toho se lasery daly použít i jako zbraně.
Tolik námahy a peněz tomu věnovali, a nyní tohle! To všechno mu prolétlo hlavou ještě dřív, než domluvila.
„Teď letíme rychlostí přibližně dvacet dva tisíc mil za sekundu. Trvalo by několik hodin, než bych to zjistila přesně. Jak to vypadá, pohonné hmoty nám vystačí stěží na zastavení!"
„Někde v pásmu komet?" zeptal se nejistě.
„Někde v zadku ničeho," téměř odsekla.
Teprve teď si uvědomil, že když proti nim stojí Brennan, nemají sebemenší naději. Sebelepší plánování je bezcenné. V mysli se mu rojily vzpomínky na dávné příhody lidí, kteří v kosmu přežili — Apollo XIII, cesta Four Gee Jenisona a Erica Cyborga...
„Co kdyby se nám podařilo odbočit k Persefoně a parabolou ji obletět. To by nás vymrštilo zpět do sluneční soustavy!"
„Mohli bychom to zkusit," přikývla. „Pohonné hmoty by pro tento manévr mohly stačit. Propočítám

kurs."
Otočila se a věnovala se přístrojům.
Pocit přetížení náhle zmizel. Vibrace motorů zmlkla a nastalo podivné ticho.
Elroy Truesdale zdaleka nebyl schopen tak dokonale předvídat jako Brennan. Z řady možností byla jedna určitě ta nejlepší, ale jak mohl Brennan vědět, že si zvolí právě tuto? Truesdalovo jednání se sice dalo předvídat, ale jak vůbec mohl Brennan vytušit, co se děje v mysli dívky, s níž se nikdy nesetkal? Pokud jde o Truesdalovu výzbroj, má samozřejmě lasery. Ty jsou příliš všestranným nástrojem, než aby se na ně zapomnělo. Kromě nich si zvolí ještě něco jiného — granáty, střelivo, ultrasonické zbraně nebo plastické výbušniny? Lze uvažovat o těchto čtyřech druzích zbraní, z nichž si jistě vybere tu nejvhodnější, jenže i to by musel Brennan předvídat. Jak však znal Truesdala, věděl, že obdobné problémy řeší dvojím hodem mince. Před odletem tak jistě učinil, a teď, Brennane, uhodni, na kterou stranu mince dopadla?
Brennan se v duchu zasmál, ale jeho tvář zůstala nehybná. Truesdale nemohl udělat nic, čím by se dostal z dosahu Brennanova podivně upraveného radaru, jímž změnil kurs Truesdalovy lodě.
Brennan se pak začal zabývat něčím úplně jiným. Za několik dní...
„Věděla bych, co dělat, kdybychom proti sobě neměli Brennana," řekla Alice. „Zpomalili bychom a zavolali o pomoc. Za několik měsíců by se za námi určitě někdo vypravil a pomohl by nám."
Leželi spolu v Truesdalové hamoku, provizorně zajištěni proti stavu beztíže. V posledních dnech trávili tímto způsobem většinu času. Dále spali a častěji se milovali, buď z lásky, nebo aby zapomněli na zoufalou situaci, v níž se nacházeli, nebo prostě proto, že prakticky nemohli nic dělat. Po občasných hádkách se tím usmiřovali.
„Proč si myslíš, že by pro nás někdo přišel? Když už jsme byli takoví hlupáci..."
„Peníze. Poplatek za záchranu. Samozřejmě, že nás to bude stát všechno, co máme."
„To snad ne!"
„Ale ano. Včetně lodi. Royi, chtěl bys být raději mrtvý než chudý?"
„Chudý, samozřejmě. Nejraději však ani to ani ono, jenže zřejmě nemáme na výběr. Alice, dohodli jsme se, že jsi kapitán této lodi. Co tedy uděláme?"
Přitiskla se k němu a nehty ho něžně hladila po zádech.
„Nevím. Jakou možnost by zvolila má věrná posádka?"
„Žádnou. Spoléhal bych na Brennana, i když se ho bojím."
„Myslíš, že by tě podruhé vrátil zpět?"
„Brennan má v sobě něco lidského. Když jsem odmítl jeho úplatek, jeho peníze začaly docházet na konto Výzkumného ústavu protetiky a alloplastů."
„Nevidím v tom žádnou souvislost."
„Ty ne, protože jsi Asteroiďanka. Na Zemi je obrovský zájem o náhradní tělesné orgány. Každý by nejraději žil věčně. Cesta k tomuto cíli — nebo alespoň k podstatnému prodloužení života —je umožněna zřízením bank pro náhradní tělesné orgány. Těch však byl stálý nedostatek a nejjednodušší způsob, jak tomu čelit, bylo získat je od odsouzenců na smrt. Potřeba však stále rostla, takže trest smrti byl ukládán i za poměrně malá provinění, například i za dopravní přestupky.
To vše se dělo v době, než Brennan začal financovat tyto oblasti lékařského výzkumu."
„U nás tento problém nemáme," poznamenala Alice s nádechem pýchy. „Nikdy jsme ze zločinců nedělali dárce orgánů."

Roy pokrčil rameny. „Zřejmě máte vyšší morální zásady."
„Myslím to vážně!"
„Toto období jsme překonali díky Brennanovi. Jeho dotace umožnily zaměřit lékařský výzkum jiným směrem, takže zločinci už nejsou používáni k transplantacím, ale po převýchově je vracíme zpět do společnosti."
„Takže to vše díky Brennanovi. A tento jemnocitný Brennan by nás tedy měl vrátit zpět na Zemi — pokud si ovšem nepomůžeme sami."
„Ptala ses na mé mínění, kapitáne. Nemůžeš tedy mou odpověď považovat za porušení kázně."
„Uklidni se, má věrná posádko. Já prostě nesnesu, abych byla na někom závislá." Její ruka se mu na zádech sevřela v pěst.
„Já také ne."
„Zejména na někom tak arogantním, jako je Brennan," pokračovala. „Možná, že nás považuje za pouhá pokusná zvířata a odhodí nás, až ho přestaneme bavit."
„I to je možné."
Pohlédla na navigační přístroje. „Stále ještě nevidím, že by bylo něco před námi. Ať už letíme kamkoli, pohybujeme se daleko rychleji, než jsme měli v úmyslu."
Hystericky se zasmála a její nehty jemně kroužily po Royových zádech.
Něco před nimi však muselo být. Přístroje celkem nic nezjistily, ale detektor hmoty zaregistroval cosi nezřetelného a vzdáleného. Mohla to být hlava nějaké komety nebo cokoli jiného, popřípadě nějaká chyba detektoru.
Již šest dní letěli do neznáma. Od Slunce byli vzdáleni sedm miliard mil — stejně jako Persefona. Na indikátoru hmoty se náhle objevil malý, ale jasný obraz. Byl to jakýsi kosmický útvar, ale menší než

kterýkoli z měsíců nějakého plynného obra. Jenže v těchto místech by jakákoli hmota musela být nesmírně řídká jako sám mezihvězdný prostor, takže vlastně měli padat do prázdna.
Tento jev mohl vyvolat jedině Brennan. Doufali, ale současně meli strach.
Na radaru však stále nebylo nic vidět.
*
Nevěděl, co ho vzbudilo. Naslouchal do ticha a v pološeru se rozhlížel kolem sebe.
Alice sklouzla dopředu, kde ji zadržela ochranná síť hamoku, který nyní visel nakloněn ke špičce lodi.
Ve stejné poloze byl i on.
Nyní mu přišla vhod praxe, nebytná předchozím úmorným cvičením. Uchopil skafandr ještě dříve, než uvolnil závěsy hamoku. Zavěsil je na věšák a jednou rukou si natáhl skafandr, přičemž zjistil, že gravitace nemůže být větší než několik liber.
Mezitím Alice již slézala po žebříku k lodní přídi.
Detektor hmoty se zřejmě zbláznil, ale za okny nebylo vidět nic než oblohu plnou hvězd.
„Nemohu určit kurs letu!" volala. „Nemám žádné výchozí body pro výpočet!"
„To nevadí," uklidňoval ji.
„To vadí!" Zlostně udeřila pěstí do okna. „Vůbec nemohu zjistit, kde jsem. Co to s námi provádí?"
„Uklidni se! On nás nezval, to my jsme se sem vnutili."
„Možná, že bych mohla zjistit Dopplerův posun vzhledem ke Slunci. Persefonu nemohu vzít za základ, protože její světlo je příliš mdlé. Zatraceně!" Zlostně se odvrátila.
„Uklidni se, kapitáne."
Plakala. Když ji chtěl obejmout, bránila se.
„Nechci být na nikom závislá," vzlykala.
Zřejmě si kladla za vinu, že se dostali do této podivné situace. Roy ji celkem chápal. Byla zvyklá za každých okolností se postarat sama o sebe, což v ní vypěstovalo sebevědomí a pocit nezávislosti. Na rozdíl od něho se nemohla spoléhat na rozvětvené příbuzenstvo, k němuž by se mohla obrátit o pomoc. Z tohoto hlediska mu jí bylo poněkud líto. Jediná přijatelná opora byla pro ni zřejmě pouze láska. Jenže mezi nimi nemůže být láska v tom pravém smyslu slova. Škoda. Avšak rozvádět podobné myšlenky by bylo pošetilé za situace, kdy jejich osud závisel na rozmaru Brennana nebo Vanderveckena či vůbec kohokoli, kdo dirigoval jejich loď jako hračku v dětském pokoji.
Náhle si všimla, že strnul. Otočila se, pohlédla z okna a přiskočila k radaru.
Před nimi bylo něco, co z dálky vypadalo jako asteroid. Indikátor však neukazoval přímo na něj, ale na cosi za ním. Když pak Alice tuto záhadu promítla na obrazovku, Roy nemohl uvěřit svým očím.

Před nimi se objevila sluncem zalitá pohádková krajina se stromy, zelení a několika malými budovami, organicky včleněnými do této scenérie. Vše budilo dojem, že ruka nějakého mocného tvůrce uhnětla kus země a zformovala ji do této přímo ideální krajiny.
Záhadou bylo, jak tento maličký kosmický útvar mohl udržet svou atmosféru nebo vodu v modrém jezírku lesknoucím se na jeho straně. Na povrchu byly malé pahorky a prolákliny, jako by vše bylo vymodelováno. V největší z nich se vznášela obrovská koule, z níž vyrůstal jediný, mohutný strom. Strana blíže k nim byla zalitá slunečním světlem. Odkud se vzalo?
„Míříme přímo tam," upozornila Alice. Hlas měla podivně zastřený, ale bylo vidět, že se již uklidnila.
Roy nemohl odtrhnout oči od této neskutečné podívané. „Co uděláme? Přistaneme sami, nebo počkáme, až to udělá za nás?"
„Raději zapnu pohon. Jeho generátor gravitace by mohl rozbouřit tuto umělou atmosféru."
Neptal se, jak to mohla vědět. Možná, že to byla jen intuice.
„Co naše zbraně?"
Její ruce se dotýkaly tlačítek. „On by přece... Já nevím!"
Zvažoval, co dělat dál, a tím ztratil svou jedinou příležitost.
Když se probudil, měl dojem, že je na Zemi. Nad hlavou měl modrou oblohu prozářenou slunečním svitem, pod sebou cítil hebkou trávu a ovíval ho chladný, pylem prosycený větřík. Přenesli ho snad na Zemi a zanechali v některém z národních parků? Otočil se na bok a spatřil — Brennana.
Byl nahý až na dlouhou vestu se spoustou malých i větších kapes, z nichž některé byly dvojité. Byly naplněné něčím, co muselo vážit téměř tolik, jako on sám. Seděl na trávě a znetvořenýma rukama objímal boulovitá kolena. V místech nezakrytých vestou bylo vidět hnědou, svraštělou pokožku, podobající se vydělané kůži. Určitým způsobem se podobal mumii Páka, umístěné ve Smithsonově institutu. Byl však mohutnější a pokud možno ještě ošklivější. Jeho vystupující čelo a brada byly parodií jinak hladkých linií Pakovy hlavy. Jen jeho hnědé, zamyšlené oči byly lidské.
„Ahoj, Royi," pozdravil Truesdala.
Roy se prudce posadil. Vedle něho ležela Alice, stále ještě ve skafandru, ale s otevřenou přilbou.
Opodál byla jejich loď spočívající na... na...
Zatmělo se mu před očima.
„Bude v pořádku," řekl Brennan. „Vy rovněž. Nemohl jsem přece dovolit, abyste se přihnali a začali střílet jako o pouti. Ten můj ekosystém je totiž příliš křehký."
Roy se rozhlédl. Nahoře, za zeleným svahem, se vznášelo cosi fantastického, jako by se to chystalo na

ně spadnout. Byla to obrovská koule porostlá trávou, na níž rostl osamocený mohutný strom. Vedle stála jejich kosmická loď. Záhadou bylo, jak se tam mohla udržet, že nesklouzla.
Alice Jordánová se posadila. Roy měl obavy, aby nedostala hysterický záchvat, ale Alice jen pohlédla na Brennana, chvíli si ho prohlížela, a nakonec řekla nečekaně klidným hlasem:
„Takže jsme přece měli pravdu."
„Celkem ano," přikývl Brennan. „Ovšem na Persefoně byste nic nenašli."
„Jenže teď jsme vašimi zajatci," pronesla s hořkostí.
„Ne. Jste mými hosty!"
Když viděl odmítavý výraz její tváře, dodal:
„Zřejmě si myslíte, že vás chci jen uklidnit, ale myslím to doopravdy. Až odsud odejdu, daruji vám toto místo, protože má práce je téměř u konce. Naučím vás, jak tento systém ovládat, abyste náhodou nestiskli nepravé tlačítko, a na Kobold vám vystavím darovací listinu. K tomu všemu budeme mít dost času."
„Darovat nám tento zázrak jménem Kobold?" Roy si náhle uvědomil, že by zde žili jako ztroskotanci, bez naděje na návrat domů. Měl snad Brennan v úmyslu vytvořit zde jakousi novodobou rajskou zahradu s moderním Adamem a Evou?
Brennan však pokračoval:
„Samozřejmě, že mám svou vlastní loď, takže zde nebudete nijak uvězněni. Všiml jsem si, že jste rozumně hospodařili s pohonnými látkami, takže žádné obavy. Royi, budete velmi bohatý, stejně tak jako vy, slečno!"
„Jmenuji se Alice Jordánová." Navenek se zdála být klidná, ale nevěděla, co s rukama. Trochu se jí třásly.
„Mně říkejte Jack nebo Brennan či Obluda-Brennan — jak chcete. Nejsem si zcela jist, zda mám ještě právo na jméno, s nímž jsem se narodil."

Roy řekl pouze jediné slovo: „Proč?"
Brennan pochopil. „Protože má práce zde končí. Co myslíte, že jsem dělal po celých těch dvě stě dvacet let?"
„Používal generátoru gravitace jako hračky," řekla poněkud štiplavě Alice.
„To také," připustil Brennan. „Především jsem však sledoval, zda se někde v souhvězdí Střelce neobjeví stopy po vysoce energetických radikálech lithia."
Otočil k nim svou tvář podobnou ohyzdné masce:
„Nechci, abyste si mysleli, že jsem nějaký tajnůstkář. Vysvětlím vám to, abyste neměli obavy. Jsem zde z určitého důvodu. Během posledních týdnů jsem konečně objevil, co jsem hledal, takže odcházím. Netušil jsem, že to bude tak dlouho trvat."
„Co jste nalezl?"
„Paky. Vím, že jste do všech detailů prostudoval Phssthpokův případ, jinak byste zde nebyl. Proto byste si mohl domyslet, co asi udělali bezdětní Protektoři Paků, když Phssthpok odletěl z jejich planety."
Oba zavrtěli hlavou.
„Já však ano. Phssthpok položil základ tamějšímu kosmickému průmyslu. Zjistil, jak lze pěstovat stromy života v ramenech galaxie a zbudoval loď, která se dostala do končin, kde ji Pakové ještě byli schopni sledovat. Co myslíte, že následovalo? Domnívali se, že Phssthpokovi se něco muselo stát — buď nehoda, nebo ztráta vůle k životu, takže jeho záchranná akce zůstala nedokončena. Víte, že všichni bezdětní Pakové jsou nuceni hledat další smysl svého života. Proto dobudovali svůj kosmický průmysl a začali stavět lodě s jediným cílem — zjistit, co se s ním stalo, a jeho dílo dokončit."
Roy pochopil. „Vyslali tedy další loď!"
„Samozřejmě. I když se Phssthpok dostal až sem, určitě by přinejmenším potřeboval pomoc při prohledávání prostoru o průměru třiceti světelných let. Ať to byl kdokoli, kdo se vypravil za Phssthpokem, určitě nemířil k Slunci, kde tuto oblast již prohledával Phssthpok, ale někam do sousedního prostoru.
Toto zdržení mi poskytlo několik dalších let pro mou práci," pokračoval Brennan. „Obával jsem se totiž, že vyšlou loď okamžitě. V tom případě bych neměl dost času na přípravu."
„Proč jim to trvalo tak dlouho?"
„Nevím." Brennan pokrčil rameny. „Možná, že vezli velký náklad, případně také ploditele, kdyby zjistili, že jejich kolonie během dvou a půl milionu let vymřela."
„říkal jste, že jste dával pozor, zda se neobjeví. Jak?"
„Je to celkem jednoduché. Slunce a hvězdy září zcela jinak než plameny z výfuků ramjetu, kde se plyny stlačují a při expanzi vytvářejí obrovský žár. I v prostoru kolem nich probíhá dále termonukleární reakce. Ramjety navíc produkují řadu podivných chemikálií, jako například vysoce energetický vodík a helium, radikály lithia, borany, dokonce i hydrid lithia, který za normálních okolností neexistuje. Toto vše vyráží ven jako vysoce energetizovaný proud částic téměř rychlostí světla a lze jej celkem snadno zjistit. Takto fungovala Phssthpokova loď a nemyslím, že by na principu jejího pohonu bylo cosi změněno. Nejen proto, že bezvadně fungoval, ale na něco lepšího zcela určitě nepřišli. Pochybuji, že od té doby, co Phssthpok odletěl, došlo v jejich technologii k nějaké význačnější změně."
Po krátké odmlce pokračoval:

„V každém případě jsem v souhvězdí Střelce zjistil chemikálie, které tam nepatřily. To je znamení, že se něco blíží."
„Kolik lodí?" V Royově hlasu byla patrná úzkost.
„Zatím jen jedna. Nelze však pochybovat, že za ní budou následovat další. I po těch budu pátrat. Můj speciální radar je stále v činnosti."
„Co potom?"
„Budu je ničit jednu po druhé."
„Je to nutné?"
„Ano." V Brennanově hlasu zaznívala hořkost. „Uvažte, že kdyby se Pakové dozvěděli o lidské rase, pokusili by se nás vyhubit Co bych podle vás měl tedy dělat? Poslat jim zprávu a jednat o příměří? Tím bych je jenom uvedl na naši stopu."
„Mohl byste je přesvědčit, že jste sám Phssthpok," navrhla Alice.
„To bych mohl, ale co dál? Samozřejmě, že Phssthpok by přestal jíst, ale nejdřív by chtěl předat svou loď. Nikdy by neuvěřil, že jsme dokázali vyrobit umělé monopoly, že jeho loď je druhá tohoto typu ve

sluneční soustavě a že bychom také mohli potřebovat oxid thalia."
„Hm."
„Hm," posměšně po ní opakoval. „Myslíte, že by mne těšilo zabíjet někoho, kdo urazil třicet jeden tisíc světelných let, jen aby nás zachránil od sebe samých — i když podle svých představ? Dlouho jsem o tom přemýšlel, ale jiné řešení jsem nenašel."
Brennan povstal a pokračoval:
„Tím se ale netrapte. Uvažujte o tom, co jsem vám řekl, a současně si prohlédněte Kobold. Jednou vám bude patřit. Můžete si zahrát třeba s míčem, zaplavat si všude, kde je voda, nebo zkusit hrát golf. Ale pozor! Nic nejezte a žádné dveře neotvírejte! Royi, vyprávějte Alici tu pohádku o Modrovousovi!"
Otočil se a ukázal směrem za nízký pahorek:
„Dejte se tudy, projděte zahradou a dostanete se k mé laboratoři. Tam mne najdete, kdykoli budete potřebovat. Nemusíte nijak spěchat, času máte dost."
Přikývl a spěšně se vzdálil.
Oba na sebe pohlédli. „Royi, myslel to vážně?"
„Uvítal bych, kdyby tomu tak bylo. Představ si — generátor gravitace! Pak toto neskutečné místo nazvané Kobold! Pomocí generátoru gravitace bychom jej mohu' dopravit do sluneční soustavy a třeba z něj udělat druhý Disneyland!"
„Co měl na mysli, když se zmínil o nějakém Modrovousovi?"
„Jinými slovy — nesmíte otvírat žádné dveře."
Mohli jít jakýmkoli směrem, ale rozhodli se jít přes pahorek za Brennanem, jenže ho nenašli. Koboldův zakřivený horizont byl velmi blízko, tak jako na každém nepatrném asteroidu. Na vnější straně prstence, kde stáli, byl jen minimální rozhled.
Vešli do zahrady. Byly tam ovocné stromy, lískové keře a na záhonech zelenina ve všech stadiích růstu a dozrávání. Roy si vytáhl mrkev a vžil se do doby, kdy jako desetiletý chlapec se s praprabábou Estellou procházeli v zahradě na jejím pozemku. Vytahovali mrkve a omývali je pod vodovodním kohoutkem... Vzpomněl si na Brennanovo varování a mrkev odhodil, aniž ji okusil.
S Alicí kráčeli pod lákavými pomerančovníky, ale plodů si nevšímali. V pohádkové zemi je nutno dbát příkazů místního čaroděje. Roy by rád věděl, zda Brennan vůbec ví, co je to pokušení.
Na nedalekém stromě poskakovala veverka a ze záhonu se na ně díval králík.
„Trochu mi to připomíná Útulek," poznamenala Alice.
„Mně zase Kalifornii, až na tu gravitaci. Jako bych tu již někdy byl."
Ostře na něho pohlédla. „Myslíš ten svůj únos? Vzpomínáš si na něco?"
Zavrtěl hlavou. „Ne. Víš, co je divné? Že se Brennan vůbec nezmínil o nějakém únosu."
„Asi to nepovažoval za nutné. Když už jsme tady, asi budeme nuceni na všechno přijít sami."
Za pahorkem spatřili nejvyšší věž jakéhosi hradu. Zřejmě v něm byla Brennanova laboratoř. Zběžně pohledli na hrad a kráčeli jinam. Okolí se postupně měnilo a nabývalo charakteru kalifornské keřovité oblasti. Viděli lišku, veverky, a dokonce divokou kočku. Všude pobíhala zvířata jako v nějakém parku, jenže tento byl vypouklý, a ne rovný.
Sestupovali po druhé straně tohoto podivného prstence, až se zastavili pod obrovskou koulí, na níž spočívala jejich loď. Větve mohutného stromu vyrůstajícího z koule byly svislé a dosahovaly až k nim.
„Mohl bych se po nich vyšplhat," navrhl Roy.
„Není třeba," řekla a ukázala na zakřivený terén. Byla tam říčka s vodopádem, který z horní části Koboldu padal na zatravněnou kouli.
„Máš pravdu. Kdybychom se dali vodopádem, dostaneme se na kouli, a tím k naší lodi."
„Jenže Brennan má určitě nějaký pohodlnější způsob, jak se tam dostat," namítla Alice.
„To je možné, jenže vzpomeň si, že také řekl: .Zaplavte si všude, kde je voda.'"
„Jenže já neumím plavat. Royi, musíš to zkusit sám!"
„Tak dobře."
Voda byla chladná, alespoň zpočátku. Sluneční paprsky oslepovaly odrazem od hladiny a Roy se znovu

podivil. Nad hlavou bylo zafičí a žhavé umělé slunce, ale kde byl jeho atomový generátor? V každém případě musel být gigantických rozměrů...
Alice na něho shlížela s břehu. „Opravdu to chceš zkusit?"
„Samozřejmě." Usmál se na ni, i když se chvěl zimou. „Kdybych se dostal do nesnází, zavolej Brennana. Co mám z naší lodi přinést?"

„Mé šaty." Pod průsvitným skafandrem byla nahá. „Nechci se stále zakrývat rukama."
„Před Brennanem?"
„Brennan je sice bezpohlavní, ale i tak."
„Co zbraně?"
„To by nemělo smysl." Zaváhala. „Něco bys přece jen mohl udělat. Na palubě sice nejsou vhodné přístroje,
ale možná, že by postačil hlásič sluneční bouře. Zkus jej zaměřit na oblast kolem souhvězdí Střelce. Chtěla bych si ověřit, co říkal Brennan."
Roy plaval k vodopádu. Proud nebyl tak prudký, jak se původně zdálo, a ani nijak nebezpečný. Cosi se dotklo jeho kotníku. Pohlédl dolů a spatřil stříbrný záblesk. Ryba! Nikdy před tím se mu to nestalo.
Dospěl až k okraji vodopádu, kde se na chvíli zastavil. Pak přestal šlapat vodu a nechal se strhnout proudem. Na chvíli ztratil orientaci, a pak...
Plul v pomalém proudu a Alice ho úzkostlivě pozorovala. Zajímavé bylo, že stála vodorovně na kolmé stěně! Opět jeden z nepochopitelných Koboldových úkazů.
Cítil, jak mu nohy táhne proud. Nechal se jím unášet až do jezírka ve tvaru ledviny v obrovské zatravněné kouli.
Vylezl z vody a zamířil k lodi stojící několik yardů opodál. Prskal a smál se — proud vody, který tekl ve vzduchu oběma směry!
Lodní indikátor sluneční bouře udával, že v oblasti Střelce se zatím nic neděje. To však ještě nemuselo nic znamenat, protože nevěděl, na jaký stupeň aktivity začíná přístroj reagovat.
Vzal šaty pro oba, vložil je do rezervního skafandru a přidal nějaké potraviny, protože začínal mít hlad. Vše vynesl z lodi. O zbraně se nezajímal.
Byl tam Moebiův pás*) z jakéhosi stříbřitého materiálu, široký šest a dlouhý čtyřicet stop. Visel téměř vodorovně ve vzduchu, s jedním koncem zapuštěným do země.
*) Jeho model je možné připravit z jednou přetočeného proužku papíru slepeného na koncích, takže vytváří kruh. Pomůcka při teoretických diskusích o čtvrté dimenzi. (Pozn. prekl)
Chvíli jej studoval. Pak přišla Alice a vstoupila na něj. Kráčela po jeho horním okraji, prošla místem otočení a vrátila se po jeho vnitřní straně zpět. Seskočila a roztáhla ruce, jako by očekávala aplaus.
Opodál bylo malé golfové hřiště, na němž musela být hra až směšně snadná. Roy vzal ze stojanu golfovou hůl. Když však začal hrát, zažil nečekaná překvapení. Míček prováděl ve vzduchu podivné zákruty, jindy při dopadu vyskočil do nemožné výšky a jednou se dokonce vrátil a udeřil ho do hlavy stejnou silou, jakou byl odpálen. Roy přesto pokračoval ve hraní tak dlouho, až zjistil, že síla gravitačního pole se co chvíli mění. Pak to vzdal.
Přišli k malému leknínovému jezírku s různými skulpturami, vystupujícími nad hladinu. Jednou z nich byla jemně vypracovaná hlava uprostřed jezírka. Při pohledu měnila tvar. Zprvu to byla neforemná lebka s odporným obličejem obludy-Brennana, pak se změnila na hranatou tvář se zapadlýma očima a vlasovou úpravou typickou pro Asteroiďany. Mračila se, jako by si vzpomínala na nějaký nepříjemný zážitek. Náhle se její rty rozšířily v úsměvu a začala mizet...
Mezitím se Kobold otočil, takže když se vrátili ke hradu, bylo již šero. Středověký hrad na vyvýšenině byl postaven z tmavých, hrubě otesaných kvádrů, měl úzká okna, ale vrata jakoby byla dimenzována pro nějakého obra.
„Prankensteinův hrad," poznamenal Roy. „Brennan má zřejmě smysl pro humor. To je třeba mít na paměti."
„Znamená to snad, že by si na něho hrál?"
Roy pokrčil rameny. „I kdyby, co bychom proti tomu zmohli?"
K otevření zámku bylo potřeba dvou rukou a oba dva museli tlačit, aby se brána otevřela. Když vstoupili, ocitli se na okraji rozlehlé prostory dvora a zmocnil se
jich pocit závratí. Na všech stranách bylo bludiště chodeb, schodišť, podest a dalších schodišť. V pozadí bylo vidět zahradu. Všude byly rozestavěny různé figuríny bez tváří — na chodbách, schodištích a v zahradě, jenže stály v různých úhlech naklonění. Dvě třetiny chodeb stály kolmo, stejně tak jako zahrada, takže fyzikální zákony zde zřejmě neplatily. Figuríny stály na kolmých podestách vodorovně,

dvě z nich kráčely stejným směrem, i když jedna šla po schodech nahoru a druhá dolů...
Odněkud nad nimi se ozval Brennanův dunivý hlas:
„Hej, vy tam! Připomíná vám to tady něco?"
Alice a Roy mlčeli. Nevěděli, co na to říct.
„To vše je znázornění Esheravy relativity. Na celém Koboldu je to jediná kopie. Chtěl jsem také

vytvořit duplikát Madony z Port Lligat, jenže tu pro ni bylo málo místa."
„Proboha!" zděsil se Roy. „Snad jste nevytvořil také další kopii Madony z Port Lligat a neumístil ji v tom městě!"
„To ne, protože by to poděsilo mnoho lidí a já jsem nechtěl do té míry provokovat. Dokonce si myslím, že ten žert se Stonehenge byl poněkud nemístný."
„Royi," zašeptala Alice, „zdá se mi, že jsme nenašli jen Brennana, ale samotného Finagla*)!"
Roy se zasmál.
„Tak už pojďte! Přece na vás nebudu seshora pořád křičet!" ozval se Brennanův bujarý hlas. „O gravitaci se nestarejte, ta se vám automaticky přizpůsobí!"
Udýchaní dorazili na vrchol věže. Esherova Relativita sice končila na posledním točitém schodišti, ale zdálo
*) Finagle —jméno jakési mystické osoby Asteroiďanů. Ti je používali ve spojení s něčím neobvyklým, záhadným a často se jím zaklínali. (Pozn. překl.)
se, že se úzkými střílnami pro lučištníky šíří dál do prostoru.
Poslední místnost byla tmavá, bez střechy. Budilo to dojem, jako by Brennan ranami z nějaké balisty z pouhého rozmaru rozbil strop a části zdí. Obloha nad nimi však byla jiná, než na jakou byli zvyklí. Zářila na ní řada žhavých sluncí, které se zdály být na dosah ruky.
Brennan stál u kontrolního panelu. Byla to stěna šest stop vysoká a dvanáct dlouhá, na níž bylo množství číselníků, tlačítek, páček a signálních světel. Brennan sám se v zastřeném slunečním světle podobal šílenému vědci z fantastických povídek, který se snaží získat vědomosti, ať už to stojí lidstvo i jeho osobně cokoliv.
Zatímco Alice si prohlížela neskutečně změněnou oblohu, Roy se Brennanovi ironicky hluboce uklonil:
„Merline, král si žádá tvé přítomnosti."
Brennan odpověděl ve stejném duchu:
„Vyřiďte tomu starému paprikoví, že další zlato nebude, dokud nevrátí lodě z Northumberlandu s nákladem olova!" Oba se zasmáli.
„Mimochodem co říkáte mému speciálnímu teleskopu?" otočil se Brennan k Alici.
„To máte na mysli zařízení, kterým měníte obraz oblohy?"
„Ano. Ale raději si lehněte, jinak vás vestoje bude bolet za krkem. Používám speciálních gravitačních čoček. Víte, že gravitace může ohýbat světelné paprsky? Pomocí těchto čoček mohu vytvořit pole, které je soustřeďuje do ohniska. To má tvar čočky podobné červené krvince a jeho pomocí získávám sluneční světlo. Slunce viděné gravitačními čočkami s trochou příměsi mi dává modrou oblohu. Má to ještě velmi výhodný vedlejší účinek, protože čočky současně rozptylují světlo mířící jinam, takže Kobold nelze vidět, ledaže byste byli v jeho bezprostřední blízkosti."
Roy se zájmem pozoroval slunce, která jakoby hořela těsně před ním.
„To je tedy věc," poznamenal s obdivem.
„Právě pozorujeme souhvězdí Střelce, přímo ve směru galaktického středu," informoval ho Brennan. J když jsem tam zatím neobjevil žádnou z těch zatracených lodí Paků, alespoň jsem získal jedinečné osvětlení."
Dotkl se čehosi na kontrolním panelu. Obloha nad nimi se začala posouvat. Zdálo se jim, že ji pozorují z kosmické lodi, prolétávající nadsvětelnou rychlostí nějakým souhvězdím.
„Co se stane, až objevíte nějakou loď?" zeptal se Roy.
„Už jsem vám to jednou řekl. Stokrát jsem se nad tím zamýšlel a v duchu probíral všechny možné varianty. Má loď je vlastně duplikát Phssthpokovy, až na některá dílčí vylepšení. S ramjetovým pohonem mohu dosáhnout zrychlení až 3 G, a navíc mám ve skladovém prostoru nové zbraně, které jsem po celých dvě stě let vyvíjel."
„Stále si však myslím..."

„Vím, co máte na mysli. Je to trochu má vina, že jste po celou tu dobu neměli válku. Proto jste změkčilí a do jisté míry i milí. Jenže teď nastala válečná situace!"
„Opravdu?"
„Royi, co vlastně vůbec víte o Pacích?"
Roy pokrčil rameny a mlčel.
„Uvědomte si, že se blíží jejich loď. Pokud se Pakové o nás dozvědí pravdu, to jest že jsme vlastně nezvratně degenerovaná pakská rasa, vyhubí nás. Určitě by to dokázali, věřte tomu. Jsem jediný, kdo se setkal se skutečným Pakem, a jediný, kdo je zná!"
„Ta arogance!" pomyslel si Roy, ale nahlas řekl:
„Tak mi tedy řekněte, ó vševědoucí Brennane, kde právě teď jsou!" Někdo by zaváhal, nikoli však Brennan. Beze všeho připustil, že neví.
„Stačilo by alespoň přibližně..."
„B„Bži se k soustavě Alfa Centauri. Podle intenzity signálu..." Brennan čímsi manipuloval na panelu a před nimi se míhala obloha ve světelných záblescích, až Roy pocítil závrať a zavřel oči. Náhle se hvězdy zastavily.
„Tady uprostřed," ukázal Brennan.

„Odtud tedy přicházejí ty vaše podivné chemikálie?"
„Víceméně ano. Ale není to přesně jejich východisko."
„Proč je to právě Alfa Centauri?"
Brennan si povzdechl. „Protože Phssthpok letěl jinudy. Většina žlutých trpasličích sluncí, mezi nimiž hledal, se totiž nachází po jedné straně našeho Slunce, zatímco slunce soustavy Alfa Centauri jsou na opačné."
„Takže tento druhý Pak bude pátrat v systému Alfa Centauri, a pokud nenarazí na naši kolonii na planetě Wunderland, poletí dál, pryč od nás."
„Ano, tak jsem uvažoval," přikývl Brennan. „Směr jeho výfuku naznačuje, že letí přímo tam. Předpokládám, že současně pátrá po Phssthpokově lodi, aby případně změnil kurs a neletěl již prohledaným prostorem. Proto jsem také poslal Phssthpokovu loď směrem na Wunderland, je však možné, že ho to nezmátlo. Pokud ano, pak letí sem."
„Kde by asi tak mohl být?"
Obloha se znovu posunula. Jasná slunce spolu s malými, slabé svítící plynná a prachová mračna a vůbec celé panorama vesmíru nad nimi proběhlo a obraz se zaostřil.
„Tady musí být!"
„Nic ale nevidím!"
„Já také ne," připustil Brennan.
„Takže jste ho nenašel. Stále ještě tvrdíte, že rozumíte Pakům?"
„Ovšemže ano," řekl Brennan bez rozmýšlení.
Za celou dobu, co ho Roy znal, Brennan zaváhal pouze jednou.
„Mohlo by tam být více lodí?" zeptala se nečekaně Alice.
„Určitě ne. Proč by Pakové vysílali na průzkum celou flotilu?"
„Jenže ta může být ještě daleko, odkud zatím nedorazily ty vaše podivné chemikálie," namítla Alice.
Seděla na zemi se zkříženýma nohama a zakloněnou hlavou, s očima upřenýma na hvězdy. Brennan manipuloval se svým podivným radarem a tvářil se, že ji neslyší. Alice tedy pokračovala:
„V tom případě by byly zplodiny výfuků těžko zjistitelné. Ovšem kdyby byly daleko, letěly by rychleji, že? Tím by zase produkovaly víc ultrarychlých částic, které by se na vašem radaru musely projevit!"
„Pokud by však měly velký náklad, letěly by naopak pomaleji," namítl Brennan.
Obloha se znovu pohnula. Slunce přeletěla a ztemněla.
„Jenže to vše je velmi nepravděpodobné. Pokud by tomu přece jen tak bylo, je velmi obtížné je najít. Chápejte, bylo by třeba mnoho manipulací s radarem, než by se pole zaměřila správným směrem, ale pro všechny případy budu nucen to udělat. Pak bude konec všem dohadům."
Neurčité skvrny na obloze se soustředily do malých, ostře zářících bodů. Žádnu, velká slunce nebylo vidět. Byly tam však také stovky malých bodů stejné velikosti, pravidelně rozložené v obrazci, v němž Roy poznal šestiúhelník.
„Tomu bych nikdy neuvěřil!" zděsil se Brennan. „To by byla příliš velká shoda náhod!"
Roy cítil, že se ho zmocňuje panika. Míří sem flotila Paků a Brennan, Protektor lidstva, to vůbec

nečekal! A Roy mu tolik věřil!
„Může jich být ještě víc," zachmuřil se Brennan. „Tam za nimi, blízko galaktického středu, kam svým radarem nedohlédnu. Druhá vlna. Možná, že je ještě třetí!"
„Ta první by nestačila?" zeptala se zbledlá Alice.
„Zřejmé ne. Což to nechápete? V galaktickém středu se muselo něco stát, co způsobilo, že se náhle objevilo tolik lodí Paků. Zřejmě je to přinutilo k evakuaci celého jejich světa. Jenže kde se náhle vzalo tolik lodí, aby bylo možné evakuovat celé společenství Paků, i když muselo být decimováno v bojích mezi jednotlivými Protektory, z nichž každý chtěl své potomky dostat na lodě jako první? To nechápu."
Malá modrá světélka na obloze plné jasných hvězd...
Alice si třela ztuhlou šíji. „Co se tam asi mohlo stát?"
„Mnoho věcí. Ke slunci Paků se mohla přiblížit černá díra, putující mezi slunci galaktického středu, která na sebe nabírá další a další hmotu. Také se mohla objevit nějaká nebezpečná rasa z dalekého kosmu. Nebo možná vybuchl galaktický střed a změnil se v supernovu, jak se stalo i v jiných galaxiích. Nejhorší však na tom je, že se to muselo stát právě teď..."
„Je ještě nějaké přijatelné vysvětlení?"
„Žádné jiné mě nenapadá. Také si nemyslím, že by to mohla být nějaká souhra náhod. Pokud vím, Phssthpok zavedl do tamní astronomie nejlepší systém, jaký kdy Pakové měli. Před odletem si musel přesně stanovit kurs letu, aby se dostal do míst, kde předpokládal zmizelou kolonii Paků, přičemž musel brát v úvahu změny, jimiž kosmos prošel za dva a půl milionu let! Tento systém Pakové plně využili, takže se jim možná podařilo objevit něco netušeného, třeba supernovy za shlukem starých sluncí, nebo záhadné mizení hvězd, či místa, kde se světlo deformuje. Nikdy jsem netušil, že by k něčemu takovému mohlo dojít!"
„Možná, že ano, jenže jste si to nechtěl připustit!" poznamenala Alice.
„Proč právě sem k nám?"
„Zřejmě se vydali po Phssthpokových stopách, protože věděli, že mimo centrální oblasti jejich galaxie

existuje obyvatelný svět, na němž se nacházela jejich zmizelá kolonie."
„Asi to tak bude."
Brennan se otočil a pohlédl na ně. „Nemáte hlad? Já ano."
Hluboko dole v nepřehledném bludišti Esheravy Relativity byla malá kuchyně. Při prvním pohledu se jevila jako podesta, při druhém to byla stěna s přihrádkami na kuchyňské potřeby, s dřezem, dvěma kamny a vysouvacím pultem s hořáky. Vedle ležela hromada poživatin k vaření — tykve, mrkev, celer, různé koření a dva zabití králíci.
„Uvidíme, za jak dlouho to zvládneme," řekl Brennan a změnil se v rychloběžný kuchyňský stroj. Alice s Rovem raději odstoupili, aby nebyli v dosahu jeho kmitajících se rukou; v nich se nůž změnil na pouhé stříbrné záblesky, od kterých v nepřetržitém sledu odskakovala kolečka mrkve a zeleniny. Králíci jakoby se sami stahovali a porcovali.
Ani pohled na tuto téměř idylickou domácí scénu neodvrátil Royovy myšlenky od hrůzné reality, od oněch malých modrých bodů na obloze, o nichž bylo možné se jen intuitivně domnívat, že jsou předzvěstí zániku lidstva.
Zatímco. Brennan obratně pracoval s nožem, Roy se zamyšleně díval na podivně sešikmenou krajinu za hradní branou.
„Jak vidím, všechny tyto potraviny jsou zdejší," konstatovala Alice. „Proč jste tedy nechtěl, abychom si na zahradě něco utrhli?"
Brennan odpověděl, aniž by zvedl oči od práce:
„Hrozilo nebezpečí, že by se do nich mohl dostat virus ze stromu života, i když poprašuji půdu oxidem thalia. Zato vařením se zničí dokonale."
„Když jsem odletěl z Marsu," pokračoval, „musel jsem řešit přímo finaglovsky problém. Měl jsem sice potraviny, ale abych přežil, musel jsem mít virus stromu života. Zkoušel jsem, zda by se mu mohlo dařit v různém ovoci — v jablkách, v pomerančích — až nakonec se mi podařilo vypěstovat jeho přijatelnou variantu ve sladkém bramboru. Od té chvíle jsem věděl, že zůstanu naživu."
Brennan skončil s přípravou a králíka se zeleninou naaranžoval v pekáči s takovou zručností, že budil dojem nějakého malířského zátiší. Pekáč pak vložil do trouby a přisedl si k nim.
„Ve své kuchyni jsem měl všechny druhy zmrazených jídel. Rád jím, protože mi chutná. Později jsem si obstarával semena i zvířata ze Země. Žádné nebezpečí mi nehrozilo, mohl jsem se totiž kdykoli vrátit

domů, ale bránil mi v tom strach, abych tím nějakým způsobem neohrozil lidskou civilizaci."
Po chvíli pohlédl na kamna a prohlásil:
„Večeře bude za čtvrt hodiny!"
„Cítíte se opuštěný?" zeptala se znenadání Alice.
Přikývl a pohlédl na Alici:
„Cítil bych se opuštěný, ať bych byl kdekoli."
„To není pravda!" zvolala Alice. „U nás byste byl vždy vítán!"
Brennan se mlčky sehnul a vytáhl stůl zasunutý do podlahy. Nebyla to žádná automatika z plastické hmoty, ale solidní dřevěná deska, těžká i pro Brennana. Zdálo se, že Alice ho svým tvrzením vyvedla z míry, neboť rychle změnil námět rozhovoru:
„Roy, vy jste tu už jednou byl. Tušil jste to?"
Roy přikývl.
„Víte také, jak jsem vám vymazal část vašeho vědomí?"
„Nevím. Nikdo to neví."
„Bylo to celkem prosté. Hned jak jsem vás zbavil vědomí, zaznamenal jsem vše, co v něm bylo. Než jsem vás opustil ve Věžích, celé jsem je vymazal a zaznamenané znovu vrátil zpět. Je to složitější, než říkám, protože se to týkalo paměti, zachycené v RNA1
a složitých elektrických polích. Vynechal jsem pouze určitou část."
Roy se otřásl. „Brennane, to je děsné!"
„Proč? Protože po nějakou dobu jste byl nemyslící tvor? V takovém stavu bych vás nikdy nenechal. Něco podobného jsem provedl víc než dvacetkrát a vždy s úspěchem."
„Vy mne nechápete, Brennane. Strávil jsem s vámi čtyři měsíce jako mrtvý, a vrahem jste vy!"
„Zdá se, že začínáte chápat."
Roy mu pohlédl zpříma do očí. „Měl jste pravdu, Brennane. Jste jiný než my a vždy budete osamělý!"
Brennan se dal do prostírání. Přistavil židle a pohyboval se nenucené a bez zbytečného spěchu, jako dokonalý číšník. Každému naservíroval na talíř, sám si naložil přes polovinu připraveného jídla a jedl s chutí hladového vlka. Dojedl dříve než ostatní a jeho břicho se viditelně zvětšilo.
„Mimořádné situace ve mně vzbuzují pocit hladu," omlouval se. „Nyní vás ale opustím. Vím, že to není zdvořilé, ale jak víte, hrozí nám nebezpečí."
Vstal a chvatně odešel.
Roy a Alice si v příštích dnech připadali jako nezvaní hosté u dokonalého hostitele. Vídávali ho jen málo a když, tak vždy někam pospíchal. Občas se u nich zastavil, zeptal se, jak se jim daří, upozornil je na něco zajímavého a opět odběhl.
Občas ho viděli v laboratoři, jak cosi upravuje na svém podivném radaru. V této chvíli byla v jeho

zorném poli pouze jedna loď, jejíž obraz se odrážel od pozadí tvořeného rudými trpasličími slunci a mezihvězdnými prachovými mračny. Jevila se jako nepatrná stopa termonukleárního pohonu, tvořeného žlutým heliovým světlem, posunutým k modrému konci spektra.
Mluvil s nimi, aniž by svou práci přerušoval.
„Všimněte si, že podle všech známek je ta loď podobná té, s níž přiletěl Phssthpok," prohlásil se zjevným uspokojením. „To znamená, že Pakové považují tento typ lodě za dobry, a tak po celou tu dobu na něm nic neměnili. Vidíte ten černý bod uprostřed plamene? Při brždění se totiž nejdřív objeví její nákladová sekce. Zdá se mi, že je podstatně větší než Phssthpokova, a už z této vzdálenosti lze usoudit, že se pohybuje pomaleji. Tyto lodě zdaleka neletí rychlostí světla. Je možné odhadnout, že se sem dostanou za sto sedmdesát dva roky nebo o rok později. Způsob, jakým letí, mi vyhovuje. Nákladová sekce s hibernovanými spícími plodiče vpředu — velmi zranitelné uspořádání."
„Neřekl bych, že vám to dává nějakou zvláštní výhodu," poznamenal Roy. „Při poměru sil nějakých dvě stě třicet lodí proti jedné vaší..."
„Jistě, Royi, ale nejsem přece blázen, abych je napadl sám. Zajistím si pomoc."
„Kde?"
„Na planetě Wunderland, kde je pozemská kolonie. Tam je to nejblíž."
„Jak to? Nejblíž je přece Země!"
„Jste blázen, Royi? Tu přece do toho nemohu zatahovat. Dokonce ji na toto nebezpečí ani neupozorním. Na Zemi a v Asteroidech žije osmdesát procent lidí včetně mých potomků. Pokud se nějaký jiný

1 RNA — ribonudeic acid — buněčná ribonukleová kyselina. (Pozn. prekl.)

svět dostane s Paky do boje, možná si Země ani nevšimnou."
„Takže chcete Wunderland použít jako návnadu. Dáte jim včas avízo?"
„Nebuďte blázen, Royi!"
Procházeli se Koboldem a snažili se mu pokud možno vyhnout, ale objevoval se vždy, když ho nejméně čekali — za nějakým skalním útvarem, v zahradě či v sadu. Vždy byl v pohybu, snad si tím udržoval tělesnou kondici, ale pravý důvod svého spěchu neuvedl. Stále měl na sobě svou podivnou vestu, ne snad kvůli decentnosti nebo jako ochranu proti chladu, ale zřejmě pro spoustu jejích kapes. V jedné z těch velkých měl dokonce složený jemný plastický skafandr.
Jednoho dne se s nimi setkal poblíž jedné z malých okrouhlých staveb. Průchozím vzduchovým uzávěrem je zavedl dovnitř a ukázal jim cosi za zasklenou vnitřní stěnou. Ve velké vydlážděné dutině byla stříbrná koule, asi osm stop v průměru, lesknoucí se jako zrcadlo.
„Abych ji tady udržel, je zapotřebí nepředstavitelně silného magnetického pole," řekl. „Skládá se totiž převážně z neutronia."
Roy překvapeně zahvízdl a Alice se zeptala:
„Jak to, že je stabilní?Je příliš malá..."
„Nachází se ve stázovém poli. Zhotovil jsem ji za použití obrovského tlaku a dřív, než mi mohla vybouchnout do obličeje, jsem kolem ní vytvořil stazové pole. Věřili byste, že gravitace na jejím povrchu má hodnotu osm milionů G?"
„Věřím tomu," řekl Roy.
Neutronium je nejtěžší možná hmota. Je složena pouze z neutronů, zhuštěných pod větším tlakem, než jaký bývá v nitru hvězd. Hutnější je pouze tzv. hyperhmota, což však už není hmota, ale koncentrovaná gravitace.
„Měl jsem v úmyslu ji použít jako návnadu, kdyby se sem náhodou přiblížila nějaká loď Paků. Jenže teď se těch lodí přibližuje příliš mnoho a já nemohu dopustit, aby se Koboldu zmocnily. Tím by Pakové zjistili, že někde v této oblasti existuje život."
„Takže celý Kobold budete muset zničit."
„Bude to nezbytné."
Občas si sami vařili a na Brennanovu radu se vyhýbali bramborám a yamům. Někdy pro ně vařil sám Brennan, najedl se s nimi, a hned zase odběhl, ale jeho spěch nebyl nijak zmatený. Vůčihledě přibýval na váze, nebyl to však tuk, ale svaly. Jeho boulovité klouby mu však stále dávaly vzhled jakéhosi přerostlého kostlivce. Stále byl neobyčejně zdvořilý a nikdy se na ně neosopil.
„Zachází s námi jako s koťaty," poznamenala Alice. „Má sice stále naspěch, ale dbá o nás, dobře nás krmí a občas poškrabe za ušima."
„Máš pravdu. Nevím, s čím bych mu mohl pomoct, ale byl bych rád, kdyby bylo něco..."
„Já také," přikývla Alice. Ležela na trávě v podivném, ale teplém slunečním svitu. Brennan totiž odstranil z gravitačních čoček zařízení soustřeďující paprsky sluncí, protože silné světlo mu při práci překáželo. Obloha byla nyní černá, slunce méně intenzivní a jejich svit neoslepoval. Zastavil také rotaci Koboldu, aby mohl lépe upravit gravitační pole, takže stále vanul vítr, fičel kolem Brennanovy laboratoře a ochlazoval žár na této straně travnaté koule. Rostliny začaly uvadat...
„Sto sedmdesát tři let!" povzdechla si Alice. „Nikdy se nedozvíme, jak to vše skončí!"
„Možná, že se toho dožijeme."
„Doufám."
„Brennan už musí mít víc toho viru ze stromu života, než potřebuje," poznamenala Alice.

Když viděl, že se otřásla, zasmál se.
Náhle se posadila. „Musíme se co nejdřív odsud dostat!"
„Podívej se!" ukázal.
Ve vodopádu se vynořila hlava, zamávala jim ruka a Brennan, jehož paže rozrážely vodu jako vrtule, přeplaval jezírko a přidružil se k nim.
„Musím hodně plavat," usmál se. „Zjistil jsem, že jsem těžší než voda. Jak se jinak máte?"
„Celkem dobře. Jak pokračuje válka?"
„Uvidíme." Brennan vytáhl z uzavřeného plastikového vaku hrst pásků. „Hvězdné mapy. Chystám se odsud odejít. Kdybych si mohl vybrat nějakou novou zbraň, zůstal bych tady třeba ještě rok a vyrobil ji. Teď už jen provádím poslední inspekci."
„V naší lodi máme zbraně. Můžete je mít," nabídl Roy.

„S díky přijímám. Co tam máte?"
„Ruční lasery a pušky."
„To nezabere tolik místa. Ještě jednou děkuji." Otočil se a utíkal zpět k jezírku.
„Hej, počkejte!" zavolal za ním Roy.
„Mohl bych vám pomoct také v něčem jiném?"
Brennan se na něho dlouze zadíval. „Ano," řekl po chvíli. „A pamatujte, že jste mi to sám nabídl!"
„Jistě," řekl Roy rozhodným hlasem, i když měl pocit, který by bylo možné charakterizovat slovy — co jsem to zase na sebe ušil!
„Tak dobře," řekl Brennan vážným hlasem. „Byl bych rád, abyste šel se mnou."
Roy měl pocit, jako by se mu zastavil dech.
„Brennane, pokud opravdu potřebujete pomoc, počítejte také se mnou!" ozvala se Alice.
„Je mi líto, Alice, ale vás nemohu potřebovat."
„Jak to?" naježila se. „Víte přece, že mám policejní výcvik, umím zacházel se zbraněmi, řídit kosmickou loď a pronásledovat..."
„Jenže jste těhotná," přerušil ji.
Brennan, jinak velmi společenský, zřejmě dovedl také kolem sebe házet bomby v okamžiku, kdy to nikdo nečekal.
Alice překvapeně otevřela ústa. „Já?"
„Snad jsem se měl vyjádřit poněkud jemněji. Má drahá, očekáváte radostnou událost!"
„Jak to můžete vědět?"
„Ve vašich hormonech nastala obvyklá zrněna. Pro vás to přece nemůže být nečekané překvapení, že? Musela jste si přece všimnout, že se vám nedostavila..."
„Má poslední menstruace, že?" dokončila za něho. „Ano, vím to. Toužila jsem po dítěti, jenže to bylo v době, než vyvstala ta záležitost s Vanderveckenem. Ale pak... Royi, to jste mohl být jen vy. Domnívala jsem se, že blátošlapi nemohou..."
„Není to tak. Já osobně mám licenci mít děti. Ostatně, jak jinak byste si vysvětlila, odkud se berou noví blátošlapi? Asi jsem vás měl na to upozornit, ale nikdy..."
„Netvařte se tak ztrápeně!" Vstala a ovinula mu paže kolem krku. „Jsem naopak pyšná. Což to vaše tvrdá hlava nechápe?"
„Ale ano."
Poněkud nucené se usmál. Samozřejmě, že byl rád, že bude otcem, jenže...
„Co budeme dělat?"
Situace se začala nepříjemně komplikovat. Brennan zřejmě vypustil příliš silnou bombu. Roy zavřel oči, jako by mu to pomohlo v přemýšlení. Když je opět otevřel, všiml si, že Alice s Brennanem ho upřeně pozorují.
Alice je těhotná...
Na obloze jsou podivné modré body...
Vzchopil se. „Půjdu," řekl pevným hlasem, ale hned dodal: „Neopouštím tě, má drahá!"
Jeho ruce ji pevně objaly:
„Přivedeme své děti do tohoto světa, i když k němu míří dvě stě třicet cizích lodí!"
„Jenže jsem právě objevil jejich druhou vlnu," upozornil Brennan.
„Zatraceně. Ani mi to neříkejte. Nezajímá mě to!"
Alice mu položila ruku na ústa. „Chápu vás, má věrná posádko. Vím, že jednáte správně. Jiné řešení není."
Svět kolem nich byl náhle plný spálených mostů.
Stáli pod větvemi obrovského osamoceného stromu. Brennan upravoval jakési zařízení, které vytáhl z jedné ze svých rozměrných kapes. Roy ho mlčky pozoroval.
Dvě stě let stará Brennanova jednomístná loď, kterou přivlekl s sebou, se podobala zavalitému brouku s dlouhým žihadlem. Závěsné sítě pro náklad vypadaly jako průhledná křídla a konec ‚žihadla' zářil podivným světlem.
Celý den učil Brennan Alici řídit tuto loď, pečovat o ni a udržovat ji. Roy se obával, že jediný den na to nebude stačit, ale když Brennan byl nakonec spokojen...

Alice si skutečně počínala velice dobře. Loď se hladce vznesla a zamířila směrem, kde bylo Slunce...
Roy měl neodolatelné nutkání něco udělat, jinak ho vina bude tížit po celý život. Rozhodný okamžik

však minul. Mohl se jen dívat, jak se loď rychle vzdaluje...
Slunce vypadalo podivně. Brennan totiž upravil gravitační čočky na startovací systém pro Alicinu loď. Ztemnělo a posunulo se doleva, aby svou hnací sílu zaměřilo přesně na těžiště lodi.
Alice byla pryč.
„Nebude mít žádné problémy," uklidňoval ho Brennan. „S lodí umí zacházet, a kromě toho to není žádný historický krám vhodný do muzea. Provedl jsem na ní totiž celou řadu zajímavých změn a zlepšení." Roy pouze přikývl. Všiml si, že tráva kolem usychá a listy na stromech žloutnou. Brennan také vypustil jezírko, které se změnilo v mělké bahniště. Kobold rychle ztrácel svůj původní magicky vzhled.
Brennan mu poklepal na rameno. „Pojďte, Royi!" Vstoupil na místo, kde bývalo jezírko, a Roy ho následoval. Chladné, čvachtající bláto mu prosakovalo mezi prsty na nohou.
Uprostřed blátivého dna se Brennan zastavil, sáhl do černé břečky, cosi uchopil a táhl. Zamlasklo to a objevily se kulaté kovové dveře — vchod do přechodové komory kosmické lodě.
Nyní už vše probíhalo rychle. Přechodová komora vedla do poměrně stísněné řídící kabiny s dvěma bezpečnostními křesly. Na panelové desce byla panoramatická obrazovka umožňující rozhled na všechny strany, jako na kterékoli jiné kosmické lodi.
„Připoutejte se, ale nemusíte," vyzval ho Brennan. „Pokud teď něco uděláme špatně, jsme tak jako tak mrtví, takže na tom celkem nezáleží."
„Neměl bych si nejdřív..."
„Ne. Až odstartujeme, můžete si loď prohlédnout podle libosti. Budete na to mít celý rok času."
„Jenom?" poznamenal Roy ironicky.
Brennan na něho po očku pohlédl. „Royi, uvědomte si, že já zde seděl po delší dobu, než po jakou žila vaše prateta Estelle!"
Zapnul vnější obrazovku, která ukázala, že jsou v jakémsi tunelu pod Koboldem. Stiskl tlačítko a zdálo se, že Kobold začal prudce couvat. Pak zpomalil, zastavil se a loď se prudce vznesla. Roy zaječel, ale to již byli venku z tunelu a před nimi se rozevřela temná obloha.
Roy natočil křeslo, aby se podíval dozadu, ale Kobold zmizel a slunce bylo již jen hvězdou mezi ostatními hvězdami.
„Trochu zvětšíme pohled," řekl Brennan. Slunce jakoby se zvětšilo a přiblížilo. Na zadní obrazovce se objevil rychle se zmenšující Kobold. Zvětšení opět naskočilo a Kobold pokryl celou obrazovku.
Brennan stiskl rudý knoflík.
Kobold se zhroutil do sebe jako pod úderem neviditelné ruky. Skály pukaly a oslnivě žhnuly.
Roy se zděsil. Měl stejný pocit, jako by někdo bombardoval Disneyland.
„Co jste to udělal!"
„Vypnul jsem generátory gravitace. Pakové je nesmí najít. čím déle jim bude trvat, než objeví v této oblasti něco umělého, tím lépe pro lidstvo."
Kobold se roztával, zmenšoval a žhnul.
„Za několik minut se celá jeho hmota soustředí jako mikroskopicky tenký povlak na kouli neutronia, která má v průměru osm stop. Až vychladne, vše zmizí."
V této chvíli se Kobold jevil již jen jako oslnivě bílý bod.
„Co dál?" zeptal se Roy.
Brennan se usmál. „Po celý rok, dva měsíce a týden se nestane nic. Chcete začít s prohlídkou lodě?"
„Nebudeme dělat vůbec nic?"
„Tím jsem měl na mysli, že po celou tuto dobu poletíme rovnoměrně bez zrychlení. Podívejte se..."
Přejel prsty po řídícím panelu. Na obrazovce se objevila trojrozměrná mapa Slunce a okolí až do vzdálenosti dvaceti světelných let.
„My jsme zde, v blízkosti Slunce, a letíme sem, k tomuto bodu mezi Alfa Centauri a Van Maanenovou hvězdou. Až vyřídíme tu pakskou loď, která je zřejmě průzkumná, zamíříme přímo k jejich flotile. Naši rychlost nezjistí, tím méně její příčnou složku, protože
nebudou znát rychlost našich výfukových plynů. Budou předpokládat, že přicházíme od Van Maanenovy hvězdy a míříme k Alfě Centauri. Tím je odvedu od našeho Slunce."
„To je rozumné."
„Poletíme tedy, jak jsem naznačil. Detaily můžeme upřesnit později. Teď chci, abyste se naučil ovládat tuto loď pro případ, že by se mi něco stalo."
Bludný Holanďan, jak ji Brennan nazval, nebyla v pravém slova smyslu kosmickou lodí. Byly v ní totiž

umístěny ještě další lodě.
„Pokud byste chtěl být puntičkářský, tak se vlastně jenom plavíme. Kolem nás jsou přílivy a odlivy, fotonové větry a mělčiny kosmického prachu, na nichž lze ztroskotat."
„Před startem jste ale řekl, že jste se postaral o astronautiku."
„Jistě. Pokud by to bylo nutné, mohl bych dokonce rozprostřít i síť, zachycující protony, jenže tím bychom byli příliš vidět."

Bludný Holanďan byla v podstatě dutá skála. Ve třech velkých dutinách bylo umístěno příslušenství pro ramjetovou loď pakského typu, kterou Brennan nazval Protektor. V další speciálně upravené dutině byla Royova původní nákladní loď, s níž spolu s Alicí přiletěl. Ostatní dutiny sloužily za skladiště.
V jedné z nich byla hydroponická zahrada.
„Tam nikdy nevstupujte!" přikázal Brennan Royovi. „Rostou tam totiž stromy života'."
V tělocvičně Royovi předvedl, jak upravovat zařízení, původně určené pro posilování svalů ploditelů. Na Bludném Holanďanu byla totiž téměř nulová gravitace, takže oba museli pilně cvičit, aby se udrželi v kondici.
K dispozici byl velký radar, ale běžného typu.
„Nechci používat generátory gravitace," vysvětloval
Brennan. „Chci, abychom vypadali jako obyčejná skála. Později, až bude třeba, změníme se na pakskou loď."
Roy si myslel, že je to zbytečná opatrnost. Namítal, že uplyne polovina ze sto sedmdesáti tří let, než se dostanou do styku s Paky.
„Možná, ale nerad riskuji," řekl Brennan. „Co kdyby se náhle objevila jejich průzkumná loď?"
V prvních týdnech letu se věnovali téměř výhradně Protektoru. Brennan Roye učil, jak s ním manipulovat, a vysvětloval mu rozdíly mezi touto a Phssthpakovou lodí.
„Nevím, jak dlouho se nám podaří zachovat naši kamufláž," zdůvodňoval Brennan své počínání.
„Možná, že nastálo, možná, že jen krátce. To vše závisí na okolnostech, kdy bude nutno zapojit do akce vše, co máme k dispozici."
řídící sekci přeměnil Brennan na jakési cvičiště simulovaných bojových akcí. Do kontrolního systému zabudoval senzory a monitorovací zařízení pro vnější impulzy. Roy se mezitím naučil udržovat přetížení na stálých 0,92 G a ovládat magnetické pole, aby do značné míry zakrývalo intenzitu výfuku Phssthpokovy lodi, který nebyl tak precizně seřízen jako na Brennanově. Nakonec nebylo divu. Měla za sebou cestu trvající třicet jeden tisíc let.
řídící sekce byla daleko větší, než Roy očekával. „Phssthpok neměl tolik místa, že?" zeptal se.
„Ne. Musel s sebou vzít potraviny, vzduch a zařízení na tisíc let. My ne, ale přesto jsme dost stísněni. Naproti tomu máme čím si krátit dlouhou chvíli, kdežto Phssthpok žádné komputery neměl nebo je nepotřeboval."
„Jak to?"
„Pro Páka bylo nepředstavitelné, že by nějaký stroj měl za něho myslet. Jsou totiž nesmírně bystří a myšlení jim přináší potěšení."
Vnitřek nákladové sekce ve tvaru kapky zdaleka nevypadal tak jako před dvěma stoletími, kdy se Phssthpok vřítil do sluneční soustavy. Jeho nákladem byla vlastně smrt. Loď mohla vysunout velké manévrovací trysky a bojovat. V podélné ose měla umístěný laser pro paprsky X a rovnoběžně s ním silné potrubí k vytváření řízeného magnetického pole.
„Toto pole bylo schopno neutralizovat veškerá pole každého ramjetu, jehož princip spočívá na monopolech," vysvětloval Brennan. „Musí být ovšem přesně načasováno, jinak mu nijak zvlášť neuškodí."
Teprve když se s ním Roy naučil manipulovat, což trvalo dost dlouho, protože o teorii polí toho mnoho nevěděl, začal mu Brennan vštěpovat zásady správného načasování. Pak však nastala chvíle, kdy se Roy vzbouřil.
Uplynulé dva měsíce nebyly pro Roye nijak příjemné. Stal se žákem ve škole s nepřetržitým vyučováním, v níž se nedalo švindlovat nebo chodit za školu. Nebavilo ho být malým školáčkem, postrádal volné prostory Země, stýskalo se mu po Alici a po ženách vůbec. A tak to mělo jít po celých pět let!
Pět let — a zbytek života na Wunderlandu! O této planetě věděl jen to, že má málo obyvatel, a navíc žijících roztroušeně. Jiezpochyby žádná vysoká technologická úroveň, takže to mohl být přírodní ráj, kde

by se dalo klidně a příjemně žít — pokud nepřijde Brennan. Pak se vše změní a celý Wunderland se vydá do války.
„Flotila Pakuje vzdálena sto sedmdesát tři let," hořekoval Roy. „Ve Wunderlandu budeme za pět let, tak nač takový spěch? A vůbec, nač potřebujeme dělostřelce — co jiného dělám?"
Brennan se opřel o hranu odpalovacího zařízení pro termonukleární řízenou stfelu a pohlédl na něj:
„Dalo by se říct, že jste se naučil skromnosti a nepřeceňovat se. To je velký úspěch. Mně se to nepodařilo za celou dobu, co jsem hlídal, zda se neobjeví lodě Paků. Tehdy to byla jen nepatrná pravděpodobnost, ale nyní si nemohu dovolit riskovat."
„Jaképak riskování, když už víte, kde ty lodě jsou!"
„Nechtěl jsem vás znepokojovat..."
„Jenže mne už to všechno unavuje a nudí!"
„Dobře. K tomu se ještě vrátíme. Víme, že sem letí flotila Paků. Jistě si vzpomínáte, že není vyloučeno, že za ní poletí další. Takže abyste se nenudil, oznamuji vám, že jsem právě objevil druhou flotilu. Jak to vypadá, byla vypravena asi tři sta let po té první. Vše, co jsem zatím zjistil, jsou chemické stopy výfuků poněkud stranou od místa, kde se nachází první flotila. To by mohlo znamenat, že letí značně rychleji."

Roy polkl. „Jak je velká?"
„Je menší — asi sto padesát lodí. Předpokládám, že jsou stejného typu jako lodě první flotily, ale nejsem si jistý."
„Co když existuje ještě třetí flotila!"
„Zatím jsem nic takového nezjistil. Lze předpokládat, že při stavbě obou prvních flotil vyčerpali veškeré dostupné zdroje surovin; další museli pracně získávat v okolních světech a tam lodě také budovat. Jak dlouho tedy bude trvat, než dají dohromady třetí flotilu? To si netroufám odhadnout. Jisté však je, že jednou přiletí."
„Co bude dál?"
„Předpokládám, že až odletí poslední flotila — ať již to bude třetí nebo čtvrtá — zůstanou na planetě ještě někteří Protektoři bez potomstva. Jednak pro nedostatek místa na lodích, jednak mohou mít v úmyslu prospět pakské rase."
„Jak? Na prázdném světě, navíc ohroženém kosmickou katastrofou?"
„Mohou postavit flotilu výzvědných lodí!"
Nebylo to poprvé, co Roy pochyboval o Brennanově zdravém rozumu. Psychologický dopad změny z člověka na... Páka? Navíc dvě stě dvacet let života o samotě. Jenže pokud by byl Brennan šílený, byl příliš chytrý, než aby to dal najevo...
„V tom případě by ale vyrazili nejméně až za pět set let po ostatních!"
„Zdá se to nesmyslné, že?" usmál se Brennan. „Je však nutno uvážit, že tito Protektoři neměli nikoho, za něhož by byli zodpovědní, takže si mohli dovolit experimentovat a riskovat. Nemuseli použít osvědčených typů lodí, ani se zatěžovat nákladovými sekcemi. Pro sebe potřebovali jen minimum zásob a všichni ploditelé byli již odvezeni. Když se to všechno uváží, mohli by dokonce předstihnout i první vlnu a znenadání se zde objevit jako její průzkumníci."
Brennan se znovu pobaveně usmál:
„Tak co, Royi? Stále ještě se cítíte unavený a znuděný? Stále se nic neděje?"
„Probůh!" zděsil se Roy. „Snad jste ty průzkumníky už neobjevil?"
„To je nesmysl. Přece nemohu hlídat celý vesmír! Nemusí se objevit právě zde. Mohou přiletět z různých stran a vrhnout se na sluneční soustavu! Nezapomeňte, že hledají svět objevený Phssthpokem, který podle nich již dvě stě dvacet let ovládají Protektoři, takže bylo dost času, aby byl vybudován podle jejich představ. Nyní by se na něm mělo nacházet asi třicet milionů ploditelů různého věku a Phssthpok by mohl mít k dispozici alespoň tři miliony změněných Protektorů — něco jako jsem já. Úkolem průzkumníků bude také neprozradit pozici flotily."
Roy se otřásl.
„Něco však mohu udělat, ale potřebuji několik týdnů na přípravu," pokračoval Brennan. „Ze všeho nejdřív vás naučím samostatně ovládat loď a hlavně bojovat. Takže teď půjdeme do obytné sekce."
*
řízené magnetické pole je schopné rozrušit mezihvězdné plazma, zachycované kosmickými loděmi typu ramjet jako palivo. Použije-li se jako zbraň, způsobí, že proud plazmy zasáhne nepřátelskou loď a zničí ji. Střelec však musí přesně mířit, protože protivník může efekt kompenzovat, a pokud má plazma

místně rozdílnou hustotu, může to být nebezpečné i pro samého střelce. Při rovnoměrné hustotě nepřítele spálí, dříve než se mu stačí vyhnout. Těchto polí se běžně používá jako ochrany před gama zářením vznikajícím při spalování vodíkového plazma na pohonné palivo.
„Zažeňte ho do blízkosti nějaké hvězdy a tam to do něho pusťte," radil Brennan. „Ale pozor, aby to on neprovedl vám!"
Laser by byl spolehlivější, pokud ovšem zasáhne přesně. V bitvě je však nepřátelská loď obvykle vzdálena několik světelných sekund, takže tvoří malý, stále se měnící cíl, protože za těchto několik sekund je už někde jinde. Proto je tisícikilometrová šířka nepřítelova rámového pole nepoměrně snazší cíl. řízené střely zase proudem plazmy ničí rámová pole nebo uhličitou parou narušují rovnoměrnost spalování, popřípadě půl tunou stlačeného radonového plynu likvidují stázová pole. Jiné mohou nést termonukleární náboj. To vše způsobuje smrt. Některé střely byly jen atrapy k rozptýlení protivníkovy pozornosti.
Roy se učil.
To, co zbylo z Koboldu, bylo již tři měsíce za nimi, když Roy dostal první cvičný úkol. Ty další se mu celkem líbily, tento první však rozhodně ne.
V těchto simulovaných bojových operacích na něho Brennan vrhal vše možné i nemožné. Pakské výzvědné lodě letěly se zrychlením 3 G, jakmile se dostaly za Brennanovu loď, náhle zvýšily na 6 G a zaútočily. Dvě z nich se vyhnuly jeho laseru s takovou obratností, že
raději laser vypnul, zatímco Pakové střídali svými lasery nejen na jeho loď, ale i na jeho rámové pole, kde se atomy vodíku střetávaly a vytvářely termonukleární reakci. Protektor se natolik zmítal, že Roy se obával o stabilitu svého generátoru. Vrhali na něj bomby různou rychlostí, zřejmé pomocí lineárního urychlovače, takže se jim musel vyhýbat prudkými změnami kursu, na což však Protektor nebyl stavěn.
Tri dny strávil v obytném modulu, kde jedl, pil a místo spánku polykal povzbuzující pilulky. Pod Brennanovým dohledem se zaníceně věnoval bojové hře. V lodi byl odkázán na své přístroje, takže protivníkovu tvář neviděl, ale domýšlel se, že je podobná Brennanově.

Zezadu se na něho řítily dvě lodě. První srazil přímým zásahem svého řízeného magnetického pole a s uspokojením si všiml, jak její rámové pole vzplanulo a zmizelo. Teprve v této chvíli si uvědomil, že nepřátelské lodě útočí vždy v páru. Zatracený Brennan!
Vedoucí loď dvojice sice zničil a druhá loď, která byla těsně za ním, začala zpomalovat. Zřejmě ji zaskočila ztráta jejího partnera. Zaměřil se proto na druhou dvojici, která se na něho řítila. Prudce stočil loď s vědomím, že nepřátelské lodě letící v těsném závěsu nemohou tak rychle manévrovat jako jedna. Tento manévr soustavně opakoval. Když se otočil třeba jen o zlomek obloukové minuty, nepřátelské lodě se otočily o něco méně, takže byl schopen se jim vyhýbat a bránit jim v přesném míření.
Zbylá loď z první dvojice ho však stále sledovala. Zaměřil se na ni.
Náhle se polovina ukazatelů na přístrojové desce rozzářila rudým světlem, což znamenalo, že ve vlečené sekci jeho lodě cosi vybuchlo. „Zřejmě ten idiotský projektor," pomyslel si. Stalo se to právě ve chvíli, kdy se snažil prorazit rámové pole této osamocené lodě. Jinak jeho vlastní loď zůstala nepoškozena, ale když chtěl použít laser, zjistil, že nefunguje. Vypustil tedy shluk řízených střel, které však místo původního cíle zasáhly vedoucí loď druhé dvojice, která vzplanula a zmizela.
Zbývaly tedy dvě lodě, z nichž každá ztratila svou partnerskou velitelskou loď. Stále letěly za ním, ale Royovi se zdálo, že jejich zrychlení je podstatně menší než jeho. Náhle však jedna z nich vyrazila se zrychlením nejméně 8 G a rychle se k němu blížila se zřejmým úmyslem spálit mu zadní výfukovou část lodě. Teprve nyní mu došlo, proč lodě útočí vždy ve dvojicích.
Chtělo se mu zvolat, jako již několikrát předtím: „Brennane, co blázníte!", ale přemohl se. Vypnul motor a vypustil půl tuny radonu.
Radon má krátký poločas, proto musí být udržován ve stázovém poli, a to pod vysokým tlakem. Jakmile tyto podmínky pominuly, radon se termonukleární reakcí změnil na transuranové prvky a došlo k explozi. Pakovo rámové pole se rozzářilo jako vánoční stromek, který se zbláznil. Nepřátelská loď se změnila na oslňující bod a zmizela.
Poslední loď zůstala daleko vzadu a po chvíli se ztratila.
Roy se jen těžko zbavoval pocitů prožívaných při této simulované bitvě. Proto sebou překvapeně trhl, když se ve spojovacím otvoru objevila Brennanova ohyzdná hlava.
„Proč se ten Pak snažil spálit můj výfuk?" utrhl se na něho Roy.
„Věděl jsem, že se na to zeptáte. Vysvětlím vám to, ale nejdřív si probereme průběh toho cvičení."
„Dejte mi s tím pokoj!"

„Počínal jste si celkem dobře," pochválil ho Brennan, aniž by reagoval na Royovu rozhořčenou poznámku. „Na druhé straně je třeba konstatovat, že po tomto střetu vám toho moc ze zbraní nezbylo. To by nakonec nevadilo, pokud byste nenarazil na další průzkumné lodě. Horší je, že jste zbytečně spotřeboval mnoho pohonných látek, takže na oběžnou dráhu kolem Wunderlandu už byste se asi nedostal. Jediná možnost by byla opustit Protektor, přejít do skladové sekce a přistát s ní."
„To je všechno velmi zajímavé. Jenže proč mi ten Pak chtěl spálit výfukovou část?"
„To byla jeho jediná možnost. Způsob obrany proti tomu je celkem jednoduchý, ale je nutno jej znát. Nejlépe si to objasníme na diagramu."
Když se konečně dostali do řídící sekce Bludného Holanďana, Roy se stále ještě třásl v důsledku prožitého nervového napětí. Tři dny trvání simulované bitvy na něm zanechalo své stopy. Brennan na něho soucitně pohlédl.
„Chcete s tím prozatím přestat?"
„Ne!" řekl Roy rozhodným hlasem.
„Dobře. Budu stručný. Rámové pole vaší lodě vysává mezihvězdný vodík z oblasti o šířce tří tisíc mil. Je vháněn k magnetickým polím, kde je stlačován natolik, že dochází k termonukleární reakci, jejíž zplodinou je helium, některé sloučeniny vyššího řádu a samozřejmě i něco čistého vodíku. To vše vychází ven."
„To vím."
„Jistě. Jenže tím je vytvářen poměrně úzký a žhavý proud částic, který se pozvolna rozptýlil, asi tak jako zplodiny z každého raketového výfuku. Nyní předpokládejme, že je za vámi loď, řekněme ve vzdálenosti jednoho sta mil. Asi takhle..."
Brennan znázornil na obrazovce dva body představující lodě. Před vedoucí umístil široký kužel, jehož špička směřovala do magnetického pole této lodě, které přivádělo vodík do kruhových kompresorů.
„Vy tím vlastně sbíráte vodíkové palivo pro tu loď za vámi," poznamenal Brennan. „Její rámové pole je pouze sto mil široké" — Brennan nakreslil značně užší kužel — „což jí umožňuje lepší kontrolu nad přísunem paliva, které je již horké a hutné, lépe hoří a termonukleární reakce probíhá ještě účinněji. Výfukové plyny jsou totiž bohaté na berylium.
Této možnosti se poslední pakská loď pokusila využít. Vedoucí loď totiž neměla jiný účel, než aby vytvářela rámové pole pro svou společnici. Neměla motor, ani palivo, ani náklad, proto musela být zprvu vlečena tak dlouho, než dosáhla rámové rychlosti, kdy již letěla sama. Loď letící v jejím závěsu byla sice daleko těžší, ale dostávala již připravené palivo, takže mohla rychle akcelerovat a získat tak výhodu nad nepřítelem." „Myslíte si, že na nás přijdou s něčím podobným?" „Je to možné. Existuje však i jiný způsob, jak provádět tuto tandemovou akci. Představte si dvě lodě udržované v tandemu pomocí

generátoru gravitace. To by jim umožnilo okamžitě se rozpojit a vrhnout se na protivníka současně. Může to však fungovat i obráceně. Vedoucí loď je poháněna zadní, která pro ni tvoří jakýsi urychlovač."
„Není však problém tento tandem lodí zjistit," pokračoval Brennan. „Musí totiž vytvářet takové frekvence beryliového světla, že to musí vypadat jako neonová reklama na obloze. Stačí tedy, abych zkonstruoval příslušný detektor."
„Mohl bych vám při tom nějak pomoct?" „Možná, že ano. Teď se však jděte vyspat. Asi za měsíc budeme v simulaci bitvy pokračovat." Roy se zastavil ve dveřích. „Za tak dlouho?" „Bude stačit si jen ověřit vaši kondici. Jste totiž v tak dobré formě, že si ji jen těžko zlepšíte. Bude jen třeba opatrněji zacházet s elektromagnetickým projektorem. Až se prospíte, ukážu vám, co s ním Pakové provedli."
„Snad co vy jste s ním provedl." „Ani to, ani ono. Chci vám předvést, co oni by s ním mohli provést. Ale teď už jděte spát."
Brennan strávil ve strojní dílně plné tři dny. Po celou tu dobu se z ní ozýval hukot a vibrace otřásaly i skalnatým povrchem Bludného Holanďana.
Roy si mezitím přečetl několik starých románů, uložených v paměti počítače. Pak se s pocitem speleologa procházel — či spíše proplouval jeskyněmi a průchody vyhloubenými ve skále. Když zjistil, že mu v beztížném stavu ochabují svaly, cvičil do únavy v posilovně.
Prostudoval si pojednání o planetě Wunderland a doplnil si své dřívější znalosti o ní: přitažlivost 0,61 zemské, 1024000 obyvatel, kolonizovaná oblast 3 miliony čtverečních mil, největší město Mnichov, 800 obyvatel — buď sbohem naděje na městský život!
čtvrtého dne činnost ve strojní dílně ustala, takže Roy se domníval, že tam Brennan usnul. Když tam však vstoupil, Brennan otevřel oči a usmál se:

„řoyi, příliš se spoléháte na dlouhé a pomalé otáčky. Zbraním Paků se vyhnete jedině tím, že budete stále měnit tah motoru. Rovněž je nutno operativně zvětšovat nebo zmenšovat průchodnost rámového pole. Chcete-li použít laseru jako zbraně, zvyšte ji. Když naopak chcete, aby polem nic neproniklo, snižte ji."
Roy si už zvykl, že Brennan se často vrací k již dříve prodiskutovaným záležitostem. Proto se zeptal:
„Proč tedy tuto metodu nepoužila ta poslední pakská loď, na niž jsem vypustil radon?"
„Jistě to mohl udělat, jenže při tak velké rychlosti jeho lodě by byl radon v poli dřív, než by s ním stačil manipulovat. Když jste totiž vypnul motor, jeho relativní rychlost jste tím ještě zvýšil. To bylo od vás vtipné, Royi. Takže si budete pamatovat: Nikdy nepronásledujte prchající loď, protože nevíte, co na vás dozadu může vypustit. Proto také doufám, že v bitvě budeme dělat úhybné pohyby pouze my."
Teprve nyní si Roy uvědomil, proč vlastně za Brennanem přišel.
„Už tři dny jste nejedl. Myslel jsem si..."
„Nemám hlad. Něco jsem si připravil a čekám, až to vychladne."
„Mohl bych..."
„Ne, díky."
„Je něco důležitého?"
Brennan se usmál. „říkal jsem vám přece, že mám určitou schopnost předvídat. Kdyby nehrozily výzvědné lodě Paků, mohl byste se vydat na Wunderland sám. Většina toho, co vím o Pacích, je zachycena v paměti počítače, protože když má Protektor pocit, že je zbytečný, přestává přijímat potravu..."
„Jinými slovy to znamená, že byste v určitém smyslu uvítal, kdybychom se s Paky srazili."
Brennan se usmál, ale neřekl nic. Jeho tvář zůstala nehybná, ne však strnulá, a působila spíše dojmem zvrásněné, ale živé kůže. Pouze v jeho pevně sevřených ústech bylo cosi lidského.
K večeru vynesl z dílny jakési zařízení o váze asi tři sta liber, jehož hlavní součást tvořil velký krystal ve tvaru hranolu. Odmítl Royovu pomoc a sám je umístil do ohniska čidel Bludného Holanďana. Roy mu přinesl sendvič a donutil ho, aby jej snědl.
Pátého dne pozdě odpoledne se Roy šel podívat po Brennanovi, ale nikde ho nenašel. Teprve když otevřel dveře do zakázaných prostor, viděl ho, jak se nahýbá přes okraj hydroponického tanku a plnými ústy pojídá sladké brambory.
Hranol vrhal duhové spektrum na zvláštní podložku. Brennan ukázal na světlezelenou čáru:
„Beryliové světlo, posunuté k modré části spektra, zatímco čára helia je v jeho fialové oblasti. Jenže berylium je normálně v jeho infračervené části."
Roy přikývl. „Každý školak by věděl, co to znamená. Jde po nás!"
Brennan pokrčil rameny. „Možná, že ne. Zdá se, že letí proti nám, ale ne přímo na nás. Od Slunce jsme vzdáleni jen několik světelných týdnů, ale on nejméně světelný rok. Kromě toho se mi zdá, že brzdí. Podívám se, zda bychom nemohli zachytit zář jeho výfuku. Myslím si, že přece jen směřuje ke Slunci."
„Brennane, to je zlé!"
„Je to to nejhorší, co se mohlo stát. Přesně to budeme vědět asi tak za měsíc, až bude o něco dál, abychom mohli změřit jeho paralaxu."
„Až za měsíc? Ale to..."
„Uklidněte se, Royi. Jak daleko se může dostat za pouhý měsíc? Jak to vypadá, letí podsvětelnou rychlostí, daleko pomaleji než my. Měsíc zase není tak dlouhý a za tu dobu zjistíme, zda letí sám, zda jich

je víc, kde jsou a kam letí. Budeme mít dost času něco vymyslet a připravit se."
„Co máte na mysli?"
„Takovou věcičku, která mě napadla, když jsme zjistili, že proti nám letí flotila Paků. Především však při pomyšlení, že by se tu mohl objevit nějaký jejich průzkumník. Ostatně detaily jsou v počítači."
Roy se nebál samoty, i když byl jinak družné povahy. Jenže Brennan byl divný společník, takže se obával chvíle, kdy opustí Bludného Holanďana a oba se přemístí do stísněných prostor Protektora. Asi týden se vyhýbal laboratoři a těšil se ze samoty. V prázdné posilovně se vznášel ve stavu beztíže a usilovně kroužil rukama i nohama. Až bude na Protektoru, bude mu tato místnost chybět, i když Bludný Holanďan byl jen kus vyhloubené skály, což byla ubohá náhražka pro člověka zvyklého na horské túry. Jednou dokonce sám Brennanovi navrhl uspořádat další simulovanou bitvu v domnění, že Brennan mezitím vyrobil dokonalejší modely pakských lodí, než byly ty předešlé. Jenže Brennan nic takového neměl.

„Už znáte všechno, co potřebujete k boji s Paky," odmítl jeho návrh. „Máte snad strach?"
„Ano," připustil Roy.
„To je dobře. Aspoň budete opatrný."
Jednoho dne Brennan nebyl ve své laboratoři. Roy ho hledal po celé lodi, ale marně. Logicky usoudil, že když není v lodi, musí být někde venku. Co tam asi dělá? Venku na trupu lodi v kosmickém vakuu? Rozhodl se, že si navlékne skafandr a podívá se za ním.
Když vystoupil na lodní trup, spatřil Brennana, jak na něčem pracuje. Brennan měl na sobě skafandr podivného tvaru, na jehož hrudi byla nádherně provedená kresba podle Daliho obrazu .Madona s dítětem'.
„Zatím nechoďte příliš blízko," varoval ho Brennan. „V době, kdy jsem budoval Kobold, jsem si s tímto kusem skály dost vyhrál, abych v něm vytvořil ložiska čistých prvků."
„Co vlastně děláte?"
„Něco, čím bych mohl z dálky ochromit činnost polarizátoru gravitace. Pokud je ovšem používají pro udržení svých lodí ve dvojicích."
„Co když to dělají jinak?"
„Pak byla má celoměsíční práce zbytečná. Jenže pochybuji, že by při tom používali nějaké kabely, ale nic jiného si nedovedu představit. Kabely by nevydržely žár výfuku vedoucí lodě. Spíše by to udělali obráceně. Všechno by soustředili do vedoucí lodě a vlečnou využívali jen jako jakýsi ramjetový kompresor. Tím by ale ztratili značně na výkonu a na manévrovací schopnosti.
Snažil jsem se vytvořit model jejich pátrací lodě. Nebylo to snadné, protože nevím, co všechno tam mají. Nejhorší by bylo, kdyby zapojili do tandemu dvě na sobě nezávislé lodě s mohutnými, lehce ovladatelnými generátory rámových polí. V tom případě by se při ztrátě vedoucích lodí mohly na sebe napojit vlečné a naopak."
„Pozumím."
„Přesto něčemu takovému nevěřím. čím víc toho do lodí vmontují, tím jsou neohrabanější, takže zřejmě zvolili nějaký kompromis. Vlečená loď bude zřejmě ramjet upravený k boji, zhruba něco jako my, zatímco vedoucí s předimenzovaným a lehce ovladatelným generátorem rámového pole bude mít větší manévrovací schopnost. Lze tedy spojit dvě vedoucí lodě, ale ne dvě vlečené, které jsou daleko zranitelnější. Nakonec jste to zjistil sám."
„To znamená, že tito průzkumníci mohou být daleko nebezpečnější, než jsem si myslel."
„Asi ano. Tři z nich se k nám právě blíží."
„Tři!" vydechl překvapeně Roy.
„Letí v trojúhelníkové formaci. Vzpomínáte si na mapu okolí Slunce? Je tam řada trpasličích sluncí, mezi nimiž pronikají. Mám dojem, že vytyčují ústupovou cestu pro flotilu v případě, že by jim v blízkosti našeho Slunce hrozilo nějaké nebezpečí. V této chvíli jsou asi světelný rok od Slunce a od sebe přibližně osm světelných měsíců."
Roy se rozhlédl. Slunce snadno rozeznal, ale nemohl si vybavit, z kterého směru se blíží první průzkumník. Zimničně se zachvěl, i když jeho nový skafandr byl daleko pohodlnější než ten původní.
„Co když jich bude víc?"
„Pochybuji," zavrtěl hlavou Brennan. „V posuvu frekvencí jsem nezjistil žádné další stopy berylia."
„Dejme tomu, že nepřicházejí ve dvojicích, ale každá loď samostatně. Pak by se jejich stopy nelišily od normálních."
„Tomu nevěřím. Musí se vzájemně vidět a být v kontaktu pro případ, že se některý z průzkumníků dostal do potíží."
„Dobře. Naším úkolem zřejmě bude odlákat je od Slunce."
„Ano."
Tato stručná odpověď svědčila o Brennanově schopnosti vše předem do detailu promýšlet. Když se Brennan odmlčel, Roy se ho zeptal:
„Mohu vám s něčím pomoct?"
„Ne. Všechno ostatní musím udělat sám. Vy si zatím oprašte své znalosti místní astronomie, protože tady bude naše bojiště. Prostudujte pečlivě také planetu Home. Bude-li to možné, nepoletíme na Wunderland, ale na Home."

„Proč?"
„řekněme, že mám v úmyslu udělat u Home pravoúhlou otočku a tato planeta se k tomu nejlépe hodí. Kromě toho je tam i slušná industriální civilizace — pro všechny případy."

Home (Epsilon Indi 2), druhá z pěti planet v systému, kde je 200 různě situovaných asteroidů, jejichž oběžné dráhy jsou známy. Gravitace 1,08 G, průměr 8800 mil, rotace 23 hodiny 10 minut. Rok: 181 dní, atmosféra 23% kyslíku, 76% dusíku, zbytek nejedovaté plyny. Tlak na úrovni mořské hladiny: 11 liber na čtvereční palec. Má jeden měsíc o průměru 1200 mil, gravitace 0,2 G, povrch stejný jako na zemském měsíci.
Planeta objevena v roce 2094 pomocí ramrobotové sondy. Osídlena v roce 2189 použitím kombinace ramrobotů a pomalých kosmických lodí. Každá loď měla na palubě šedesát kolonistů umístěných do stazového pole. O století později bylo místo jedné lodi zapotřebí tří, aby bylo zajištěno větší pohodlí vystěhovalců a mohlo se naložit více zásob.
I když na ramjetech nemohla být lidská posádka, ukázalo se, že je možné je využít také jako tankery pro kosmické lodě. Zásoby byly dopravovány na oběžnou dráhu planety pomocí ramrobotů, což šetřilo nákladový prostor v kosmických lodích.
První přistěhovalci chtěli svému novému světu dát jméno Flatland, ale pak převládl vlastenecký duch. Počet obyvatel: 3 200 000, kolonizovaná plocha šest milionů čtverečních mil. Významnější města...
Roy dlouho studoval mapu planety. Města a vesnice ležely většinou u soutoků řek a zemědělské podniky zase poblíž moře. V moři byl život, ale na souši ho bylo jen nepatrně. Pro zemědělství bylo nutné kompletně připravit půdu. K získávání potřebných hnojiv bylo možno využít moře a jeho produkty. Existuje významný důlní průmysl, ale jen na vlastní planetě. Nutnost udržet spojení se Zemí vedla k rozvoji elektronického průmyslu, což podnítilo růst dalších průmyslových odvětví.
Tři miliony obyvatel — to znamená rychlý nárůst populace, i když zpočátku se děti rodily jen ve zkumavkách a počet obyvatel se zvětšoval téměř výhradně přistěhovalectvím. Později však prudce rostl počet nově narozených.
Roye zatím nenapadlo, že možnost mít neomezený počet děti by mohla být podnětem k vystěhovalectví na tuto planetu. Pak si však uvědomil, že rodičovství je na Home běžná, ba vítaná záležitost, zatímco na přelidněné Zemi dostane povolení mít děti jen génius nebo ten, kdo vynalezl kolo.
Jenže on bude určitě výjimkou. Kdo jiný by mohl mít děti na obou světech? Idylické poměry na Home určitě pominou, až Brennan začne planetu připravovat na válku. Ta v žádném případě není nic příjemného a kosmická válka se může protáhnout do nekonečna. Jaké musí mít Brennan schopnosti, když může plánovat válku, k níž dojde až za sto sedmdesát tři let?
Brennan mezitím konstruoval jakési zařízení ve tvaru válce, vyššího a těžšího než byl on sám. Když byl hotov, s námahou je dopravil k velkým dveřím, za nimiž byly uskladněny Protektorovy díly.
„Musím si být jist, že zajistím odpovídající intenzitu polarizovaného pole," vysvětloval. „Jinak by se mohlo stát, že Protektor jím bude pohlcen."
„Asi tak, jak se to stalo s Koboldem?"
„Ano. Jen se obávám, že Pakové to dokáží také. Pokud to však nebude fungovat, znamená to, že své lodi udržují ve dvojicích jiným způsobem. Připoutám to za obrannou sekci a nákladní zase za obytnou. Paky to však nijak nepřekvapí. Pokud mají s sebou potřebné nářadí a materiál, udělají totéž, až zjistí, co mám já."
„Takže jsme připraveni na konečnou fázi," poznamenal Roy.
„Zahájíme ji, jakmile zjistím, co zvědové Paků právě dělají. Bude to trvat nanejvýš dvanáct hodin."
Na obrazovce se průzkumníci Paků jevili jako malé zelené body. Byli od sebe značně vzdáleni, ale znatelně blíž k Slunci. Brennan je soustavně pozoroval po celé dva měsíce, takže je nemusel dlouho hledat.
„Letí stále se zrychlením 3 G," konstatoval. „Až se přiblíží ke Slunci, zřejmě se zastaví. Až dosud jsem se při odhadu jejich úmyslů nemýlil. Doufejme, že tomu tak bude i nadále."
„Brennane," řekl Roy vážným hlasem. „Je nejvyšší čas, abyste mi řekl, co vlastně máte v úmyslu."
„Máte pravdu. Teď opustíme Bludného Holanďana, protože už nemá smysl snažit se je přesvědčit, že přicházíme ze směru od Van Maanenovy hvězdy. Stejně by poznali, že letíme v jiném úhlu. Zamíříme na Wunderland rychlostí 1 ,08 G, poletíme tak asi měsíc, pak se otočíme a se zrychlením 2 G odletíme stranou. Pokud mne budou považovat za nebezpečného, pustí se za mnou."
„Proč...?" začal Roy, ale zarazil se. Uvědomil si, že 1,08 G je hodnota přitažlivosti planety Home.
„Nechci, aby se domnívali, že jsem Pak," pokračoval Brennan. „Budou si myslet, že jsem nějaký cizí tvor z kosmu, který buď ukradl, nebo nějakým způsobem napodobil pakskou loď, a s tím větší vervou mne začnou pronásledovat. Zrychlení odpovídající gravitaci Země nechci použít, protože bychom se tím

prozradili."
„Chápu. Budou se tedy domnívat, že pocházíme z planety Home. To je váš úmysl?"
„Přesně tak."
Roy si povzdechl. To tedy znamená, že planeta Home se válce nevyhne. Ostatně kdo v celé historii se jí kdy vyhnul?

„Co se však stane, když dva z nich poletí dále ke Slunci a ostatní za námi?"
„To by pak mohlo být zajímavé. Stále jsou však od sebe vzdáleni asi osm světelných měsíců, takže když se začne první otáčet, uvidí to druhý až za osm měsíců a třetí za dalších osm, takže otočit se zpět jim potrvá přes jeden a půl roku. To ovšem v případě, že mne budou považovat za nebezpečného. Zdá se, že máte nějaké námitky!"
„Brennane, teprve za dva zatracené roky zjistíte, že se za vámi vydali. Jeden rok jim bude trvat, než nás uvidí a další než poznáte, že skutečně letí za námi!"
„Zhruba máte pravdu," přikývl Brennan a jeho oči jakoby zmizely za mohutnými očními oblouky, když pokračoval:
JRoyi, jak dlouho jste schopen snášet nudu?"
„Nevím."
„Co kdybych vám připravil lůžko ve stázovém poli? Stačí k tomu dvě radonové bomby."
„To by nebyl špatný nápad. Jenže pak budete mít o dvě radonové bomby méně."
„Ne. Bude stačit, když je přemístím do obytného systému a mezi generátory instaluji kovovou skříň."
Royovi nedalo, aby se nezeptal:
„Ale co s vámi? To stálé čekání vás musí unavovat stejně jako mne. Co kdybychom se ve stázovém poli střídali?"
Brennan mávl rukou. „O mne se nestarejte. Mohu sedět a hlídat třeba až do soudného dne, pokud k tomu budu mít pádný důvod."
Roy se hystericky zasmál. Stálé odklady a nečinnost mu drásaly nervy. Spánek ve stázovém poli bude zřejmě nejlepší východisko.
Stazové zařízení v Protektoru tvořil železný kontejner, podobný rakvi sedm stop dlouhé, napojený na dvě radonové bomby. Protože vše měřilo asi čtrnáct stop na délku, byli nuceni to protáhnout mezi dveřmi spojujícími kuchyň s posilovnou.
Roy tam ležel doslova jako v rakvi, a také se tak cítil. Chtělo se mu něco říct, ale sevřel rty a čekal, až Brennan přirazí víko.
Ozvalo se prudké kovové bouchnutí.
V hlavě se mu honily podivné myšlenky. Je jisté, že to bude fungovat ? Hloupá otázka. Samozřejmé, vždyť celá planeta Home byla tímto způsobem osídlena!
Ocitl se v naprosté tmě. V duchu viděl, jak Brennan dokončuje přivařování víka a kontroluje zapojení okruhů, dříve než stiskne osudné tlačítko. Pak jakýkoli pojem času zmizí. Jaká budou jeho první slova, až se zase probudí? Jistě se hloupě zeptá: „Fungovalo to?"
Náhle na něho dolehla tíha a přitiskla ho ke dnu této podivné rakve. Zděsil se, ale pak si uvědomil, že Protektor nabral rychlost s akcelerací minimálně 3 G. Ihned nato usnul.
Víko se odsunulo. Brennan ho uchopil pod pažemi a nadzvedl. Roy cítil jeho ruce jako ocelové kleště, když ho napůl vlekl k antigravitačnírnu křeslu, kde ho uchopil kolem pasu a opatrně posadil.
„Nejsem přece mrzák!" protestoval Roy.
„Ale cítíte se tak," řekl Brennan a sedl si do vedlejšího křesla.
„Skočili mi na to," pokračoval s uspokojením. „Stočili se za námi. Dva roky už letíme s přetížením pouze 2,16 G, aby měli dojem, že nás musí dostihnout."
„Co jinak dělají?"
„Podívejme se," řekl Brennan a stiskl tlačítko na panelu. Objevila se hvězdná mapa.
„Vše, co se stalo v průběhu dvou let, uvidíte shrnuto do deseti minut. Vidíte ty lodi Paků?"
Na obrazovce bylo vidět tři zelené, poněkud protáhlé body, jak se pomalu pohybují. Zleva se posunulo na obrazovku jasné bílé světlo. Bylo to Slunce.
„Jejich polohu jsem zjistil ve chvíli, kdy se začali obracet," pokračoval Brennan. „Nízká akcelerace, ale rychlá otáčka o stejném poloměru jako naše. Každá loď se musela otáčet zvlášť — vždy po osmi měsících — teď však jsou již zase ve skupině a ženou se k nám se zrychlením 5,5 G."
„Přesně tak, jak jste předpokládal," nezdržel se obdivu Roy.

„Ano. Vždyť jsem strávil řadu dní s Phssthpokem jako svým učitelem. Od něho vím, že Pakové mohou snášet zrychlení 3,6 G po neomezenou dobu a šest dokonce po dobu pěti let — pak je to ovšem zabije. Své možnosti znají a dokonale je využívají."
Tři zelené body se pomalu přibližovaly ke Slunci. Náhle jeden po druhém začal měnit barvu, postupně mizel a znovu se objevoval. Jejich barva se ustálila, nebyla však zelená, ale žlutá a méně výrazná.
„Právě v této chvíli začali zrychlovat," poznamenal Brennan.
Roy chvíli pozoroval obrazovku, ale nic se na ní nezměnilo až na to, že body poněkud zjasněly.
„Taková je současná situace," řekl Brennan. „Toto vše se odehrávalo ve vzdálenosti jednoho světelného roku. V současné době jsou pakské lodi asi o dva světelné měsíce blíže, ovšem za předpokladu, že nás pronásledují s konstantním zrychlením. Za několik měsíců se dozvíme, zda se některé nevrátily na původní kurs. Jinak by nás jejich vedoucí dvojice dostihla asi za čtrnáct měsíců."
„čtrnáct měsíců!" zděsil se Roy.
„Ovšem lodního času. Vzhledem k relativitě času je to daleko víc."
Roy potřásl nespokojeně hlavou. „Mám dojem, že jste mne vzbudil předčasně!"

„Nemyslím. Nedovedu si sice představit, co by nám na tuto vzdálenost mohli provést, ale co když si něco vymyslí, o čem nemám tušení? Proto bych chtěl, abyste byl vzhůru a fit pro případ, že by se se mnou něco stalo. Také bych chtěl mít ty radonové bomby co nejdříve zpět ve zbrojnici a připraveny k použití."
„Nevím, zda to má smysl. Co by vám mohli udělat, aniž by to současně nezasáhlo i mne?"
„Tak dobře. Měl jsem ještě další důvod, abych vás vzbudil, jak říkáte .předčasně'. Mohl jsem vás přece uložit do stazového pole hned, jak jsme opustili Kobold. Proč jsem to tedy neudělal?"
Roy se cítil unavený. Přetížení mu zřejmě působilo nedokrvení mozku. Když promluvil, zněl jeho hlas malátně:
„Abyste mne vycvičil v ovládaní lodě a naučil bojovat!"
Brennan se zasmál.
„Myslíte si, že ve stavu, v jakém jste, byste mohl
bojovat? Asi tak jako pytel brambor! Chtěl jsem jen, abyste byl schopen se alespoň hýbat a být mi při ruce pro případ, že by k něčemu došlo!"
Roy se v žádném případě necítil jako pytel brambor. „Proč, k čertu, bychom nemohli..."
„Nesmysl. Dnes budete ležet. Zítra se spolu trochu projdeme, ale nesnažte se předstírat, že vám nic není!" Brennan se na Roye po očku podíval a jeho pohled změkl.
„Neberte si to tak k srdci. Něco vám ukážu."
Roy si neuvědomil, že jsou v původní Phssthpokově řídící sekci, jejíž trup bylo možné učinit průhledným. Proto ho překvapilo, že stěny kolem něho zmizely, jako by se ocitl sám přímo ve vesmíru. Hvězdy za nimi se posouvaly k rudému konci spektra, zatímco před nimi zářily světlefialově. Nad hlavou se zvolna pohybovaly dozadu a měnily barvy od fialové až po rudou. Celý vnitřek Protektora byl průhledný, takže efekt byl dokonalý.
„Žádný člověk před vámi toto nikdy neviděl, ledaže byste mne považoval za člověka," poznamenal Brennan. „Podívejte se, tam je souhvězdí Epsilon Indi."
„Je poněkud stranou."
„Nemíříme přímo k němu. Jak jsem již řekl, mám v úmyslu udělat pravoúhlou otočku, a tam je právě to vhodné místo."
„Dostaneme se tam dřív než ty výzvědné lodě?"
„Před tou druhou určitě, ale tu první musíme zničit"
Roy spal denně deset hodin. Dvakrát za den se procházel z řídící kabiny do posilovny, vždy o trochu déle. Brennan chodil s ním, připraven ho zachytit. Kdyby za stavu současného přetížení upadl, mohl by se zabít.
Roy se však stále ještě necítil ve své kůži. Bylo mu to trapné.
Jednoho dne otevřeli prostor, v němž bylo zařízení na regulaci rámového pole, a radonové bomby přemístili zpět na původní místo. Trvalo to dvě hodiny. Protože pracovali v beztížném stavu, Roy se rychle vzpamatoval a radoval se ze znovunabyté síly. Když se však vrátil zpět do kabiny, kde bylo přetížení 2,016 G, byl z něho opět slaboch. Nebylo divu, vždyť tam vážil přes čtyři sta liber!
S Brennanovou pomocí sestavil kalendář nejdelší války, jaká kdy byla:
33000 let před Kristem — Phssthpok odlétá z planety Paků

32 800 př. Kr. — první emigrační vlna Paků
32500 př. Kr. — druhá emigrační vlna Paků
? př. Kr. — výzvědné lodi Paků startují
2125 let po Kristu — Phssthpok přilétá do sluneční soustavy
2340po Kr.—Brennan se stává Protektorem lidstva, únos Roye
Truesdala
2341po Kr. (říjen) — objevení pakské flotily
2341po Kr. (listopad) — Bludný Holanďan odlétá, zničení
Kobolda
2342po Kr. (květen) — objevení výzvědných lodí Paků
2342 po Kr. (červenec) — Roy spí ve stázi, odlet Protektora
Od tohoto data jsou časové údaje ovlivněny relativitou. Roy se proto rozhodl, že bude vycházet z lodního času, protože jej efektivně prožil:
2344 let po Kr. (duben) — lodě Paků mění směr
2344po Kr. (červenec) — Roy Truesdale se probouzí ze stáze
Předpoklad:
2345po Kr. (září) — setkání s první pakskou výzvědnou lodí
2346po Kr. (březen) — pravoúhlý obrat?, výzvědné lodě Paků
se ztratí z dohledu
2350 po Kr. — příchod na planetu Home, upravit kalendář
Roy pilně studoval veškerý dostupný materiál o planetě Home, s níž byla Země po desetiletí ve styku pomocí mohutných maserů. Byly to především cestopisy,
bibliografie, studie pojednávající o tamním životě, ale také romány. Brennan toto vše již prostudoval v

době, kdy Roy spal ve stázovém poli.
Romány měly nezvyklý děj a mnohé momenty Roy nechápal, dokud se nezeptal Brennana, jehož paměť a smysl pro detaily byly doslova fenomenální. V románech se odrážel tamní život a především snaha zabezpečit již vybudované životní prostředí. Například v románu .Nejkratší den' byl jakýsi Ingram zastřelen, protože chodil po trávníku, což vycházelo ze skutečné události z doby, kdy v počátečním stadiu osídlování byla ekologie doslova otázkou života a smrti.
„O tom všem se můžete dočíst v Livermorově biografu," pokračoval Brennan. „Pokud jde o pohřební obřady, ty přetrvávají ještě z doby počátků osídlování. Musíte si uvědomit, že první stovka lidí, kteří na Home zemřeli, se znali jako bratři a smrt každého z nich byla vlastně věcí všech. Proto se pohřbívalo s takovou pompou."
„Asi to tak bylo, když to říkáte," přikývl Roy. „Na rozdíl od Země tam byla spousta místa pro hřbitovy, takže nepotřebovali krematorium."
„To je pravda. Je tam spousta půdy, která je bezcenná, dokud ji nezúrodníte. Hřbitovy se staly jakýmsi symbolem postupující kolonizace. čím byly větší, tím více byl patrný nárůst obyvatelstva planety."
„Obyvatelé Home nebudou zřejmě nijak bojovní," uvažoval Roy. „Určité nám dá dost práce, abychom je připravili na válku, zejména když to musíme udělat dřív, než se objeví pakští průzkumníci."
Brennan zřejmě nechtěl toto téma dále rozebírat.
„Veškeré informace, které máme k disposici, jsou možná až sto let staré," poznamenal. „Nevíme, jak to tam v současné době vypadá, ani jaká je jejich politika. Zřejmě budeme muset jednat podle dané situace."
Poplácal Roye po zádech. Royovi bylo, jako by ho udeřil pytel cementu.
„Hlavu vzhůru, chlapče! Je docela možné, že se na Home vůbec nedostaneme, takže veškeré naše starosti a snažení byly na nic!" Zasmál se svým podivně srdečným způsobem.
Pokud měl Brennan čas, byl až nepříjemně upovídaný. Zřejmě se snažil Roye nějak zabavit. Možná, že se tím bavil i sám. Hráli různé hry, především z analogových programů uložených do počítače. Brennan vždy vyhrával při hře v šachy, při dámě, různých skládankách a podobných hrách. Proto raději přešli na žolíky a domino, ale i tak Brennan většinou vyhrál. Zřejmě dovedl číst v Royově tváři.
Vedli dlouhé diskuse o filozofii a cestách politiky, jimiž lidstvo procházelo. Také hodně četli. Brennan měl množství materiálu pojednávajícího nejen o Home a Wunderlandu, ale i o jiných lidmi osídlených planetách.
Když Roy projevil údiv nad jeho rozsáhlou knihovnou, Brennan se usmál:
„člověk nikdy neví, kde by se mohl ocitnout v případě, že se mu poškodí loď a je nutno ji opravit nebo

se zásobit kyslíkem. Ale i tak si nejsem jist, zda by mi tyto znalosti vždy pomohly."
Během následujících měsíců Roy už méně spal, zato však usilovně cvičil. Jeho tělo sílilo, takže se přestal cítit jako mrzák. Svaly my zmohutněly jako nikdy předtím.
Lodě Paků se pozvolna blížily. Na pozadí temné oblohy je však ještě zdaleka nebylo vidět a záře jejich výfuků nebyla vždy ve spektru viditelného světla. S určitým časovým zpožděním pozorovali v širokém rozmezí rámového pole nepatrné jiskření, v jehož středu byla slabá záře lodního pohonu.
Deset měsíců poté, co Roy opustil stázovou komoru, světla vedoucího páru pakských průzkumníků zhasla.
Po několika minutách se opět objevila, byla však temnější a blikala.
„Začali zpomalovat," konstatoval Brennan.
Po hodině sesešak jejich světla ustálila a modrá emise berylia se posunula blíže k rudé části spektra.
„Měl bych se začít otáčet," zamumlal Brennan.
„Chcete s nimi bojovat?!"
„S tím prvním párem určitě. Když se nyní otočíme, budeme mít lepší výchozí pozici."
„K čemu?"
„Pro pravoúhlou otočku."
„Brennane, buďto mi vysvětlíte, co máte v úmyslu, nebo raději mlčte."
Brennan se zasmál. „Vidím, že vás to začíná zajímat!"
„Co, k čertu, vlastně chcete dělat? Obletět nějakou černou díru v co největší blízkosti?"
„Gratuluji vám, Royi, je vidět, že jste chápavý. Zatímco jste spal, objevil jsem neutronovou hvězdu, která však nerotuje — téměř nerotuje. Neodvážil bych se proniknout radiačním pásmem nějakého pulsaru, ale tato obluda se otáčí jen minimálně, a navíc nemá žádný plynový obal. Také nevydává žádné světlo, takže musí být nesmírně stará. Pakští průzkumníci ji stěží včas objeví, zatímco já proletím jejím gravitačním polem co nejblíže k ní, a to po hyperbolické dráze, která nás vymrští přímo směrem k planetě Home."
Brennan se sice tvářil sebevědomě, ale věc byla na pováženou.
Za čtyři další měsíce se pakští průzkumníci přiblížili natolik, že první pár bylo možné vidět pouhým okem jako osamocené modrozelené tečky na pozadí černé oblohy. Sledovali je, jak rostou. Záření jejich výfuků vytvářelo vlnité čáry na Brennanových přístrojích.
„Myslím, že už jsou dost blízko, abych zkusil ten trik s gravitací," poznamenal Brennan.
Roy nevěděl, co má Brennan v úmyslu, a ptát se nechtěl. Jen sledoval, jak Brennan manipuluje s něčím na řídícím panelu, zřejmě s ovladačem nějaké zbraně související s regulátorem gravitace.

O dva dny později jedno z modrozelených světélek zmizelo.
„Dostal jsem ji," prohlásil Brennan se zjevným zadostiučiněním. „Zatím jen tu zadní loď. Zmizela v miniaturní černé díře, kterou sama vytvořila."
„Že by ta vaše věcička byla schopná přeměnit její generátor gravitace na superhmotu?" podivil se Roy.
„Něco takového, ale ještě se přesvědčíme." Brennan studoval spektroskop.
„V pořádku. Jsou vidět jen čáry helia. Zadní loď je tedy zničena a přední se blíží se zrychlením l G, takže kolem nás proletí dříve, než její pilot předpokládal. Zbývají mu tedy dvě možnosti — uletět a nechat mě být, nebo mě srazit svým rámovým polem. Myslím, že udělá to druhé."
„To by nás ale zabilo!"
„Ano, ale jeho také. Jenže já mám ještě něco v záloze."
Brennan vypustil v určitých intervalech několik řízených střel a loď stočil do zatáčky.
Dva dny poté zbylá loď zmizela.
Příští střetnutí však proběhlo jinak. Po šesti měsících se druhá dvojice lodí přiblížila natolik, že byly vidět pouhým okem — dva nezřetelné žluté body na pozadí temné oblohy. Jejich rychlost byla o něco větší než Protektorova.
Dvojice, která po léta udržovala mezi sebou osmiměsíční odstup, se k sobě přiblížila, až obě lodě letěly téměř vedle sebe. V této chvíli se nacházely asi třicet světelných hodin za Protektorem.
„Myslím, že je na čase, abych zase použil ten gravitační trik," zamumlal Brennan. Roy s napětím pozoroval dvě žluté oči, hrozivě zářící za lodní zádí, i když věděl, že bude trvat nejméně dva a půl dne, než zjistí nějakou změnu.
V tom se však mýlil. Náhle se pod nimi zablesklo a celý vnitřek obytného prostoru se rozzářil. Brennan bleskurychle vyskočil a napjatým prstem vrazil do tlačítka na kontrolním panelu. Několik vteřin stál jako

ochromený, pak se však rychle vzpamatoval.
„Mé reflexy jsou stále ještě dostatečně rychlé," prohlásil s uspokojením.
„Co se stalo?"
„To oni. Stejně jako já mohou způsobit gravitační kolaps. Mé zařízení by se změnilo v hyperhmotu, ta by ve zlomku vteřiny pronikla kabelem do lodě a uvolněná energie by nás zničila."
Otevřel řídící panel a z opatrnosti vypnul veškeré kontrolní systémy do doby, než je bude opět potřebovat. Pak se otočil k Royovi:
„Teď se musíme dostat k neutronové hvězdě dřív než oni. Protože snížili rychlost a brzdí, je téměř jisté, že to stihneme."
„čím by nás mezitím mohli ohrozit?"
„Pravděpodobně lasery. Určitě jsou vysoce výkonné, protože musí udržovat spojení s hlavní flotilou. Pro všechny případy budu muset naši loď zneprůhlednit."
Jakmile tak učinil, ocitli se v jakési šedivé ulitě. Pohled na okolní vesmír zmizel a pakské průzkumné lodě bylo vidět jen jako body na obrazovce.
„Nic jiného nemohou dělat. Jejich poloha — stejně tak jako naše — není vhodná pro vypouštění řízených střel. Pro nás by to bylo něco jako střílet do výšky a naše střely by k nim nedoletěly. Naopak oni by nás sice mohli zasáhnout, ale jejich střely by musely proniknout naším zadním rámovým polem, které by je vychýlilo a zlikvidovalo."
„To zní nadějně."
„Ano. Ledaže by byli tak neuvěřitelně přesní, že by se jim podařilo zasáhnout přímo naši lodí. To je nanejvýš nepravděpodobné."
Dva zelené, oslepující svazky laserových paprsků olízly loď. část ochranné vrstvy trupu na zadní straně lodi se odpařila a odhalila zrcadlově lesklý povrch.
„To nám zatím nevadí, ledaže by se dostali blíž," řekl Brennan. „V tom případě by nás hlavně ohrozily jejich řízené střely. Musím proti tomu něco udělat!"
Zasedl k řídícímu panelu a Protektor začal nepravidelně kličkovat. Chvíli zpomalil, pak zase zrychlil a pro Roye se stal život utrpením.
Střely se blížily. Brennan však doširoka rozevřel rámové pole a oba v relativním bezpečí sledovali, jak střely v bezpečné vzdálenosti vybuchují, i když občas výbuch otřásl celou lodí.
Roye napadla podivná myšlenka. Zdálo se mu, že Brennan a Pakové spolu hrají jakousi podivnou hru, jejíž pravidla obě strany dokonale znají. Něco podobného jako kosmické válečné hry na hracích automatech. Brennan předem věděl, že první dvojici pakských průzkumníků zničí, že druhá dvojice mu zničí jeho gravitační zbraň, takže se na to včas připravil, a že pro konečnou fázi souboje budou Pakové nuceni snížit svou rychlost na minimum, jinak by Protektora přeletěli. To se stane právě ve chvíli, kdy před nimi vyvstane neutronová hvězda...
Ve vzdálenosti světelného dne od neutronové hvězdy hrozivá zelená světla za nimi pohasla.
„Zdá se, že ji konečně objevili," poznamenal Brennan. „Nyní se budou snažit držet se od ní dál, aby je to nevymrštilo nežádoucím směrem."
„Jsou už zatraceně blízko," znepokojil se Roy. Měl pravdu. Lodě byly necelé čtyři světelné hodiny za Protektorem, což je zhruba vzdálenost planety Pluto od Slunce.
„Teď už nemůžete pokračovat v úhybných pohybech," upozornil Roy Brennana. „Ovlivnilo by to náš

kurs kolem hvězdy!"
„O to se nestarejte," odsekl Brennan. „Vím, co dělám!"
Roy zmlkl.
Tah motoru se snížil na 0,5 G. Protektor zahnul prudce doleva a obytná sekce na konci kabelu se podivně naklonila. Brennan vypnul rámové pole.
„Tam je plynová bublina," procedil mezi zuby. „Teď mne chvíli nevyrušujte! Protektor je teď ve volném pádu a bez rámového pole tvoříme snadný cíl!"
O osm hodin později se objevily další střely. Pakové je zřejmě vypálili v okamžiku, kdy je zajiskření upozornilo, že Brennan vypnul své rámové pole. Střely, které předtím vypustil proti Pakům, zřejmě minuly cíl. Znovu se objevilo nebezpečné zelené světlo z vedoucí lodi a začalo olizovat Protektorův trup. Vhodným manévrem se Brennan vyhnul svazku nepřátelských střel.
„Je vidět, že také on vypnul své rámové pole," konstatoval Brennan. „Zřejmě bude nucen vypnout i lasery, jinak si vybije baterii."

Poprvé za dlouhou dobu pohlédl na Roye.
„Jděte se trochu vyspat, už teď vypadáte jako poloviční mrtvola! Jak budete vypadat, až poletíme v blízkosti neutronové hvězdy?"
„Jako úplná mrtvola," ušklíbl se Roy.
Zaklonil křeslo a uvelebil se v něm.
„Vzbuďte mé, až nás zasáhnou. Nerad bych o tu zábavu přišel!"
Brennan mlčel.
O tři hodiny později neutronová hvězda stále ještě nebyla vidět. Když se Roy vzbudil, řekl Brennan:
„Jste připraven?"
„Připraven."
Ve svém skafandru se Roy vznášel ve stavu beztíže a jednou rukou se přidržoval zárubně přechodového otvoru. Oči měl ospalé, jako by se stále nemohl vzpamatovat z nějakého hrůzného snu.
„Jděte!"
Roy šel. Protáhl se přechodovým otvorem, jímž mohl prolézt pouze jeden muž, a než se za ním objevil Brennan, byl už v práci.
Odpojili kabel vedoucí k pohonné sekci a přitáhli ji. Silný a těžký kabel stočili a uložili na zadní část pohonné sekce. Totéž provedli s kabelem u sekce se zbraněmi.
Roy si byl vědom, že jeho tělem proniká radiace, ale uvědomil si, že toto je válka, i když se nějak nemohl přinutit, aby Paky nenáviděl, spíše jim jen nerozuměl. Možná, že kdyby Brennan dal najevo svou nenávist, nenáviděl by je také. Jenže Brennan se tak nikdy nechoval, i když mluvil o válce. Spíše se choval jako chladný hráč pokeru, když jde o vysokou hru.
Všechny tři Protektorovy sekce byly nyní zařazeny těsně za sebou. Poprvé po několika letech Roy vstoupil do nákladní lodě Asteroiďanů, v níž kdysi přiletěl a kterou vlekli stále za sebou.
Sotva se usadil u řídícího panelu, zalilo kabinu zelené světlo. Bleskurychle stáhl sluneční clony. Brennan prolezl průchodovým otvorem za ním. Jeho tvář se rozzářila úsměvem, když zvolal:
„Převezli jsme je! Kdyby to udělali před půl hodinou, kdy jsme byli ještě venku, usmažili by nás!"
„Myslel jsem, že už vyčerpali své energetické zdroje."
„Tak hloupí zase nejsou. Mnoho energie jim však nezbývá. Zřejmě se domnívali, že sekce rozpojím až na poslední chvíli. Asi je překvapilo, že jsme to udělali již teď. Netuší, čeho jsem schopen, a navíc že mám pomocníka. Teď máme hodinu času, než se vrátíme na Protektora. Zatím loď zařaďte za jeho sekce!"
Roy pomocí manipulačních trysek navedl nákladní loď tak, že tvořila čtvrtou část Protektora, hned za jeho zbrojní sekcí. Za jejím řídícím panelem se tvářil spokojeně. Vědomí, že v Brennanově válce může konečné dělat něco užitečného, mu patřičně zvýšilo sebevědomí.
Slunečními clonami bylo vidět, jak Protektorovy sekce žhnou zeleně a pomalu se od sebe oddělují. Moc hrůzné superhmoty před nimi se začala projevovat.
„Dal jste již nějaké jméno té hvězdě?" zeptal se Roy.
„Ne."
„Objevil jste ji. Máte na to právo."
„Tak ji tedy nazveme Phssthpokovou hvězdou. Myslím, že mu ta pocta patří."
Jméno: Phssthpokova hvězda, později přejmenována Vědeckým institutem na planetě Jinx na BVS-1.
Charakter: Neutronová hvězda.
Hmota: 1,3 násobek hmoty Slunce.
Gravitace: 1,7 x!0n pozemské.
Poznámka: Až dosud první objevená neutronová hvězda bez záření. Ve srovnání s jinými pulsary je netypická a ojedinělá. Snad mohla být pulsarem s radiačním plynovým obalem — asi tak před jeden a půl miliardou let. Pak zřejmě přenesla svou rotaci na plynový obal, který se tím rozpadl.
Kolem Phssthpokovy hvězdy bylo nutno proletět co nejrychleji. Protektorovy sekce včetně nákladní lodi padaly odděleně, protože ani speciální pakský kabel nevydržel její strašlivou přitažlivost. Sekce se svými zpřetrhanými kabely letěly v linii, směřující k těžišti hvězdy, takže se mohli obávat, že se dostanou

na různé oběžné dráhy. Teprve až proletí periheliem2, bude možné je opět spojit, a to pomocí nákladní lodě s vlastním pohonem.
V této chvíli se Protektor jevil jako tři od sebe se vzdalující zelené body. Pak náhle pakské lasery zhas-
2 *) Perihelion — bod, kdy letící těleso je nejblíže hvězdy. (Pozn. překl)

ly a Protektor zmizel ve tmě. Neutronová hvězda před nimi sice stále ještě vypadala jako matný rudý bod, ale Roy cítil, jak ho její přitažlivost táhne kupředu, i když byl v bezpečnostním křesle. „Jděte!" nařídil mu Brennan.
Roy se odpoutal. Plazil se podél stěny a zachycoval se za pomocná držadla, která však byla instalována ke zcela jinému účelu, až se dostal k výstupnímu otvoru. Prolezl jím a ocitl se nahoře na lodním trupu. O několik minut později by to už nedokázal. Za tu dobu narostla strašlivá přitažlivost natolik, že by ho rozdrtila o hranu otvoru jako brouka pod botou.
Trup nákladní lodě byl hladký, bez opěr. Roy chvíli visel za výstupek průchozího otvoru, pak se pustil. Dopadl na palubu Protektora, letícího těsně za nákladní lodí.
Roy se po ní ohlédl. V průchozím otvoru spatřil Brennana, jak rychlopalnou puškou střílí na blížící se Paky. čtyřikrát se zableskло.
Roy proklouzl průchozím otvorem do řídící kabiny. Cítil, jak ho hrůzná přitažlivost vleče k přední stěně. Neviditelné ruce ho uchopily za nohy a hlavu ve snaze ho přetrhnout.
Do kabiny se vsoukal Brennan. Aby překonal rostoucí vzdálenost mezi oběma loděmi, musel použít navigačních raket svého skafandru.
Roy byl zmaten, protože Brennanovo jednání nechápal. Dlouho o tom přemýšlel, až dospěl k názoru, že Brennan se asi zbláznil, a tento závěr mu také bez ohledu vyjádřil.
Brennan se jen smál.
„Nechci polemizovat s vaším odborným stanoviskem," řekl. „Jen mi prozraďte, jak jste k tomu názoru došel."
„Ta puška. Proč jste s ní střílel na Paky? Vždyť to byl holý nesmysl!"
„Chtěl jsem tu loď poškodit."
„Přece jste ji nemohl zasáhnout! Viděl jsem, že míříte přímo na ni, ale gravitace musela střely odklonit."
„Přemýšlejte o tom. Pokud jsem se opravdu zbláznil, je na vás, abyste převzal velení!"
„To snad nebude třeba. Bláznovství je vždy lepší než stupidita. Navíc jsem zjistil, že ať už uděláte cokoli, dává to dříve nebo později smysl. Pokud je tomu tak i nyní, omlouvám se."
„Neomlouvejte se do té doby, než vyřešíte hádanku — když nejsem blázen, proč jsem tedy na pakskou loď střílel z pušky?"
„To je zatraceně těžká hádanka. Rychlost strely zde přece nehraje žádnou roli. Za jak dlouho vám mám odpovědět?"
„Máte na to dvě hodiny a padesát minut!"
„Hm."
V Protektorově obytné sekci pozorovali obrazovku. Brennan navíc hlídal přístroje na řídícím panelu. Druhá dvojice Paků padala k miniaturnímu, ale hrůznému slunci, ve čtyřech sekcích. Pohonná sekce první lodi měla tvar dvojsečné sekery, za ní pak následovala obytná v podobě jakési krabice. Ve vzdálenosti několika set mil bylo vidět druhou, podstatně větší pohonnou sekci a další krabici.
Obytná sekce první lodi právě proletěla periheliem, když neutronová hvězda vzplála. Na jejím povrchu se objevilo malé, oslnivě bílé místo. Rychle se šířilo, aniž by vyvolalo cokoli podobného kouři nebo mraku. Brennanovy kontrolní přístroje se začaly chvět a rychle tikat.
„To by ho mělo zabít," konstatoval s uspokojením Brennan. „Tito pakští piloti zřejmě nejsou natolik odolní, aby snesli takovou dávku radiace. Nakonec není divu. Letí již třicet tisíc let a za tu dobu museli do sebe dostat pěknou dávku záření, už jen z těch jejich rámových polí."
„Ten výbuch na hvězdě způsobila vaše kulka?"
„Ano. Měla ocelový plášť. Magnetické pole hvězdy ji zachytilo, zpomalilo její rychlost a přitáhlo k povrchu. Viděl jste, co tak malý kousek kovu ve styku s neutroniem způsobil. Byl v tom určitý moment nejistoty, protože se nedalo přesně odhadnout, zda kulka dopadne na povrch právě v tu pravou chvíli, kdy Páková kxf bude nejblíže k hvězdě."
„To tedy bylo vtipné, kapitáne."
Brennan se jen usmál. „Chlapík v sekci si to jistě uvědomil, ale nemohl proti tomu nic dělat."
Bílá záře na povrchu Phssthpokovy hvězdy zežloutla a značně se rozšířila. Hned nato se na povrchu hvězdy objevil druhý, oslnivě bílý bod.
„I kdyby předem tušili, že něco udělám, nemohli vědět, že mám pušku," usmál se Brennan. „Mohu" mne pozorovat pouze jedním předním oknem a čekat, zda něco nevypustím. Kulky však nemohli vidět.

Teď se ukáže, co udělá jejich třetí pár."
„Myslím, že bychom teď mohli Protektora zase dát dohromady," navrhl Roy. „Myslím, že jeho pohonná sekce je někde před námi!"
„Správně."

Protektorovy sekce byly v kosmu značně rozptýlené, takže jim to trvalo celé hodiny. Roy se při práci instinktivně krčil, ale smrtonosné zelené světlo se již neobjevilo. Druhy pár Paků pohltila neutronová hvězda.
Kolem poledne zpozorovali událost, která se fakticky stala před hodinou. Třetí pár pakských pátračů znovu spojil své sekce a za cenu značného vyčerpáni pohonných hmot dosáhl zrychlení, potřebného k úniku z dosahu gravitace neutronové hvězdy.
„čekal jsem to," zamručel Brennan. „Nevědí, jakou zvláštní zbraní disponujeme, a v této chvíli si nemohou dovolit zemřít. Jsou totiž poslední z pakských zvědů. Jejich zoufalý manévr je vynese na dráhu hezky vzdálenou od naší. Při cestě k planetě Home je tím předstihneme nejméně o půl roku."
V době, kdy obletěli Phssthpokovu hvězdu, bylo Royovi třicet devět let. Nyní, když před souhvězdím Epsilon Indi zpomalili na podramovou rychlost, bylo mu čtyřicet tři. V průběhu těchto čtyř let byla období, kdy Roy byl blízek šílenství. Postrádal ženy, nejen Alici, ale vůbec všechny, které kdy miloval nebo jen znal. Stýskalo se mu po matce, po sestře a po všech ženských příbuzných, i po pratetě Estelle. Toužil po lidech vůbec — po ženách i mužích, po dětech a starcích, s nimiž by mohl mluvit, milovat je i nenávidět. Celé noci proplakal touhou po lidské společnosti, ale dbal, aby to Brennan neslyšel. Plakal nikoli ze strachu o lidstvo, ale z lítosti, že je sám a ne mezi svými.
Dlouhou dobu trávil za zavřenými dveřmi, na něž Brennan, vědom si Royova duševního rozpoložení, přidělal zámek. Mohl jej sice během deseti vteřin vypáčit, ale i tak to působilo příznivě na jeho psychiku. Navíc postrádal volný prostor. Na zemi mohl na pláži běhat po rozhraní vody a písku až do omrzení nebo prostě jít všude, kam se mu zachtělo. Místo toho zde trávil nekonečné hodiny chozením od jedné stěny ke druhé a byl rád, že mu v tom již nebrání Protektorova akcelerace. Občas proklínal Brennana, že vyplýtval všechny radonové bomby, jinak by celou tuto hrůznou dobu mohl pohodlně strávit ve stazové komoře. Udělal to snad Brennan úmyslně, aby měl společnost?
Proč ho Brennan vůbec bral s sebou? Od tvora s tak vysokou inteligencí to byla hloupost. Při plné akceleraci mohl přece Protektor lehce uniknout druhému a třetímu páru pakských zvědů a vůbec nebylo nutné s nimi bojovat. S Royem na palubě však to nebylo možné. Vysoké zrychlení by ho zmrzačilo nebo i zabilo.
V bojích stejně nebyl mnoho platný. Měl ho tedy Brennan jen proto, aby mu dělal společnost? Nebo něco jako talisman pro štěstí? Nebo... jedna z Brennanových dcer se jmenovala Estelle a stejné jméno mohla dát i své dceři...
Znepokojovala ho myšlenka, že Brennan ho vzal s sebou jako živý symbol lidstva, za něž bojoval. Roy se ho na to nikdy neptal. Prostě to nechtěl vědět.
„V určitém smyslu trpíte smyslovou deprivací*," řekl mu Brennan ještě před tím, než se otočili směrem k planetě Home. Stalo se tak během podivné diskuse, při níž šlo o věčný spor mezi svobodnou vůlí a determinismem. Brennan zastával stanoviska pěti různých filozofických škol, ale oba tvrdošíjné trvali na svém, takže diskuse nevedla k ničemu.
Roy pozvolna ztrácel zájem na jakémkoli rozhovoru.
„Mám různé možnosti, jak vás zabavit," řekl Brennan, když viděl, že Roy stále více upadá do melancholie. „Ovšem pokud jde o konverzaci, máte jenom mne."
Roy nevěděl, co má Brennan na mysli, a ve stavu, v jakém byl, ho to ani nezajímalo. Když však vstoupil druhý den do své místnosti, zjistil, že stojí na vrcholu jakési hory a shlíží na její svahy. To ho zaujalo natolik, že tam trávil většinu svého volného času.
Byly to holografické pohledy v šíři 270°, zobrazující krajiny všech obydlených planet kromě Země. Záběry, na nichž byli vidět lidé, však Roye brzy omrzely. Nikdo z lidí si ho nevšímal a všichni se chovali, jako by vůbec neexistoval. To na něho působilo depresivně a později podobné snímky vůbec odmítal. Jinak trávil celé hodiny pozorováním neobvyklých krajin a přál si, aby tam mohl být. Všechno však bylo jen iluzí, která ho pozvolna přestávala bavit. Stále častěji holografy vypínal a raději seděl sám, obklopen holými stěnami, a přemýšlel.
Při jedné takové příležitosti ho napadlo, co má Brennan vlastně v úmyslu dělat na planetě Home. Pakští
*) Deprivace — nedostatek smyslových podnětů. (Pozn. překl)

průzkumníci se při svém obletu Phssthpokovy hvězdy odchýlili daleko od původního směru. Přes obrovský průměr jejich otáčky se nakonec sice zase dostanou na kurs směřující k Home, ale i kdyby dosáhli neuvěřitelného zrychlení 5,5 G, zdaleka to nebude stačit, aby dohnali časovou ztrátu za Protektorem.
Planeta bude mít deset měsíců, aby se na jejich přílet připravila. Bude ovšem těžké přesvědčit mírumilovné obyvatele Home, aby se připravili na dokonalou obranu své planety, protože kromě jiného bude nutné přestavět stávající továrny k válečným účelům. Ovšem na druhé straně jakou hrozbu může představovat pouhá dvojice pakských zvědů?
„Jsem si jist, že by mohli celou planetu zničit," odpověděl Brennan na jeho otázku. „Planeta je snadný cíl a její ekologické systémy jsou lehce zranitelné. Planeta nemůže dělat úhybné pohyby a manévrovat jako nějaká ramjetová kosmická loď. Je pravděpodobné, že pakské lodě jsou vybaveny zbraněmi schopnými ničit celé planety."
„Zbývá nám tedy necelý rok, abychom se na jejich přílet připravili."

„Tím se netrapte. času je dost. Home musí mít mohutné dálkové masery a lasery, aby mohla udržovat styk se Zemí. Ty lze využít jako dálková děla. Kromě toho mám připravené plány pro konstrukci zbraní, které jsou schopné měnit gravitaci, jejichž účinek jsem nakonec předvedl."
„Je však otázka, zda je budou chtít vyrábět. Jsou to mírumilovní lidé a žijí ve stabilizované společnosti."
„Přesvědčíme je."
Později Roy seděl ve své místnosti, díval se na hologram na zdi a uvažoval, do jaké míry je Brennanův optimismus reálný. Chápe Brennan jako Protektor myšlenkové pochody ploditelů, v tomto případě lidí? Kdysi řekl: „Přestal jsem riskovat." Co tím měl na mysli?
Na Home nikdy nebyla válka. Alespoň zprávy, které se dostaly na Zemi, nikdy o ničem podobném nemluvily. Zmínky o násilí se v jejich literatuře prakticky neobjevovaly. Kdysi sice použili termonukleárních náloží k vyhloubení a úpravě vhodných přístavů, ale zařízení pro výrobu těchto náloží již dávno zlikvidovali.
Že by Brennan v jejich literatuře objevil skryté známky násilnictví, které mu unikly?
Jednoho dne se zhrozil, když mu napadla možnost, jak nebezpečnou situaci odvrátit. Brennanovi se o ní nezmínil. Obával se, že by tím poskytl důkaz, že jeho duševní stav hraničí se šílenstvím. Aby přišel na jiné myšlenky, vedl dlouhé rozhovory s Brennanem. Debatoval o pravděpodobném směru letu zbývající dvojice pakských zvědů, navrhoval náměty pro holografickou projekci ve svém pokoji a dále hrál šachy a domino. Soustavně cvičil a jeho tělo se postupně stalo pletencem svalů.
„Naučte mě, jak zápasit s Paky!" požádal jednoho dne Brennana.
„Proti Pakovi byste neměl šanci!"
„Mohla by však nastat situace, kdy bych byl nucen zápasit. Třeba kdyby se mne chtěl nějaký Pak zmocnit."
„Tak dobře, zkusíme to."
Vyklidili tělocvičnu a začali zápasit. Během necelé hodiny byl Roy třicetkrát „zabit" dokonale promyšlenými údery karate. Brennan pak dovolil, aby ho Roy několikrát zasáhl. Jeho údery zasazované s největší prudkostí však Brennana zřejmě jenom bavily. Nakonec však doznal, že přece jen ‚trochu bolely'. Roy byl zklamán.
Přesto se tyto zápasy nakonec staly pravidelnou součástí jejich denního režimu, ne však jedinou. Bylo daleko víc možností, jak zabíjet čas, který se vlekl zoufale pomalu, ale přece jen ubíhal.
V souhvězdí Epsilon Indi byla planeta Epsilon Indi 5, velká asi jako Jupiter. Jmenovala se Godzilla. Byla sice stranou jejich letové dráhy, ale Brennan zbrzdil rychlost na tři tisíce mil za sekundu a poněkud se stočil k planetě, aby umožnil Royovi neobyčejnou podívanou.
Letěli kolem průsvitné obrovské koule, složené z ledových krystalů, která zářila jako vánoční stromek. Pohled na ni působil na Roye jako jakýsi vítající plakát a jeho nálada se zlepšila. Nyní již věřil, že jejich poslání bude úspěšné.
Po dalších dvou dnech letu snížil Brennan na rychlost pouhých tisíc mil za sekundu a vypnul rámové pole, které při tak nízké rychlosti přestávalo fungovat.
„Za čtyřicet dvě hodiny jsme u planety Home," oznámil. „Mohl bych sice vzlétnout ke zdejšímu slunci a rámovým polem zachytit sluneční vítr, ale proč bych to dělal? Normálního paliva máme dost. Vím, že chcete být co nejdříve dole, takže je budete potřebovat."

Roy se křivě usmál. Ne že by nestál o Brennanovu společnost, ale...
Teleskopem si prohlížel povrch planety Home. Dost se podobala Zemi — hluboká modř se prolínala s mrazivě bílými mraky, takže jen stěží bylo možné rozeznat obrysy kontinentů. Cítil, jak se mu svírá hrdlo, když si vzpomněl, jak často si pouštěl holografické obrazy krajiny této planety.
„Budeme čekat, až k nám přiletí jejich přepravní čluny, nebo sletíme přímo dolů?"
„Myslím, že bude nejlépe, když zanecháme Protektora na některé vzdálenější oběžné dráze a přistaneme s nákladní lodí," odpověděl Brennan. „Bude nutné zásobit Protektora palivem. Zdejší obyvatelé možná ani nemají nákladní lodě, protože nevyužívají bohatství svých asteroidů."
Roy přikývl, ale dodal:
„Nebylo by lepší přestoupit do nákladní lodě už teď, dříve než přejdeme na meziplanetární rychlost?"
Brennan se na něho dlouze podíval. Roy měl dojem, že se na něho dívá stejným způsobem, jako vždy, když řekl něco pošetilého.
„Tak dobře," přikývl nakonec Brennan. „Ušetří nám to čas. Až budete na palubě nákladní lodi, zavolejte mne."
Planeta Home již byla viditelná pouhým okem. Vypadala jako bílá hvězda, nepříliš vzdálená od svého slunce.
Když se Roy přemístil na palubu nákladní lodi, svlékl si skafandr a zavolal Brennana. Hned nato Protektor zapnul motory a spolu s vlečnou nákladní lodí zamířil se zrychlením l G směrem k planetě Home.
Roy zkontroloval kabinu obytného prostoru. Všechno bylo v pořádku, stejně jako pohonný systém — alespoň pokud mohl zjistit z údajů palubních přístrojů. Jen se obával, aby se pohonné potrubí nepohnulo z přesného nastavení působením přitažlivosti Phssthpokovy hvězdy. To však nelze zjistit, dokud se od

Protektora neodpojí a nezapne svůj vlastní pohon. Přistávací zařízení kontrolovat nemusel, protože loď žádné neměla. Může tedy přistát jedině na vodě poblíž přístavu, kde bude normálně plavat. Odpočítávací zařízení naří-
dil na dvanáct hodin. Pak si lehl, aby se trochu vyspal. Mezitím Brennan jistě uvědomí kosmodrom nebo jiné příslušné místo. Za dvanáct hodin...
Při gravitaci l G měl jen lehký spánek. často se probouzel a přemýšlel o podezření a jakési podvědomé nedůvěře vůči Brennanovi. Nakonec však dospěl k názoru, že to musí být nesmysl. Musí být asi poněkud paranoidní. Šest let žít uzavřen ve stejném prostoru s někým, kdo není ani člověk, ani Pak, musí nutně působit na psychiku negativně.
Nebylo však možné popřít určitou logiku jeho podezření, a tak se znovu a znovu snažil hledat nějakou chybu ve svých úsudcích. Pokud by se ukázalo, že jsou správné, bylo by to hrozné, ale ať se snažil, jak chtěl, žádnou chybu nenašel. Jeho znepokojení rostlo. Vždyť ani nevěděl, co Brennan s planetou vlastně zamýšlí.
Vstal a procházel se po lodi. Přitom zakopl o něco, co zřejmě patřilo Alici. Byla to krabice s barvami na skafandr, které asi hodlala použít k namalování nějakého vhodného emblému na hruď jeho skafandru, ale k tomu již nedošlo.
Skafandr rozložil na sedadlo a čekal na vhodnou uměleckou inspiraci, aby Alicin záměr uskutečnil. Inspirace sice přišla, ale zcela jiná, než čekal. Náhlé poznání jím otřáslo jako úder hromu.
Vždyť on je docela obyčejný důvěřivý kořen. Pokud se nemýlí, pak... Ale to přece není možné!
Zavolal Brennana.
„Brennane, musíme si něco vyříkat..."
„Dobře," zněla odpověď. „Nejdříve mi ale řekněte, jak to na vašem konci vypadá!"
„Zatím se zdá všechno v pořádku. Uvidím, až zapnu motory."
„To jsem rád."
Roy se upřeně díval na Brennanovu tvář na obrazovce a snažil se číst v jeho tvrdých rysech.
„Brennane, před chvílí mě něco napadlo. Nikdy předtím jsem se vám o tom nezmínil, ale..."
„Opravdu? To jste to celou dobu v sobě tajil? Myslel jsem, že stále jen vzpomínáte na ženské!"
„Možná, že jsem cvok, ale napadlo mě, že byste obyvatele Home daleko snáze přiměl k podpoře války, kdybyste nejdřív..."
Zarazil se. Brennan určitě ví, co má na mysli. Pak rychle dodal:
„Kdybyste nejdřív osázel Home stromy života."
„To by nebylo správné," zněla Brennanova odpověď.

„To určitě ne," přikývl Roy. „Jenže proč by to nemělo být logické?"
„Sklizeň by přišla příliš pozdě."
„To je pravda." Roy pocítil úlevu. Pak si však na něco vzpomněl.
„Brennane, pamatuji si, jak jste mi v Bludném Holanďanu zabraňoval ve vstupu do hydroponické zahrady. Bylo to proto, aby mě nenakazil virus života?"
„Ne. Obával jsem se, že vůně vás zláká natolik, že byste tam mohl něco sníst."
„Stejně jako předtím v zahradě na Koboldu, že?"
„Ano."
„Jenže když jsme s Alicí procházeli zahradou na Koboldu, nic jsme necítili!"
„To jste byl také mladší, vy idiote!" Brennan zřejmě ztrácel nervy. Jak to, že je tak nervózní?
„Brennane, k sakru! Když jste mi říkal, abych nevstupoval do hydroponické zahrady Bludného Holanďana, byl jsem jen o měsíc starší!"
„Ovládejte se, Royi," zavrčel Brennan a vypnul spojení.
Roy se rezignovaně zvrátil do pilotního křesla. Byl zmaten. Ať již byl Brennan čímkoli, vždy se choval jako přítel a spojenec. Nyní...
Pocítil prudké trhnutí. Protektor vyrazil se zrychlením
3 G a přetížení Roye přirazilo na opěradlo křesla. Podařilo se mu natáhnout ruku, která byla v této chvíli třikrát těžší než normálně, a na palubní desce nahmatat rudý knoflík. Chtěl jej stisknout, ale byl zablokován.
Brennan měl zřejmě v úmyslu mu znemožnit samostatný odlet. Pak si Roy uvědomil, že má v kapse rezervní klíč. Pracně jej vydoloval z kapsy a sténaje námahou otevřel kryt desky, zasunul klíč a stiskl knoflík.
Kabel, který ho spojoval s Protektorem, se uvolnil a nákladní loď začala volně padat. Trvalo mu celou minutu, než se mu podařilo zapnout motory a stočit lod do prudké zatáčky. Daleko mohutnější Protektor nebyl tak obratný, aby mohl provést otočku o tak malém poloměru. Průzorem bylo vidět, jak se jeho výfukový plamen vzdaluje stranou. Pak náhle zhasl.
Proč Brennan vypnul pohon? Nevadí. Roy nyní použije komunikační maser, aby upozornil Home. Za předpokladu, že jeho tušení je správné... Pokud ne, pak Brennan své jednání lehce vysvětlí, až se vzdá činitelům na Home. Třeba jim řekne, že Roy zešílel, a možná nebude daleko od pravdy.
Co asi dělá Brennan? Asi totéž, co by na jeho místě udělal Roy. Bude se ho snažit zabít. Na Protektoru je spousta zbraní.

Nasměroval maser na Home a vyladil frekvenci. Pak ale zjistil, že se nachází nad neobydlenou stranou planety. Zaklel. Místo aby ho Home vítal, obrací se k němu zády.
V této chvíli již měl Brennan použít svůj smrtící paprsek. Proč tak ještě neučinil?
S překvapením zjistil, že Protektorův motor je stále ještě vypnutý. Proč ho Brennan nepronásleduje? Je vůbec ještě na Protektoru? Co když...
Byla to iracionální myšlenka, ale Roy neměl čas zkoumat její logiku. Vyskočil z křesla a po žebříku sjel dolů k výstupové komoře. S překvapením zjistil, že její vnitřní dveře jsou otevřené.
Na stěně výstupové komory byly pověšené zbraně. Roy uchopil laserovou pušku a vyběhl z komory. Byl nejvyšší čas, protože vnitřní dveře se začaly zavírat.
Jak je to možné? Proč vlastně byly předtím otevřené?
Zamyslel se. V duchu viděl Brennana, jak vyskakuje z Protektora právě ve chvíli, kdy Roy rozpojil obě lodě. Přistál na trupu nákladní lodě a dříve, než Roy nastartoval motor, se spustil po zbytku lana k přechodové komoře.
Že to byl nadlidský výkon? Co znamená pro Brennana pojem ‚nadlidský' ?
Roy stál s puškou v ruce u předních dveří. Jak to, že byly vůbec otevřené? Odpovědí mu byl hluk a Brennanův sípavý dech vycházející ze sousední kabiny.
Roy pozvedl pušku.
Brennan po něm cosi hodil. Zasáhl ho do pravé paže a Roy cítil, jak mu praskla kost. Náraz jím otočil a jeho pravá paže sledovala pohyb jako něco neživého. Laserová puška se odrazila od stěny a dopadla na zem. Roy se sehnul a uchopil ji levou rukou. Brennan, skrčený jako basebalový hráč, držel v ruce jakýsi lesklý kotouč velikosti basebalového míče. Royova ruka se sunula po pažbě pušky, až nahmatala spoušť.
Proč Brennan znovu nehází? Proč?
Roy stiskl spoušť.

Brennan se bleskurychle vrhl stranou, byl však pomalejší než laserový paprsek, který ho přeťal téměř vedví.
Paže Roye kupodivu nebolela, ale hluk Brennanova pádu jím otřásl. Pohlédl na svou paži. Byla oteklá jako meloun, visela bezvládně a krev crčela z místa, kde kost prorazila kůži. Pak stočil pohled na Brennana.
To, co zbylo z Brennana, se k němu pomalu plazilo.
S Royem se začal točit svět. Opřel se zády o stěnu a křečovitě se na Brennana usmál:
„Touché, monsieur!"*)
„Vy jste zraněn," řekl soucitně Brennan.
Kolem Roye se všechno zatmělo a ztratilo barvu. Nezřetelně viděl, jak si Brennan roztrhl košili a cárem mu stáhl paži těsně pod ramenem. Jako ve snách slyšel Brennanův hlas:
„Zabil bych vás, kdybyste nebyl se mnou spřízněn. Jak, to poznáte. Musíte žít, i kdyby na vás spadl strop, rozumíte? Ti lidé na Home by nemuseli věřit tomu, co je zachyceno v paměti našeho počítače. Musíte být důkazem a dosvědčit to!"
Roy omdlel.
Na to, co následovalo, si vzpomínal jako ve snách. Nějak se mu podařilo stočit nákladní loď směrem k Home, ale dostal se na oběžnou dráhu, která by ho odvedla zpátky do kosmu. Místní kosmické lodě, určené jen pro meziplanetární lety, za ním vzlétly a zachránily ho. Spolu s ním dopravili na Home počítač z Protektora a Brennanovo tělo. Protektora zanechaly osudu.
Určitou dobu trvalo, než zjistil, že je zvláštním způsobem nemocný a spolu s ním i dva piloti, kteří s ním přišli do styku, když ho zachraňovali.
PROTEKTOR

„Kuře je to, co umožní vejci vytvořit nové vejce."
Samuel Butler
Když se pakský Protektor poprvé probudí, je jeho mysl prázdná. Naproti tomu si lidský Protektor zachovává své dřívější vzpomínky, probouzí se s čistou hlavou a hned může myslet, vzpomínat a uvažovat.
S určitými rozpaky jsem si uvědomil, že jsem jednal hloupě. Ležel jsem na měkké matraci, pode mnou bylo bílé prostěradlo a nade mnou se klenul bílý strop. Ležel jsem u okna s výhledem na neupravený trávník s malými, zakrslými stromy. Vše zalévalo nezvykle oranžové sluneční světlo.
Byl jsem v nemocnici na planetě Home. Kdyby jen Brennan — ale stejně by to bylo zbytečné, i kdyby mne na to včas upozornil. Jedno je však jisté. Postaral se, aby se jeho nakažené tělo dostalo na Home. Nakazil pochopitelně i mne a nákaza se začala šířit.
To, co chtěl vyvolat ve sluneční soustavě pomocí své zásoby kořenů života zanechaných na Marsu, bylo jen variantou toho, co by dokázal virus života, který vypěstoval v různém ovoci. Při těchto pokusech zřejmě přišel na způsob, jak docílit, aby se virus života mohl množit přímo v lidském těle, a právě tuto metodu měl v úmyslu aplikovat na bezbranných kolonistech planety Home.
V zásadě to byl špinavý trik. Věděl, že virus zabije na planetě každého, jehož věk by nedosáhl čtyřicet a přesáhl šedesát let. Na planetě by zůstali naživu pouze bezdětní Protektoři, z nichž by Brennan lehce

vytvořil strašlivou armádu.
Vstal jsem z lůžka. Ošetřovatelku na druhé straně
plastické bariéry to poděsilo, takže jsem si uvědomil, že jsem v infekčním oddělení. V pokoji byly dvě řady postelí a na každé ležel člověk již napůl změněný v Protektora. Zřejmě sem soustředili všechny nakažené z celé planety. Zatím jich bylo dvacet šest a všichni jevili známky vyhladovění.
Co teď?
Zatímco jsem přemýšlel, ošetřovatelka zavolala lékaře. Než si navlékl ochranný oblek, měl jsem dost času, abych uvažoval o Brennanovi a o logice jeho myšlení. Dospěl jsem k názoru, že všechno, co říkal o Pacích, je pravda. V jeho vývodech nebyly nesrovnalosti. Pokud by přece jen lhal, byl by to brilantní výkon, ale proč by to dělal?
Světlovlasá lékařka prošla vstupním otvorem do izolace. Bylo vidět, že ji poděsila má ošklivost a nečekaná schopnost se pohybovat, ale zdvořile se snažila nedat to najevo.
*) Jste zasažen, pane! — francouzská fráze při souboji. (Pozn. překl.)

„Potřebujeme jídlo," řekl jsem. „Všichni co tu ležíme."
Pravděpodobně bych asi umíral jako ti ostatní, ale díky soustavnému cvičení na palubě Protektora jsem byl stále ještě v dobré tělesné kondici. Prohlédla mne a výsledkem byla zřejmě překvapena. Předvedl jsem jí několik prostných cviků, abych jí dokázal, že jsem celkem zdráv, ale jen do té míry, aby netušila, že jsem naprosto zdráv.
„To není nemoc, která by z člověka udělala mrzáka," prohlásil jsem. „Jakmile infekce proběhne do konce, budeme schopni zase žít normálně. Změní se jen naše podoba. Jistě jste si toho všimla."
Zarděla se. Zřejmě uvažovala, jestli mi má sdělit, že s mým sexuálním životem je konec, ale rozhodla se, že zatím o tom pomlčí.
„Budete se muset přizpůsobit," řekla opatrně.
„To vím."
„Vaše nemoc pochází ze Země?"
„Ne. Spíše z Asteroidů, ale ani to není přesné. Mysleli jsme, že se už nevyskytuje. Kdybychom byli jen v nejmenším tušili, že..."
„Snad byste nám mohl říct, jak ji léčit. Naše dosavadní snahy byly neúspěšné a ať jsme podnikli cokoli, nemoc se jen zhoršovala. Ani antibiotika nezabrala. Tři z vás již zemřeli. Ostatní se zatím drží, ale nic pro vás zatím nemůžeme udělat."
„To nevadí, jen nás nechte být."
Zřejmě se domnívala, že jsem otrlý cynik. Neměla však tušení, že jsem jediný člověk na planetě Home, který zná slovo ‚PAK' a ví, co se za ním skrývá.
V příštích dnech jsem uměle vyživoval ostatní pacienty. Sami jíst odmítali, protože v nemocniční stravě chyběla příchuť kořenů stromu života. Všichni byli stále na pokraji smrti. Brennan dobře věděl, proč mne nutí do soustavného cvičení.
Ve volném čase jsem využíval nemocniční knihovnu, abych se dozvěděl vše potřebné o průmyslové potenci planety. Načrtl jsem možný způsob obrany proti zbylému páru pakských průzkumníků a vycházel z předpokladu, že budu mít k dispozici dvacet šest Protektorů a určitý počet ploditelů, kteří přežijí. Bude nutné zřídit diktaturu, protože na jinou vládní formu nebude čas.
To všechno byly zatím jakési předběžné úvahy. Vzhledem k civilizační úrovni planety zřejmě nepostačí mít k dispozici pouhých dvacet šest Protektorů. Až se moji spolupacienti zotaví, poradím se s nimi. Home znají lépe než já a možná, že budou mít i jiné představy o dalším postupu.
Mozek mi pracoval bleskovou rychlostí a má inteligence se zdála být nadlidská. Probíral jsem způsoby, jakými by dvojice pakských zvědů mohla zničit planetu, a vymýšlel, jak bych mohl využít zkušeností z bojů
s pakskými průzkumníky pro zvýšení Protektorovy bojové kapacity.
Za šest dní se pacienti začali zotavovat. Zůstalo nás jen dvacet čtyři, ale doktor Martin a Cowles se od nás nakazili. Zatím byli ještě ve stadiu přeměny.
Nelze si představit mou radost, že konečně mohu rozmlouvat se svými druhy, jejichž inteligence byla na stejné úrovni jako moje. Litoval jsem Brennana, který byl nucen spokojit se s mým nesrovnatelně nižším intelektem. Mluvil jsem rychle s blátošlapským přízvukem, takže i kdyby nějaký ploditel naslouchal, nerozuměl by mi. Zatímco jsem své druhy instruoval, chodili po místnosti, seznamovali se s funkcí svých nových těl a pilně cvičili, ale přitom naslouchali každému mému slovu. Každý den jsme se na několik hodin sesedli a diskutovali o situaci.
Především jsme se museli přesvědčit, zda skutečně existují pakští průzkumníci a jejich flotila, nebo zda to byla jen má představa, kterou mi Brennan nějakým záhadným způsobem vsugeroval. Len Besterovi, opraváři termonukleárních pohonů, se podařilo nakreslit plán generátoru gravitace a ubezpečit, že bude fungovat, takže v tomto ohledu Brennan u witě nelhal. Stejně tak jsme se přesvědčili o reálnosti Brennanova gravitačního teleskopu a následně i o existenci pakské flotily. Zbývalo ještě ověřit, zda Brennan nelhal, pokud jde o zvědy, ale jinak všechno do sebe dokonale zapadalo, že nakonec nebyl důvod Brennanovi nevěřit. Naplánovali jsme si tedy, jak postupovat dál.
Vyrazili jsme z izolace a obsadili nemocnici. Její zaměstnance jsme izolovali a hlídali do té doby,

dokud se nenakazili virem života. Někteří z nich však chtěli i nadále pečovat o pacienty. Dovolili jsem jim to, ale zničili jsme všechny léky, aby jimi nemohli narušovat působení viru života.
Když policie města Claytown obklíčila nemocnici, byli v ní již všichni nakaženi.
V noci jsme se rozutekli. V příštích dnech jsme napadali nemocnice, lékárny a výrobny léků. Ničili

jsme televizní stanice ve snaze zabránit šíření zpráv. Obávali jsme se paniky, kdyby se veřejnost dozvěděla o nové nemoci.
Přes naši snahu k panice došlo. Obyvatelstvo Home s námi bojovalo, jako bychom byli ďáblové z pekla. Deset z nás ubili, přestože jsme se nebránili, abychom náhodou nezranili některého z možných budoucích Protektorů. Šest dalších se snažilo zachránit své rodiny. Opatřovali jim skafandry a vzduchotěsné stany, aby je uchránili před nakážou. Nezabili jsme je, pouze uvěznili na tak dlouho, pokud jejich příbuzní nezahynou nebo se nepřemění.
Během týdne všechno skončilo. Za další tři týdny se začali probouzet a měnit ti, kteří přežili, takže jsme mohli přistoupit k budování obrany.
Tuto zprávu musím poněkud upravit, protože je v ní mnoho nejasností a domněnek. Nikdy jsem neznal Lucase Garnera, Nicka Sohla ani Einara Nilssona. Pokud jde o mne, můžete mi beze všeho věřit — nemám totiž důvod, abych lhal.
Brennan kdysi řekl: „Nejsem si jist, zda mám ještě právo na své jméno, s nímž jsem se narodil." Také já, Roy Truesdale, jsem někým jiným. Ten pravý Truesdale by raději zemřel, než aby připustil to, co jsem provedl s planetou Home.
Měli jsme dobrý důvod, abychom neoznámili lidstvu, co se stalo na planetě Home — alespoň ne v nejbližší době. Brennan měl pravdu. Existence Protektorů by zcela změnila vývoj lidské civilizace. Proto je lépe, aby se na Zemi a obydlených planetách domnívali, že kolonizace Home skončila katastrofou a obyvatel-
stvo bylo vyhubeno nějakou neznámou nemocí. Pokud by v budoucnu přiletěla na Home nějaká průzkumná výprava ve snaze zjistit, co a jak, pak se její účastníci touto nemocí nakazí. To znamená, že jednak zemřou, jednak se z nich stanou Protektoři a přidají se k nám. Protektor žádnou svobodnou vůli mít nemůže.
I když jsme se dokázali zbavit hrozby pakských průzkumných lodí, stále nad námi visela hrozba invazní flotily Paků. Není pochyby, že bychom se s ní dokázali vypořádat, jenže kolik dalších flotil bude po ní následovat? Co když jejich lodě budou zcela jiného typu a podstatně vylepšené?
Pokud i to přežijeme, bude nutné se definitivně vypořádat s pakskou hrozbou. To znamená, že se budeme muset vydat po jejich stopě k jejich planetám v blízkosti centra vybuchnuvší galaxie. Pokud bychom byli v některé z budoucích bitev poraženi, pak ten z nás, který to přežije, upozorní lidstvo dálkovým maserem na hrozící nebezpečí.
V tomto případě jim oznámí:
Brennan musel někde ukrýt označené nádoby s virem života tak, aby mohly být nalezeny. Prohledejte duplikát Stonehenge. Podívejte se po obalech kroužících kolem koule neutronia. Pokud nic nenajdete, prohlédněte nákladovou sekci Phssthpokovy lodě, nacházející se na Marsu, a seberte všechny zbytky kořenů obsahující virus života. Poslední možnost je navštívit planetu Home, která je sice pro účely kolonizace odepsána, ale její atmosféra je tímto virem prosycena. Zajistěte, aby se Protektorem nestal nikdo, kdo má rodinu.
Budete chytřejší než Pakové. Ve vás bude koncentrována síla obou ras, takže máte všechny předpoklady, abyste zvítězili. Nesmíte však váhat. Až se k vám toto poselství dostane, bude to znamením, že nás pakské lodě porazily a že nyní jsou na cestě k vám. Jejich rychlost se
blíží světelné, takže za maserovým paprskem obsahujícím tuto zprávu nejsou nijak zvlášť pozadu.
Okamžitě začněte s přípravou!
Sbohem a mnoho štěstí. Měl jsem vás rád!